

NGUYỄN THỊ THỤY VŨ

CHIỀU MÊNH MÔNG

KIM ANH

**CHIỀU
MÊNҺ MÔNG**

Nguyễn Thị Thụy Vũ

KIM ANH
1966

chiều
mênh mông
nguyễn thị thụy vũ

Bìa: Cừ Nguyễn
Trình bày: Muôn Phương
Nguồn: Internet

Muôn phương góp lại, trả về muôn phương

chiều
mênh mông

NGUYỄN THỊ THỤY VŨ

MỤC LỤC

1. TRÔI SÔNG	9
2. ĐÊM TỐI BAO LA	35
3. TIẾNG HÁT	87
4. LÌA SÔNG	131
5. CHIỀU MỆNH MÔNG	161
6. CÂY ĐỘC KHÔNG TRÁI	191

Nhà văn Nguyễn Thị Thụy Vũ

1. TRÔI SÔNG

Tiếng trống nổi lên từng loạt dưới cơn nắng trắng xóa. Giọng kèn đồng the thẻ đồng loa với tiếng phèng la réo gọi mọi người thức dậy sau giấc ngủ nặng nhọc vào buổi trưa hè. Ý chà! những buổi trưa nóng khô. Không khí như có rắc vôi bột. Âm thanh rối rắm này từ ngôi đình làng chìm giữa hàng dương thưa lá. Bầy quạ đứng rìa lông trên cành kinh hoàng giương cánh bay thẳng. Tiếng trống sôi lên rủ rủ lũ con nít quanh vùng kéo về đình làng. Tiếng chân dẫm rền rền trên mấy thanh gỗ long

đình ê óc. Chiếc cầu này nối đình làng với ngôi trường tiểu học lợp lá vách bồ kho. Dòng nước trong vắt lười biếng chảy dưới chân cầu. Vài con còng gió võ trang đôi càng đỏ ngao du trên bãi bùn đen ngòm giạt mình lủi vào hang sâu. Từ cổng vào đến bên trong các hàng cột bó lá đủng đỉnh còn nguyên màu xanh mướt. Mấy ông hội tề chấp hai tay sau mông đi đi lại lại ngắm cái sân khấu đặt giữa lòng đình. Mấy bức tranh sơn thủy buồn rầu loang lổ vết tích. Chiếc màn nhung đỏ bạc màu ử rữ bên vách. Ánh nắng gay gắt bên ngoài không đủ sức tấn công vào trong nên cần sự viện trợ của hai ngọn đèn manchon. Luồng ánh sáng xanh trong làm rách toang khoảng tối lơ mờ. Mấy hàng ghế danh dự chế tạo từ các xưởng không bằng hiệu trong làng. Những chiếc ghế hơi nhiều tuổi không đồng nhất, không mấy bảo đảm an toàn cho những khách danh dự nặng cân. Hai bên là cái

giàn chạy dài đến cuối vách. Từng bụi gỗ chồng lên cao lêu nghêu. Bầy khán giả tí hon đã sốt sắng có mặt sau loạt trống đầu. Tiếng trống càng dồn dập khi mặt trời đi về hướng tây. Tiếng trống tiếp tục mời gọi dân làng về dự lễ kỳ yên. Ba đêm hát bộ cúng thần tái diễn vào mỗi tháng sáu trong năm,

Lão Tư chỗi dậy giữa mớ âm thanh rộn rã, nặng nhọc như vừa tỉnh cơn say. Máu me hình như trôi chậm lại. Bóng lão in lờ trống làm tê ran lồng ngực. Tựa lưng vào để lấy lại thăng bằng của bước chân, lão Tư lồm lũi đi ra sàn nước, cầm chiếc gáo bằng sọ dừa bóng nhẵn thộc vào để xóa nhanh nét mặt ngu đần còn ngây ngủ của lão lồng trong đáy nước trong veo. Nỗi bức dọc không đâu làm sần sượng tâm hồn lão. Giấc ngủ đột nhiên bị phá hoại vì những âm thanh hỗn xược đó làm cả hệ thống thần kinh lão nhức nhối. Lão ngẩng mặt lên trời, nắng sống sượng nhảy rối rít. Lão

nheo mắt nhìn cây lá xanh mướt mội. Năng từ trên cao chụp xuống thôn xóm như cái vung trong suốt nóng bỏng. Những sợi tơ trời trắng như bóng dật dờ rong chơi trên khoảng không trong suốt. Vài sợi khi im gió rớt xuống mấy hàng cây cao thành chiếc khăn san mỏng trắng bàng bạc. Mặt nước sông phẳng phiu ngời sáng như tấm gương khổng lồ ruỗi dài. Bầy chó trong xóm thường rủ nhau chạy giỡn, cắn xé ồn ào. Mái đình lợp ngói âm dương xám ngắt đổ dài trên sân cát. Năng xôn xao nhảy múa trên ngọn cây rớt từng vũng dưới đất. Hàng gòn dọc theo bờ sông trụi lá trơ cành như những cánh tay chia ra một cách tuyệt vọng.

Cái khung cảnh chật chội dật dờ này ôm trọn lão như một vòng tay cứng rắn bền chặt sự sinh hoạt đều đặn như nhịp thở trì kéo từ ngày này sang ngày khác và bất tuyệt như tiếng gió reo trên cây dương. Khung

cảnh tái nhợt âm thầm này được sưởi ấm bằng những tràng cười giòn tan của lũ con nít vào lúc chập choạng tối. Chúng nó bu quanh căn nhà lá vách đan nằm khiêm nhượng dưới tàn cây mít đầy lá, thừa trái bên bờ lạch nước. Không biết lão dờn về đây tự bao giờ. Hình như ngôi nhà lão cột cửa thường xuyên từ buổi sáng đến chạng vạng. Nó sẽ mở toang cửa để đón lão khi thôn xóm đã lên đèn. Lão trở về với da mặt đỏ kè, chân đá chân xiêu và không khí quanh lão ướp toàn mùi rượu đế. Lão ném chiếc thùng ván xuống nền đất bóng nhẵn như đánh sập. Tiếng đánh âm của dụng cụ bằng kim khí bên trong choảng nhau giòn dã. Lão là một nhân vật được mọi nhà trong xóm nhớ tới trước tiên khi nào nhà họ vùi cái ghế long chân, cạnh cửa sứt bản lề, cái lu nước mưa sắp sửa nứt, mái nhà lổ đổ đột hoặc thọc huyết con heo mắc bệnh v.v...

Lão là một thú thợ “xà bần”. Công lão

thường thường bằng vài ba xị rượu đế, một chút đồ nhậu, chút đỉnh tiền nong, ăn một bữa giỗ, dự đám thôi nôi v.v... Lão tiếp nhận ngân ấy phần thưởng công đó bằng nụ cười còn đọng lại cái tinh quái vật vãnh. Hàm răng lão đã trôi mất theo tuổi trẻ. Ngồi chễm chệ trên chiếc ghế dựa bằng mây dưới ánh đèn tù mù đặt trên cái bàn bằng cẩm thạch trắng mát, lão lần lữa rút chai rượu còn một nửa đặt mạnh xuống mặt bàn. Âm thanh khô ngán. Rượu sóng sánh trong chai pha lê khuấy động cả một quá khứ khi trời khi sục của lão. Lão là một tên phu lục lộ suốt ngày bầu bạn với cây chổi tàu cau, cái xẻng có cái cán bóng ngời, với chiếc nón lá bung vành rách tua tủa. Lão cắt xén những mơ ước rườm rà dễ dàng như hốt quét mấy chiếc lá khô của hàng cây dọc theo đường phố. Lão chẳng cần bấm đốt ngón tay coi mình quét sạch bao nhiêu mùa lá rụng trên đường nhựa, không cần nhớ đã xén bao

nhiều lần mấy đám cỏ mọc leo lên. Nhưng
 lão làm sao có thể quên cái ngày hiển hách
 nhất đời lão – cái ngày quan tri phủ về hưu
 lấy đứa con gái độc nhất của lão làm vợ thứ
 tám. Cũng bắt đầu từ đó lão đoạn tuyệt đời
 làm phu dọn quét về sống trong cái lùm
 lúa bỏ trống của quan tri phủ. Vai tuồng
 gà trống nuôi con đã mãn nhiệm kỳ, lão về
 đây với chúc vạ mới. Mỗi ngày, lão chăm
 sóc bầy cá thia thia tàu nhớn nhơ trong hòn
 non bộ. Chúng đuổi bắt nhau trong những
 cụm rong mềm mại xanh nõn. Lão từ bỏ
 những buổi chiều đẹp trời ngồi quây quần
 với mấy người bạn, chén chú chén anh.
 Lão ít khi gặp quan phủ. Mỗi người có một
 thế giới riêng tuy nhiên lão không dám tụ
 họp bạn bè vì từ chỗ ông ở đến ngôi nhà cổ
 âm thầm của rể ông, chỉ cách nhau vài ba
 thước. Con gái lão mỗi tối xuống thăm tiếp
 tế thức ăn đồ nhắm, chút ít tiền nong hoặc
 tâm sự với lão về cách đối xử của bà lớn bà

kế. Mỗi lần quan phủ gọi lão lên nhờ chút việc, lão lật đật giở cái tráp bằng cây thông lôì bộ đồ bà ba vải xe lửa trắng đổi màu ngà còn ngát mùi long não được xếp vuốt cẩn thận trong đáy rương. Chùi vôi đôi guốc cây với đôi quai bằng vỏ xe hơi đen mốc thô kịch. Lão soi mặt vào miếng kiếng bể, tróc thủy làm nham trên vách. Lão sửa lại chiếc khăn vải tây đỏ chít trên đầu. Nổi vui mừng lẫn lo lắng cồn cào tâm hồn lão. Lão sợ cái mùi rượu nặc nồng sẽ làm khó chịu khứu giác quan phủ. Lão e dè bước lên bậc tam cấp, nhẹ nhẹ rút chân ra khỏi đôi guốc để không gây tiếng động trên nền gạch bông bóng nhẵn. Ông phủ nằm trên chiếc ghế xích đu bằng mây đọc báo. Bước chân lão nhẹ nhàng thoăn thoắt như con mèo rình chuột. Ông phủ thản nhiên di mũi vào tờ báo. Đứng đó một lúc để lấy lại bình tĩnh lão lắp bắp:

– Thừa quan phủ đòi tôi lên có việc chi?

Ông phủ từ từ buông tờ báo xuống bụng, chậm rãi giở đôi kiếng cận vẫn nằm nguyên trên chiếc ghế. Ông phủ chỉ vào chiếc đôn sành bên cạnh biểu lão ngồi. Nụ cười ông gởi về lão tuy thân mật nhưng thiếu sót sự cung kính. Lão vẫn chấp tay trên ngực và điệu bộ khúm núm trông tội nghiệp. Lão vẫn giữ mãi cái mặc cảm tự ti nhưng khi thoát ra ngoài tầm mắt của ông phủ lão không bao giờ hà tiện sự kiêu hãnh với xóm làng. Đi đến đâu lão không quên khoe lão là cha vợ quan tri phủ.

Chẳng bao lâu ông phủ theo ông bà. Con gái lão chưa đầy hai mươi tuổi. Nàng tái giá và theo chồng về Saigon sống lại cuộc đời khiêm nhường của vợ một anh phu cyclo máy. Lão bỏ vợ lúa của ông phủ về cất chòi dưới tàng cây mít xum xuê này. Lão chỉ hồi tiếc quãng đời đã đi qua trong những lúc

say sưa mà lão cho là sáng sủa nhất. Lũ trẻ quanh lão càng lúc càng đông gây cho lão niềm phấn khởi. Vặn to ngọn đèn dầu hỏi lão nheo mắt nhìn bầy con nít. Giọng lão đặt sệt mùi rượu kéo lê thê: « kính mừng Maria Đức mẹ Chúa Trời cầu cho chúng tôi ». Lão nhai lại hàng chục bận. Lũ trẻ nhìn lão một cách say mê. Những đôi mắt nhiều tròng gương to nhìn lão thích thú. Tràng cười vừa lắng xuống, một giọng nói trong cao cất lên:

– Thằng Tồn nó nhái ông đó ông Tư ơi!

Lão nhướng mắt, tìm về nơi phát ra tiếng kêu, đập bàn lấy giọng hùng hổ hét lớn:

– Ai mạo chiếu trào đình. Quân bay đem nó ra pháp tràng hành quyết cho mau!

Tiếng cười nổi lên từng chập tưởng chừng gian nhà hẹp của lão sẽ nổ tung ra

bay bổng. Lão cảm thấy ngọn đèn bắn tung ra vô số vì sao và chiếc bàn hình như quay nghiêng. Hai tay và chiếc bàn hình như quay nghiêng. Hai tay nổi gân xanh như trùng bò bầu vào cạnh bàn lão đứng lên. Cái giọng thị oai một cách cố gắng lẫn hài hước lão truyền lệnh:

– Quả nhân bãi châu.

Lão lão đảo tiến đến cái giường trẻ trai đệm ngả đầu lên chiếc gối cây lên nước bóng ngời mơn khuyết phần giữa. Lũ trẻ lũ lượt ra về. Ngọn đèn dầu hôi nháy nhót trong ống khói pha lê. Lão hé mở mắt nhìn bóng mình in trên vách tre, cảm thấy gian nhà rộng thêm ra.

Luồng gió bất thần ào vào làm ngọn đèn tắt phụt. Bóng tối im lìm câm nín có mặt mọi nơi trong gian nhà. Lão mở mắt nhìn đăm đăm vào khoảng tối. Màn đêm gợn lợc dần. Đôi mắt lão ráo hoảnh. Gượng

ngồi dậy, lão lết ra ngoài thành giường. Mấy thanh tre nghiêng răng rắc. Lão đập vá khoảng thời giờ trở về thui thui trong gian nhà này bằng rượu. Chỉ có rượu mới có đủ ma lực giúp lão không còn đầu óc nào suy gẫm đến thân phận. Dại gì mà tỉnh táo trong khi thôn xóm say ngủ. Phải cạy hơi men đưa lão vào một giấc ngủ phẳng phiu cho tới lúc hàng xóm bắt đầu thức giấc. Đêm nay chất rượu tan nhanh nhưng giấc ngủ chưa đến. Lão bỏ chân xuống giường lần lại chiếc bàn giữa nhà tìm cái hộp quẹt. Lão run tay bật lửa. Luồng ánh sáng hắt hiu giống với con gió lòn qua khe cửa làm mấy con dơi bay túa ra cửa sổ. Đốt xong ngọn đèn lão lần lại khạp nước mưa kê ở góc nhà múc nước uống. Chất nước mưa làm dịu đầu lưỡi và mát cổ lão.

Lão trở lại chiếc võng buông mình xuống. Tiếng kêu kệt kệt đều đặn buồn nản như một điệp khúc đã dươi.

Cũng con trăng cuối năm như đêm nay, lão ngồi bên thêm lăm lủa của quan tri phủ bên cạnh chai rượu Mai Quế Lộ của con gái lão cấp nắp đem về cho lão. Lão ngồi xếp bằng trên chiếu manh nhâm nhi miếng thịt heo rừng nướng. Ánh trăng bàng bạc liếm trên đầu lão. Từng cơn gió hiu hắt từ dưới sông vọng lên vuốt lên da mặt lão. Đứa con gái ngồi trên chiếc đôn sành trước mặt lão xước lóng mía tây vàng ối. Tiếng nhai mía giòn giã và vài giọt nước từ trên mép đứa con gái bắn lên cổ lão. Lão cầm ly nốc thêm chút rượu nữa rồi gật gù nhìn lâu vào mắt con. Lão dư biết con gái lão đang độ thềm chua thềm ngọt. Lão vụt hình dung một đứa trẻ lẩn quẩn bên chỗ lão ngồi uống rượu. Nhưng chẳng mấy tháng bà vợ thủ tư của ông phủ và con gái lão xâu nhau đấm

đá vì những cơn ghen tuông vặt khi ông phủ bận ngồi ghe đi góp lúa ruộng tận miệt Trà Bang, Hóc Hỏa. Và từ đó đến lúc quan tri phủ qua đời, lão Tư vẫn chưa có mụn cháu nào để nựng nịu vì sau lần ẩu đả đó, cô con gái sảo thai.

Tiếng trống nồn nả hối thúc lão Tư. Có lẽ cuộc diện tuồng sắp bắt đầu. Lão thích xem hát bộ, nhưng hôm nay rủi quá, lão lại say sưa. Gánh hát do ông Bầu Đen sáng lập cách mười năm trước ở miệt Tân Châu Hồng Ngự. Đã có một thời, Bầu Đen nổi tiếng thủ vai Châu Xương và Trình Giảo Kim, còn bà vợ đóng vai Lý Thần Phi thì gom cả thùng thiếc nước mắt của khán giả. Nhưng khi đi tới Thiềng Đức, gánh hát suy sụp, rồi rã luôn. Đào kép không thềm về xứ. Bà Bầu ngồi chợ chiều bán bánh tai yến đắp đổi qua ngày. Còn cô đào Kim Quít thì

đi đập đá cho sở Trường Tiền. Kép Sáu Bửu Ngọc đi đập xích lô. Tuy vậy mỗi khi có lễ Kỳ yên là hương chức hội tề mời ban Bâu Đen diễn tuồng tàu, ai cao hứng pha cải lương tùy ý. Cô đào Kim Quít nay đã già, chè chén lu bù. Mùa mực, mực thản nhiên ngồi ở trước chơi, ở trần hứng gió bầy cặp vú teo và xám ngoét như trái hồng khô.

Lão Tư mặc thêm chiếc áo xăng đầm đen ra sân. Trăng trái sáng con đường đi về phía đình. Đêm hiền, đêm mát, đêm ngọt như khúc mía lau xuôi cho lão phải đi đâu đó vì cơn rạo rức thao thức trong từng thớ thịt.

Tiếng trống cầm châu của ông Hương Cả nổi lên ba dùi rõ rệt. Lão Tu đi nhanh về phía đình. Lão đoán giờ này chắc màn đã kéo lên được mấy lần. Sở dĩ lão đến muộn vì kỳ hát hồi năm ngoái lão phải một lần sản hôn vì cái tuồng gì có bà Hoàng Hậu

đang lúc lâm bồn bị giặc rượt nồ, bê bụng chạy vào rừng. Hoàng Hậu vừa chạy vừa hát, hát xong rồi ôm bụng nhăn nhó. Lão tưởng chừng bụng lão đang lên cơn động đất. Lão ghì lấy bụng rặn theo Hoàng Hậu chờ cả mặt mày.

Lão khó khăn lắm mới lách được vào đám người tràn ngập hai bên giàn. Hơi mồ hôi xông lên mũi làm lão muốn nôn mửa. Lão đến đúng lúc vỡ tuồng « Lưu kim Đinh giải giá Thọ Châu ». Cô đào thủ vai Lưu Kim Đinh đang rượt giặc đến độ mấy lá cờ ngũ sắc bạc màu cắm sau lưng sút ra nghiêng ngả. Giặc chạy trời chết. Sung sức nàng Lưu làm rớt thanh kiếm văng xuống khán đài. Khán giả hò hét khản cổ, nàng Lưu lúnh quýnh sợ giặc chạy mất bèn hốt chiếc chiếu rách trải dưới sàn hét lên một tiếng bỏ chiếu xuống đầu giặc như mưa bắc. Khán giả huýt sáo cười nghiêng ngửa,

nàng Lưu hoảng hồn, đá giáp quay mặt vào hậu trường cười lỏn lẻn. Tiếng hét nhắc tuồng từ sau lưng lão, lão Tư quay lại nhận ra cô đào Kim Quít.

Kim Quít! Ngày lão còn con trai ả đã lắm phen làm lão mê mẩn hồn phách trong những vai Phàn Lê Huê, Đắc Kỷ, Hàn Tổ Mai. Người con gái tài sắc dưới ánh đèn sân khấu ngày xưa đó giờ hiện trước mặt lão với làn da nhăn nhúm do sự tàn phá của phấn sáp hóa trang trong suốt cuộc đời đi hát. Danh vọng Kim Quít sáng chói và nhan sắc nàng làm tê liệt mấy ông phủ, ông huyện và ban hương chức hội tề.

Kim Quit có triệu chứng yếu gan. Mỗi tuần nàng dùng yến chưng đường phèn, đôi lúc nửa đêm thức giấc nàng sai người tớ gái đổ từ muống yến vào miệng. Phải nằm ngửa lúc ăn yến, lá gan mới bổ, mới mát mới bớt những đốm tàn nhang, mụn

nhọt trên da mặt. Món ưa thích của Kim Quít là cá thu kho ăn kèm xoài chín cây. Hồi đó, không có phương tiện đánh cá canh tân nên cá thu mắc như vàng. Suốt mùa xoài, trong căn buồng gió tối om của nàng lúc nào cũng có đồng xoài chất xếp lớp trên bộ ván gỗ. Nhưng rồi một đêm nọ sau khi đóng xong vai Đắc Kỷ thọ hình ở đình Phú Quới – lúc ấy Kim Quít vừa đúng ba mươi một tuổi – Kim Quít mệt mỏi vì gánh hát di chuyển nhiều ngày. Nàng lăn ra ngủ trên sạp sau hậu trường bên cạnh đồng áo mảo hia giáp bữa bãi. Trong cơn chiêm bao vào nửa đêm nàng thấy những bóng người nhỏ bằng con búp bê trong suốt như pha lê từ bàn tổ bước ra rồi bay bổng lên trời. Tỉnh giấc Kim Quít toát mồ hôi. Nàng kêu khóc vì đoán biết tổ nghiệp đã bỏ đi. Kim Quít nhớ lại đêm hôm qua có một thằng nhỏ lần vào hậu trường cầm theo trái ổi chín đi ngang bàn thờ tổ. Nàng

vừa ngủi thấy mùi ổi, hét đuổi nó ra khỏi hậu trường. Nàng hốt hoảng sợ tổ nghiệp theo mùi ổi chín bỏ gánh hát. Sự lo lắng từ đầu hôm ám ảnh Kim Quít không thôi. Từ đó danh vọng Kim Quít tuột dốc rõ rệt. Muốn giữ nơi lòng người ái mộ hình ảnh Kim Quít với tài nghệ xuất quỷ nhập thần, nàng lặng lẽ bỏ gánh trở về làm vợ bé cho thầy Cai Tổng. Từ ngày ông ta chết nàng phải ra thân mua gánh bán bưng sống cuộc đời bị lãng quên.

Kim Quít ở cách nhà lão Tư một khoảng vườn măng cụt nối liền nhau bằng một lối mòn hẹp. Từ đằng sau nhà lão có thể nhìn thấy cửa chính chòi lá nàng. Lão Tư ít khi gặp Kim Quít vì lão đi vắng suốt ngày. Lão quay lại nhìn Kim Quít lâu hơn. Đôi mắt nàng nheo lại theo dõi trên sân khấu. Cô đào thủ vai Lưu Kim Đính đi bộ phi ngựa chuối rạp rình trên sân gỗ, Mặt Kim Quít

say say như vừa nhắm một ly rượu mạnh. Nàng kéo chiếc khăn vải rằn đỏ vắt trên vai chùi nước mắt. Tuồng hát kết thúc bằng đoạn Lưu Kim Đính được vua gả lấy chồng đẹp trai và vì múa may nhiều quá mồ hôi ướt rịn mặt nàng. Tiếng trống vẫn hát nổi lên, lây quây Kim Quít biến mất trong rừng người trùng điệp.

Lão Tư ghé vào quán rượu bên đình ực thêm nửa xị rượu cho ấm bụng lúc sương đang ướp lạnh đầu tóc lão. Vừa lúc đó Kim Quít từ trong quán rượu bước ra mặt mày đỏ phừng phừng, trên mặt bàn tô cháo vớt chỉ còn lại vài miếng xương vụn, Kim Quít đi bưng ra khỏi quán được vài thước thì thân nàng cũng xiêu xiêu Nàng nghiêng ngả đi dưới ánh trăng khuya sáng vàng vạc. Bóng Kim Quít đổ dài trên đám cỏ dại mọc lan dưới chân. Rượu làm Kim Quít cảm thấy ông Trời xay bột. Nàng lần

mò vào đến sân lão Tư. Đến gốc mít trước nhà lão, Kim Quít ngồi phệt xuống đất tóc tai rũ rượi. Kim Quít lấy khăn trùm lên đầu rồi ngửa mặt nhìn trăng hát:

– Bớ phu quân! Chàng đi ra biên ải, để thiếp ở nhà gối chiếc mền đơn. Ở này tiểu đồng! Hễ ông của mấy sanh sự lấy vợ bé thì mau mau lái máy bay về cho bà rõ.

Giọng Kim Quít ướp hơi rượu, nhưng còn thanh, cao vút. Nghe giọng đó, người ta còn có thể vẽ lại trong đầu một cô Kim Quít ngày xưa mềm mại như bún khi đóng vai Bàng Quý Phi hoặc oai phong lẫm lẫm khi làm sống lại nàng Hoa Mộc Lan giả trai đi nhập ngũ trên sà n gồ.

Kim Quít ho sù sụ vài tiếng rồi chửi đồng:

– Mẹ tổ con Tư Bửu Liên. Ngày xưa tao sắm vai Lưu Kim Đính được ông Hoàng Đế

Bảo Đại gấn mẽ đay cho tao, chớ còn mây
chỉ có nước hát cho tụi trắng đĩnh coi...

Nàng lảm nhảm nhiều chuyện nữa, đem thêm một tràng cười hay một vài tiếng nức nở, độc thoại suốt hai tiếng đồng hồ dưới trăng.

Lão Tư núp sau gốc mít, cơ thể như có kiến bò rần rần máu me sôi sục. Lão cảm thấy choáng váng hồi hộp vừa lỗ bịch, vừa say mê. Rượu hay một ảo tưởng nào đó cuộn lại xâu chuỗi thời gian, đem lão về ba mươi tám năm về trước. Lão cảm thấy mình trẻ lại, mỗi sáng có thể cởi trần xuống mương tắm. Cô đào Kim Quít lảm nhảm ngồi im, bóng cú rữ như một con quạ. Thời khắc êm ái trôi qua. Tiếng ngày sôi lên lãnh lớt. Lão Tư bước ra thì Kim Quít đang ngủ ngồi. Trước mặt lão nàng Kim Quít tươi trẻ. Mỗi buổi chiều, trước khi đi hát nàng ngồi trên chiếc xe kéo lượn một vòng qua

tĩnh. Lũ trẻ kéo nhau chạy theo sau hò hét. Đến hàng trái cây Kim Quít ghé vào. Bàn tay thon trắng của nàng nâng niu mấy trái bôm màu đỏ thẫm, rờ rẫm những trái lê vàng óng ngon ngọt, thơm ngát. Rồi những ngày cận Tết nàng Kim Quít sang trọng trong bộ áo the La Cải ngồi trên chiếc ghe hầu treo bông thắt tuột thả theo dòng nước bên cạnh những chiếc xuống chở dưa hấu và bông cúc bông vạn thọ, mồng gà, ớt kiểng màu sắc rực rỡ từ các rẫy bãi đem ra chợ bán.

Lão Tư xông tới, trái tim dồn dập điên đảo. Máu lão dồn lên mặt. Nàng Kim Quít kiều diễm của lão đây rồi. Lão bế xốc Kim Quít lui nhanh vào nhà. Chiếc giường tre chuyển mình rắc rắc đệm thêm tiếng chó sủa trắng đằng xa,

Lão Tư tuy say nhưng còn có thể nghĩ rằng mình đã làm một việc ngoài mơ ước.

Kim Quít là tên cây kiểng trồng trong chậu sành bày trước sân của những người có địa vị trong làng xã. Còn cô Kim Quít này đã có một thời chói lọi, ở trong một tư thất đồ sộ, nóc lợp ngói móc, nền lát gạch tàu. Nhà nàng lúc Tết nào cũng chồng chất đầy những trái cây, nếp, đậu, gà vịt do biết bao nhiêu kẻ ái mộ biếu xén. Khi nàng ẻ mình, thì ông thầy Bộ Công – một đông y sĩ nổi tiếng ở khắp vùng Rạch Miễu Phú Quới ngồi ghe tới nhà nàng chẩn mạch. Nàng lựa đưa tở gái đồng trinh sắc thuốc để uống cho mau lành bệnh hơn. Thời buổi đó, lão Tư chỉ là một tên cu li, đi trước cửa nhà nàng thập thò.

Bây giờ nàng thêm thiếp, nặc nồng mùi rượu trong tay lão. Gian buồng ẩm mốc, ánh trăng rơi lốm đốm trên một góc nền đất. Giữa khoảng vắng vẻ con cắc kè cất tiếng kêu khô khan. Lão ôm sát lấy Kim

Quít. Da nàng mát như da rắn. Tự nhiên đầu lão nặng. Cơn say còn đó. Nhưng một sự khoái lạc rùng rợn như đầy tất cả sinh lực lão ra ngoài. Lão cảm thấy trôi xa khỏi một cứ điểm. Cơn khoái lạc như san bằng cân não, đưa lão đến một miền trống rỗng, trắng xóa. Lão cảm thấy mình bay vút lên, bay hoài mà không có chỗ nào bám víu để ngừng lại...

* * *

Vừa tảng sáng, tiếng Kim Quít la bài hải làm chòm xóm giật mình.

– Đồ cu li trôi sông lạc chợ, nó hãm hiếp tôi.

Lúc đầu không ai thèm để ý, nhưng tiếng kêu thét hải hùng của nàng càng lúc càng tăng. Chòm xóm lần con nít chạy bay

lại căn chòi của lão Tu thì thấy lão nằm chết co quắp, trần truồng đến nỗi chưa che manh chiếu. Riêng về Kim Quít, thì cười khóc, múa may trước nhà với đôi mắt đỏ chạch, thảm thiết...

2. ĐÊM TỐI BAO LA (BÀ ĐIẾC)

Tặng cô em Tuyết Hồng
đã từng sống gần tôi suốt
mười mấy năm thơ ấu.

N. T. T. V.

DUY choàng tay qua đôi vai tôi, đôi môi chàng mầu tro nặc mùi thuốc lá hờ hững đặt lên môi tôi. Nụ hôn chia tay này không còn nồng nàn như mấy năm về trước. Tôi lách ra khỏi vòng tay ấy, ngoái lại nhìn chàng. Da chàng trắng nhờn nhợt như da bụng con thằn lằn. Mặt chàng sần sùi và thô nặng như một tảng đá không còn làm da thịt tôi nháng lửa nữa. Đôi vai rộng và cái mông tròn của chàng ngày trước đã lôi cuốn sự chú ý của tôi. Bây giờ cuộc yêu đương hờ hững không đem đến cho nhau nhiều rung động nữa. Đàn ông đâu phải chỉ mê hoặc đàn bà ở cái vai và cái mông.

Thân thể của chàng đã xa lạ với thân thể tôi từ mấy tháng nay. Tôi muốn tìm ở đàn ông sự dịu dàng ở khuôn mặt, một lời nỉ non, một nụ hôn đơn sơ không cần có

kỹ thuật. Tôi đứng nhìn Duy cho đến lúc chàng khuất sau khúc quanh của ngã tư đường rẽ lên chiếc cầu qua thành phố.

Trở vào nhà tôi ngồi lại bên cửa sổ cạnh chiếc bàn con. Trên bàn, mẫu thuốc lá hút dở còn bốc khói trong chiếc gạt tàn bằng sứ trắng. Tờ chương trình hát bóng nằm bên cạnh xâu chìa khóa của tôi. Ly cà phê còn vương chút cặn đen ngòm dưới đáy. Tôi đã từ chối không làm một cuộc phiến du với chàng vào chiều thứ bảy này vì không thích đến những nơi đông người. Tiếng nhạc ầm ĩ ở rạp chớp bóng sẽ làm thần kinh tôi căng thẳng. Tôi thích ngồi một mình ngắm dòng sông vào mùa nước nổi. Mỗi buồn bâng quơ của tôi dâng lên ăm ắp như nước sông đây.

Gần cửa sổ, những chùm hoa hoàng lan lũng lảng trên cành. Mùi thơm thoang thoảng bay khắp mặt sân ủa tới gian phòng

ngủ. Mặt trời đang giã chết bên kia sông. Những tia nắng cuối cùng đỏ nhạt đang run rẩy trên mái lá. Gió sông ập vào cửa làm tóc tôi bay bay. Những ý nghĩ về Duy rối rắm như mớ tóc trước gió này. Vài con dơi từ mái ngói uốn cong bay vụt ra sông. Sự vắng ngắt của buổi chiều ôm chầm lấy tôi và dìm tôi muốn ngộp thở. Tôi uể oải đứng dậy đóng ầm cửa sổ rồi lững thững đi bách bộ một vòng quanh nhà. Bóng tối từ từ chụp lên ngôi nhà hoang vắng này. Gió sông lùa cơn lạnh vào xương sống tôi và làm cứng nó lại.

Duy đem lại cho tôi những gì? Một gương mặt lì lợm không nói lên được một cảm xúc nào? Hay chỉ là một không khí ấm áp ít oi không thể làm tôi yêu đời hơn một phân hay một ly nào?

Cứ thường mỗi buổi chiều, khi tiếng chuông của một ngôi chùa xa âm u vọng

tối và khi bóng tối bắt đầu bôi xóa lem luốt những cành cây sà bên khung cửa sổ, mái nhà và dòng sông tôi vụt có một ý tưởng rằng: Cơ khổ! Tại sao tôi cứ ở đây, bên dòng sông quen thuộc, nhàm mắt trước cuộc sinh hoạt âm thầm của lối xóm và trong ảo tưởng lạnh lẽo? Tôi phải rời khỏi bóng tối của căn nhà này, rời bóng chập chờn của rèm sáo, đàn dơi trong nắng chiều, những quyển sách nhức cả đầu và cái ám ảnh vu vơ, nặng nề để tôi muốn nghẹt thở từ bao lâu rồi.

Cuộc đời sắp tới của tôi sẽ gồm có gì? Một người chồng không phải là Duy? Những ngày bình thản? Hay chỉ là nếp sinh hoạt lạnh lẽo gồm nỗi cô đơn này xỏ khoen vào nỗi cô đơn khác như sợi dây lòi tói? Tôi đi lần ra sân trước ngắt vài đoá hoa “nở ngày” màu tím thắm đem cắm vào lọ sành màu lục, thắp ngọn đèn Huê Kỳ đặt giữa nhà. Rồi đốt nén nhang và rót nước cúng

Phật. Khói nhang bay nghi ngút. Tôi không biết mình phải khẩn gì giữa buổi chiều ảm đạm này. Đôi mắt Phật Quan Âm lạnh lùng hướng về tôi.

Tôi đi từng bàn thờ ông bà, cắm mỗi nơi vài cây nhang trầm. Trở lại bàn Phật tôi cầm chiếc dùi đánh nhẹ vào cái chuông đồng rồi có cảm tưởng như mình là một ni cô giữa khung cảnh trang nghiêm này. Trên kèo nhà, con cắc kè há cái miệng đỏ thén như ngậm lửa hướng về tôi, chậm rãi kêu lãnh lót. Má tôi thường nói: “Khi cắc kè kêu thì mình phải đếm như thế này: tiếng đầu thì hên hai là xuôi, ba là may còn tiếng thứ tư là rủi. Nhưng thực là vô duyên. Lúc nào con cắc kè khốn nạn này cũng chấm câu vẫn chỉ bốn tiếng.

Cầm đèn đi vào phòng ngủ, tôi ngồi lại bàn viết, dở chồng sách cũ. Tôi nghĩ mình nên ghi những cảm tưởng lên giấy.

Từ lâu tôi có cao vọng viết một tập tùy bút lẫn truyện ngắn. Ở ngoài đời tôi thất bại, cô đơn. Chắc hẳn văn chương không cấm những giấc mơ lẫn ảo tưởng của tôi thao túng, vẽ vờ. Những nhân vật đàn ông của tôi, phần nhiều nói ra thêm thẹn toàn là các anh chàng đẹp trai, có phong độ. Và tôi không ngần ngại chui vào truyện để làm những mỹ nhân để bắt bớ với họ. Chuyện tầm thường quá, có tổn kém chẳng là sự xúc cảm vu vơ của tôi suốt đêm mà thôi. Vậy mà nó giúp tôi không nghĩ đến hiện tại. Còn bây giờ thì tôi hơi mệt mỏi.

Tôi vặn đèn nhỏ lại rồi vào giường. Từ nhỏ, tôi sợ bóng tối chụp lấy tôi. Ánh sáng vàng vọt của đèn chong sẽ làm tôi bớt sợ hãi. Văng vể quá! Tiếng chuột chí chóc ở đâu đây. Lấy mền trùm kín lên tận cổ tôi cố nhắm mắt mong cho cơn buồn ngủ từ từ xâm nhập vào người tôi và những ray rức vụn vặt kia sẽ lụi dần...

THÌNH LÌNH tiếng dầm của đòn
đòn tiếp theo sự la thất thanh kêu cứu:

– Mẹ Hai ơi! Con Linh bị mấy thằng
thợ sửa cầu hãm hiếp, máu me ra đây quần
nè. Mở cửa mau đi!

Tôi tung mền, nhảy phóc xuống giường
chạy ù ra cửa. Tiếng lách chốt và tiếng tay
đấm mạnh vang dội. Tôi kinh hãi mở vội
cửa. Dưới ánh đèn Hoa Kỳ trên tay tôi, nét
mặt nhăn nheo như trái vải khô của bà Diếc,
cái miệng méo lệch và đôi mắt mở của bà
trùng trùng như lạc vào một thế giới nào.
Bà há hốc miệng và tiếp tục la. Tôi nắm tay
bà gọi giạt:

– Bà Bảy, tôi đây nè! Má tôi đã đi làm
ăn xa. Còn tôi... có ai làm gì tôi đâu?

Bà giằng tay tôi ra, giọng bà lạc hẳn:

– Rõ ràng tôi thấy đang bị...

Bà ngừng lại, nhướn mắt đỏ ngầu nhìn tôi. Tôi hét to hơn để cho bà nghe rõ:

– Tôi đây! Má tôi đâu có ở nhà. Bộ bà quên rồi sao?

Mắt bà vẫn dán lên mặt tôi. Đôi mắt bà chệch xuống sau một cơn kinh phong. Những tia máu nằm vắt ngang trên tròng trắng và mắt bà nổi phồng lên như sắp rớt ra khỏi lỗ mắt.

Tôi nắm vai bà lắc mạnh, hét:

– Tôi đây, tôi đây nè!

Bà Diếc vẫn la thất thanh:

– Ai cứu nó. Trời ơi! Nó là con gái mà...

Nhìn đôi tay run rẩy của bà. Tôi chợt hiểu. Bây giờ là lúc bà đang sống ở một trạng thái mê loạn, quái đản. Tôi gào lên:

– Tỉnh dậy đi bà! Tôi đâu có đi ra khỏi nhà.

Bà Diếc ngẩn người một lúc rồi nhếch cái miệng méo xệch, không còn một chiếc răng giống hếch cái miệng rùa, cười tỉnh cơn mê:

– Vậy hả! Mà không việc gì sao? Tao thấy...

Tôi đặt tay lên vai bà đỡ dành và đưa bà về cái chòi nằm dưới gốc liễu già cạnh nhà.

– Vào ngủ đi bà!

* * *

NHÀ tôi nằm bên dòng sông Long Hồ. Trước nhà là con đường cán đá xanh không trắng nhựa. Chỉ một chiếc cyclo máy vượt qua cũng đủ làm cho lớp cát bụi có dịp bốc lên và bay tán mát vào thềm nhà. Bên kia đường, một thửa vườn hoang xen lác đác vài mẩu rẫy chạy dài hút mắt. Những ngôi mộ đất nằm rải rác dưới mấy tầng dương thưa lá.

Vào ngày nắng ráo, vài con quạ đứng rĩa lông. Thỉnh thoảng chúng cao hứng kêu thét lên. Tiếng kêu khàn, chất khuấy động bầu không khí oi ả, lặng lẽ. Bên những lập rau chưa trồng vài đồng un bốc khói làm mờ đục cả một góc vườn. Khi trận mưa dứt, bọn sóc, nheng phóng từ cành cây cổ thụ này sang cây cổ thụ kia. Đó cũng là nơi trú ẩn của lũ chồn đèn lẫn chồn mướp để rồi đêm đến chúng lén vào xóm bắt gà vịt.

Nhà tôi ít khi mở cửa. Mặt tiền tối om om vì nền cao mà mái thấp. Trên nóc nhà những cụm rêu xanh mượt, mịn như trái nhung. Vài ba cây cỏ dại lẫn rau càng cua mọc trong lòng máng xối.

Ba má tôi đi làm ăn xa tận miền đất đỏ và em gái tôi đã đi lấy chồng ở Rạch Giá. Là phận em, nó hỗn hào, dám lấy chồng trước chị. Chuyện đó làm tôi ngượng với chòm xóm khi họ hỏi tôi chừng nào cho họ ăn trâu. Lúc nào tôi cũng rùn vai bảo rằng không thích lấy chồng, trong khi đó tôi cảm thấy bị chế nhạo sau lưng.

Còn lại mình tôi và bà Điếc thay phiên nhau là giữ phận nhang khói cho ngôi nhà hương hỏa này. Bà Điếc không ở chung với tôi, chỉ thích một ngôi nhà riêng biệt nên má tôi cất cho bà cái chòi lá nhỏ ở cạnh bờ sông. Giữa bà Điếc và tôi có hai giang sơn

riêng biệt. Bà chỉ giúp tôi quét dọn và làm cỏ trước sân.

Hồi còn con gái, bà đã theo bà nội tôi từ Mỹ Tho về nhà này làm dâu phụ. (Ngày xưa những cô gái nhà giàu thường có mang theo cô phù dâu về nhà chồng). Vì mồ côi cha mẹ, bà bằng lòng theo bà nội tôi đến một xứ lạ hoắc. Ngày bà còn trẻ, nhiều trai tráng hàng xóm thường lui tới với bà. Trong số những người đi qua đời bà, chỉ có ông Tư chẵn dê kiêm người tài xế của ông nội tôi, là mối tình chánh. Đứa con gái của hai người khi được hai tuổi thì chết vì bị chứng ban đen và chẳng bao lâu ông Tư mắc phải bệnh dịch tả cũng qua đời. Chưa bao giờ bà có ý nghĩ ra khỏi gia đình tôi, nơi đó đã đem lại cho bà nhiều kỷ niệm vui buồn suốt đời làm tôi tớ. Bà thường tâm sự với má tôi:

– Mợ Hai à! Thầy bói nói bàn tay tui có đồng tiền vạn nhựt. Số tui phải ở đây hoài, nếu ra đi sẽ khổ sở hơn.

Sau cái chết của ông Tư chẵn dê, bà gian díu với ông Năm Còm bạn chè chén của ông Tư. Ông này tặng cho bà một thứ bệnh ngặt nghèo làm ung mủ cả hai chân răng và chúng thi nhau rời khỏi nướu của bà. Bà được đưa vào nhà thương và kết quả là bà phải bị mổ tử cung. Cái đốc giọng của bà cũng bị rụng mất. Tiếng nói của bà lại ngọng nghịu.

Sau cơn bệnh ấy, bà mất cả thăng bằng. Tính tình gắt gao, nóng nảy. Cách giải phẫu của y sĩ chẳng những không làm tình dục bà tắt đi, mà trái lại còn chạm thêm củi đuốc để cho cơn cuồng loạn xác thịt của bà chồm lên cao. Bà khao khát đàn ông đến nỗi không còn biết hổ thẹn là gì nữa.

Tôi không rõ bà Diếc đã đến đây được bao nhiêu năm rồi. Khi tôi còn thơ ấu thì tóc bà có vài sợi bạc. Những nếp nhăn trên mặt bà như nếp nhăn chiếc lông đèn giấy. Tuy vậy, bà vẫn tỉa lông mày, đánh lên đôi má nhăn nheo một chút phấn bột. Thỉnh thoảng tôi nhìn trộm bà đang tần mẩn trước tấm gương con. Hai hàng lông mày của bà cong và nhỏ mức như hai sợi chỉ. Bà thích mặc chiếc áo màu sắc sờn sờn lấy cái thân khô đét như cây da. Bao nhiêu tiền má tôi cho đều quy về ăn diện, dù số tiền quá ít chỉ đủ ăn quà vặt. Bà quên hẳn mình già.

Tánh tình bất thường của bà Diếc càng lúc càng tăng.

Một hôm, gần cận Tết, má tôi gọi một ông tá điền ở tận dưới quê lên giúp chăm sóc và quét dọn nhà cửa để chuẩn bị nước năm mới. Ông Tư Tấn đã ngoài sáu mươi

nhưng vẫn còn khỏe mạnh. Mặt ông lúc nào cũng đỏ au như vừa uống rượu mạnh. Tóc ông trắng như phủ một lớp muối bột, Ông có thói quen sau ngày làm việc cặm cùi là thường lấy cây đòn cò ra dạo vài bản Kim Tiền. Tiếng đàn ấy tuy không dội được vào tai bà Diếc nhưng bà thích thú ngồi ngắm ông Tư Tấn kéo đòn và thỉnh thoảng đôi mắt lồm sồm của bà tình tứ hướng về ông. Ông Tư Tấn đặc ý với tiếng đòn trầm bổng của mình; chốc chốc ông lại gật đầu theo tiếng nhịp nằm gọn giữa lồng bàn chân khẳng khiu của ông. Ông lỏn lẻn cười đáp lại với bà...

* * *

SAU vài cuộc tình ái phát phơ, bây giờ tôi mệt mỏi thật sự. Tôi bất chấp dư luận để sống, mà rồi vẫn cô đơn. Tìm được kẻ mà

mình đặc ý, tính cho chàng ta đặc củ vào giấy hôn thú thì tôi gặp cảnh hụt đôi luôn luôn. Bây giờ, tôi bám vào Duy để lấp vào những ngày trống rỗng. Chàng nhạt nhẽo quá. Tôi lại mơ cao để rồi số tuổi càng ngày càng chồng chất theo nỗi chán chường.

Bây giờ, tôi sống bên bà già bệnh hoạn, khủng khiếp như thế này, ngôi nhà rộng và hiu quạnh như cái chùa. Em gái tôi lâu lâu về thăm nhà. Một con đàn bà trống trải, ngu muội. Nó thường nói toẹt rằng:

– Các cô chưa chồng nhìn phốt qua thì thấy trẻ, nhưng xem kỹ lại thì chát ngăm.

Tôi soi kiếng, xót xa. Con gái chỉ có một thời. Tôi đã đánh mất cái hấp dẫn tươi trẻ. Mình mấy càng ngày càng đẩy ra, co kéo sưng đượt như cây cột nhà. Đã lùn lại mập. Con em gái chẳng tha, có dịp lại quở:

– Chị giống như con heo thiện.

Uống dấm, cũ ăn mà tôi vẫn “giàu sang” về thịt mỡ. Lại nữa, đã làm thân con gái, tôi lại sanh vào năm Dần. Bất lợi biết bao! Đi đâu, tôi khai rằng mình tuổi Mùi, làm con dê cho bớt khủng khiếp trong số mười hai con vật tượng trưng cho mỗi tuổi trong một con giáp. Các chàng thích bắt bồ với tôi không mấy may tính chuyện trâu cau vì sợ tôi ăn hiếp lúc về sống chung. Cái thứ đàn bà tuổi Dần cao số thật.

Thôi! Tôi chẳng tính chẳng mơ gì nữa. Cứ ăn uống thỏa thích. Dầu sao mình vẫn còn có Duy, già hơn ngài non vợ chồng. Nhiều lúc đưa tay sờ bụng, vòng eo mà mình muốn đi hiến máu để làm phước. Tuy vậy Duy vẫn nịnh hồn, cho rằng da tôi mát rượi như bánh đúc, mịn như sa-ten.

Tôi chán viết văn. Văn chương nào phải

là cái cớ để cho phụ nữ giải tỏa ản ức. May mà tôi không đem bài vở đăng báo. Có một chàng văn sĩ đòi bạt tai lũ đàn bà cầm bút, hăm he đuổi họ trở về chỗ bếp núc và chỗ ngồi lê đôi mách. Thái độ du côn đó chẳng những không làm tôi giận mà tôi còn mê chàng nữa, rồi vẽ ra trong óc là chàng đẹp trai hấp dẫn như James Bond hay chàng điệp viên 007.

Một hôm bà Diệc gọi ông thợ hớt tóc dạo đi ngang qua nhà. Bà đưa cho ông ta năm đồng nhờ cạo lông mặt. Ông thợ cạo hơi do dự. Tôi giúp:

– Ông cứ làm cho bà vui lòng.

Bà Diệc bắt cái ghế đầu chễm chệ ngồi bên lu nước mưa. Ông thợ cạo quàng trước ngực bà chiếc choàng trắng rồi ông ta cầm cái bông phấn xoa nhẹ trên da mặt. Lưỡi dao sáng, mỏng được rút từ trong bao da.

Ông liếc dao soèn soẹt trên bàn tay chai cứng rồi dùng hai ngón tay banh những nếp nhăn chìm sâu trên màu da mặt đen xăm của bà Diếc. Bầy con nít xúm coi như xem đám hát Sơn Đông. Vì ý mình là một khai quốc công thần của gia đình tôi, nên bà tha hồ muốn làm gì thì làm. Ai cũng nể bà vì tuổi tác và cho những trò lơ bịch của bà là trạng thái sanh tật của tuổi già. Có lần bà túm áo má tôi quật xuống thêm nhà vì má tôi cản không cho bà đi uốn tóc. Tuy đã ngoài sáu mươi tuổi nhưng bà còn mạnh lắm. Má tôi bị đánh bất ngờ nên ngã quỵ. Lúc đầu tôi và em gái tôi đứng xem sự tranh sức của hai người rồi cười ngặt vì tưởng thế nào má tôi cũng quất bả sụm. Nhưng bất ngờ bà Diếc dìm má tôi xuống và leo lên mình đấm đá túi bụi. Cuối cùng má tôi kêu cứu:

– Tụi bây đứng đó nhìn rằng cười được hả? Để bả giết tao luôn đi.

Chúng tôi xông vào gỡ tay bà Diếc nhưng vì cơn cười của hai chị em tôi sôi sùng sục nên không đủ sức mạnh rút bà rời khỏi má tôi. Thấy chúng tôi vào can, bà la to vu khống:

– Bớ làng xã, bớ mà tà, mẹ con nó giết tui!

Hàng xóm nghe la chạy sang rồi đó hai ba người hì hục tiếp chúng tôi lôi xềnh bà Diếc. Tay bà vẫn ghì chặt lấy áo má tôi miệng không ngớt chửi rùm lên:

– Mồ tổ cha nó, ai cũng bình nó hết.

Hàng xóm được dịp cười đùa bàn tán, không khí vui tươi có cơ hội hâm sôi lên trong khu xóm buồn tẻ này.

Khi ông Tư Tấn trở về quê với vợ con bà tư lự suốt mấy tháng. Bà không buồn

ngó ngang đến công việc nhà. Má tôi phải nấu cơm và hầu hạ bà như mẹ chồng. Biết hàng xóm vì nể má tôi nên bà càng có dịp chưởi mắng họ vô duyên cớ. Chẳng ai có phản ứng gì. Trái lại những lời nguyên rủa của bà biến thành những câu hài hước. Bà nghi ngờ ai cũng mê ông Tư Tấn nên bà ghen tương đáo đả.

Một buổi sáng bà xách gáo xuống cầu gội đầu. Tóc bà đã bạc hơn nửa mái đầu. Gội đầu xong, bà vào thay bộ đồ lục soạn trắng lớp rồi đội khăn the màu hường ông ẹo đi chợ. Tôi chặn lại hỏi:

– Bà Bảy đi đâu sớm vậy?

Bà nguyệt tôi một cái:

– Tao đi uốn tóc. Khéo hỏi!

Tôi vịn vai bà can:

– Bữa nay Chúa nhứt tiệm uốn tóc đóng cửa hết rồi.

Tôi cố nhịn cười để cố làm cho bà tin tưởng, nhưng bà nhìn tôi lộ vẻ nghi ngờ. Cô bạn láng giềng của tôi chơi ác kể tai bà:

– Chị Linh nói gạt, bà đi mau để người ta uốn cho kịp.

Bà gạt phất tay tôi, phúi dứt rồi ngoe nguẩy đi một nước. Khi đứng trước cửa tiệm, bà len lén nhìn vào, rồi cố bạo dạn bước vô trong.

Bà chủ ngồi ở quầy hàng cất tiếng hỏi:

– Bà kiếm ai?

– Tui đi uốn tóc. Giá bao nhiêu?

Bà chủ ngạc nhiên hỏi vặn:

– Phải có người nhà bằng lòng chúng tôi mới dám uốn tóc cho bà.

Bà trả lời đầy giọng cương quyết:

– Tui có tiền để trả cho cô mà.

Trong khi bà chủ còn đang cố giải thích cho bà Diếc hiểu thì tôi và cô bạn đạp xe đạp chạy như bay đi lòng mấy tiệm uốn tóc. Vừa thò đầu vào hiệu Nam Hiệp, chúng tôi thấy hai người đang bàn qua cãi lại. Tôi không dám nói năng với bà chủ tiệm chỉ sợ bà Diếc biết tôi vào cản mũi. Tôi giục Thanh (cô bạn láng giềng) cho bà chủ biết rằng bà Diếc khật khùng. Bà chủ nhoẽn miệng cười rồi khẽ gật đầu. Bà Diếc nhìn Thanh rồi quay sang bà chủ tiệm cố lắng nghe sự đối thoại giữa hai người. Sau rốt, bị từ chối, bà Diếc đoán được sự có mặt của Thanh nơi đây. Bà nguyền dãi bà chủ tiệm rồi bỏ ra về.

Hai đứa tôi đã lớn về trước. Vào nhà tôi và vào phòng đọc sách lắng nghe từng tiếng động của bà trước thềm nhà. Bà rì rầm chải rửa một mình. Không thấy tôi đâu, bà xông vào buồng lục kiếm. Tiếng guốc lộp cộp của bà lần về cửa buồng. Tôi cố giữ vẻ thản nhiên chúi mũi vào quyển sách. Bà chỉ về phía tôi nhếch:

– Cái con này nó vô đang (bà muốn nói vô duyên) ghê! Tao đi uốn tóc mắc mớ gì mà mấy xúi con Thanh qua cản trở? Sao mày biết uốn tóc mà mấy cấm cản tao hả con mập kia? Con chó thiện này làm chuyện lằng òm...

Cố nén tràng cười đang chực tuông ra, tôi chối phắt:

– Nãy giờ tôi ở nhà, đâu có xúi biểu ai đâu.

Bà chẳng chịu tha:

– Mày cứ sợ ai cũng ngộ hơn mày nên mày ganh ghét tao. Thấy cái bản mặt phì lũ của mày mà ứa gan...

Tôi vẫn lặng thinh. Mắng nhiếc chán, bà trở về căn nhà nhỏ lấm bầm rửa sả suốt buổi. Không ngờ bà Điệp có địch thủ để ganh duyên độ sắc. Tội nghiệp! Kẻ đó lại là tôi...

Rồi một cái Tết trôi qua. Lật bật đã đến ngày đưa ông Táo. Trước nhà mấy chậu hồng và thược dược đua nhau nở vào buổi sáng. Tôi đang ngồi tỉa những cánh lá úa, Thanh nảy ra ý kiến mời bác thợ chụp hình chụp cho tôi vài kiểu. Tôi bác bỏ ý kiến chụp hình ngoài trời vì bữa hôm đó trời âm u quá, và tôi đề nghị cắt vài bông hồng kết thành một bouquet đem vào tiệm chụp lấy rõ mặt mũi. Để điểm trang cho bó hoa, tôi

tấn mẩn cột vào một cái nơ lụa màu thiên thanh.

Bây giờ thì tới phiên tôi ngồi vào gương đánh phấn nước, kẻ hai bên lông mày cho mặt sáng lên. Đôi môi của tôi được tô bằng một thứ son đỏ hoét. Trang điểm xong, tôi nhìn vào gương ngắm nghía lần chót, hai đuôi lông mày tôi vẽ đậm xách ngược giống như mày của Liz Taylor. Tôi mím đôi môi làm duyên và chọn cho mình một góc cạnh khác hẳn để tránh chùng cái mặt đầy thịt hai bên má như cái bánh bao. Tạm hài lòng về cách hóa trang của mình, chúng tôi đi qua tiệm hình cách nhà vài ba mươi thước. Thanh trịnh trọng gói bó bông lại cẩn thận.

Tôi ngồi trước máy hình do sự đạo diễn của ông ba Tàu. Ông ta xoay đầu tôi nghiêng bên này bên kia để ngắm nghía. Chưa vừa lòng, ông sửa lại bó bông trên tay tôi.

Tôi áp bó bông vào má. Thú thật tôi không dám cười vì có mặc cảm cái miệng mình rộng như miệng cá vồ, nên cố mím môi lại cho nó mỏng bớt và cho đôi mắt mơ màng huyền ảo thêm.

Về nhà, trước gương tôi cố diễn lại cái màn cũ, ngồi ưỡn ẹo bên bó bông rồi tự mãn chờ ngày lấy hình.

Như mọi chiều thứ bảy, Duy trở lại thăm tôi. Trên tay chàng, tờ báo Điện Ảnh cuộn tròn. Chúng tôi ngồi cạnh cửa sổ hướng ra sông. Tôi dành tờ báo và lật vội. Hình anh chàng Hercule đưa cái ngực dầy và những bắp thịt ở bụng chia làm sáu mảnh nổi bật lên. Quay lại nhìn Duy. Ô! Cái bụng của chàng cao lên như cái mà mới đắp.

– Anh bự con, nếu anh cố tập thể thao thì chẳng bao lâu ngực anh sẽ nở, nhứt là

bụng anh sẽ chia ra làm sáu miếng như bụng Hercule.

Duy nhìn tôi rồi nhìn xuống cái bụng bình rĩnh như giấu cái nôi trong áo. Chàng cười:

– Bụng phải để cho nó thống nhất một khối thì mới mạnh được. Chia ra nhiều khối e mất tinh thần đoàn kết đi.

Trước vẻ yên lặng bất mãn của tôi, Duy lấy thuốc lá ra đốt. Tôi vẫn dán mắt vào tờ Điện Ảnh. Những chuyện không đâu cũng dễ đem đến cho nhau những bất mãn. Những cuộc gặp gỡ như thể đã giết lán những tình cảm tốt đẹp. Không khí buồn tẻ nhất chúng tôi. Tôi cảm thấy sắp chết ngộp, cần phải giãy dụa để thoát.

Thanh đem hình về. Mấy con bạn láng giềng giành nhau coi. Chúng nó suýt soa

khen hoa đẹp, cái nơ xinh. Cơ khổ! Chúng nó quên cái điều quan trọng nhất là khen hình tôi. Tôi giành lấy hình. Sao mà đôi môi tôi dày dục nằm vắt ngang như hai con đũa trâu. Đôi mắt tôi đánh “phong” xanh gợn ghiếc. Chụp chung với bông hoa là điều bất lợi cho tôi. Người ta mắc ngấm những vật gì làm phụ tùng cho tôi, hơn là thích ngấm khuôn mặt tôi.

* * *

Duy sắp đi quân dịch. Tôi sẽ kéo dài đời sống cô đơn với số mỡ thừa thải dưới làn da mát như bánh đúc, trơn như sa-ten và bên mà già càng lúc càng chìm đắm trong một thế giới ma quái.

Cứ xem buổi điểm tâm hằng ngày mà mình ngán ngược. Với một tô hủ tiếu tôi

chưa thấy thắm tháp gì ở bao tử. Dùng thêm một ly cà phê sữa, tôi chỉ mới no lưng lửng thôi. Phải thêm một khúc bánh mì dồn thịt nguội nữa, tôi mới vững dạ đi làm ở một tiệm may gần nhà lồng chợ Vĩnh Long. Ăn uống như vậy đó, ngoài hai buổi cơm chánh, tối nào tôi cũng ăn hột vịt lộn hoặc hai vắt mì trước khi đi ngủ. Cái ngực tôi đồ sộ, và cái bụng cũng bệ bộn không kém. Phen này chắc phải đi đóng phim giả làm đào Ấn Độ.

Có đôi lúc tôi soi gương thấy mình giống hệt con đào Savitri. Đôi mắt ốc bươu này nếu vẽ thêm một quầng đen, phải vẽ thêm một vết son đỏ giữa hai chân mày, phải gắn hột xoàn ở một bên sống mũi, phải đứng trước tấm phong vẽ hình hai con rắn hổ phèn xòe bàn nạo. Như vậy, tôi có thể thủ vai chính trong phim “Công Chúa Cả Phò Mã Cùi” hoặc trong “Xe Duyên Chỉ Thắm”. Có nhiều lúc tôi muốn lấy chồng Chà và

để được ăn Ca-ri để cho xong cuộc đời. Dáng đi ột ột của tôi làm đề tài hài hước cho trai trong xóm. Có nhiều lúc ngồi may, chợt nghĩ tới cái “ben” chít trên áo dài mà mình tủi thân. Lúc sau, tôi phải xoay qua mặt “rộp xấp” cho tiện.

Ông tư Tấn có dịp trở lên chợ và ghé thăm bà Diếc. Bà dọn cho ông một bữa cơm bĩ bằng gồm có rượu, thịt hầm, cá bống chưng. Ông ngồi ngâm nga uống từng ngụm nhỏ. Hôm đó bà bận rộn suốt ngày. Đan dúi được mười bữa thì ông Tấn bỏ đi, tiền bạc mà bà cắc ca các củm mấy tháng nay bị ông tư Tấn vuột sạch. Từ đó, chứng bệnh sống bên lề thế giới quái đản tăng dần. Cơ hồ bà rời khỏi cuộc sống chung đụng với người chung quanh. Bà tự tạo cho mình một thế giới khác, nhiều mơ ước kỳ quặc.

Ít khi bà có mặt với thực tại, bà

không mơ mộng, suy nghĩ, bà sống trong cơn đồng thiếp, hay một vũ trụ lạ lùng mà tôi không sao hiểu nổi.

Vào một buổi trưa hè, tôi đang ngồi tra mấy cái nút vào chiếc áo. Bà chạy ù vô đóng cửa âm ầm miệng gào lên:

– Cọp vô nhà! Mấy phụ tao đóng cửa mau đi.

Tôi vẫn thản nhiên tiếp tục công việc, mặc tình cho bà hò hét và cuống cuống đóng cửa nọ bế cửa kia. Thấy tôi vẫn ngồi lì trên võng bà vừa đóng cửa vừa nhức:

– Cái con này đáng cho cọp nhai lắm. Mấy không sợ cọp ở núi Tà Lơn xuống sao?

Mặt bà xanh lét mồ hôi rịn hai bên mép và trán. Cửa đóng xong bà đến bên tôi thở hồng hộc.

Chán cái trò cọp rượt bà lớn lên rút êm về chòi.

Theo lời đề nghị của hàng xóm, tôi đưa bà đi y sĩ chuyên môn chữa thần kinh. Nhưng y sĩ trả lời bà vẫn là người bình thường. Bà chỉ bình thường vào ban ngày. Khi đêm về, bà sống trong thế giới người chết. Gào thét suốt đêm làm khuấy động cả giấc ngủ hàng xóm.

Lại một buổi chiều, gió lốc trên mái ngói, tuông ồ ạt xuống những ngọn hoàng lan quanh nhà. Bóng tối đầy ắp trong khắp mọi gian buồng. Tôi hé cửa nhìn sang chòi bà Diếc, ngọn đèn dầu hôi vàng vọt đang rung rinh qua mặt cáo. Tiếng càu nhàu đều đặn của bà cũng bắt đầu nổi lên. Cứ mỗi buổi chiều khi nắng đã đi trốn khỏi mái nhà bên kia sông là đến giờ bà Diếc bắt đầu phát thanh. Bà nói luôn miệng, thỉnh thoảng lại cười thét lên ra vẻ khoái

trá. Bóng tối đã đưa bà vào một thế giới ma quái. Bà gọi tên những người khuất mặt và lảm nhảm trò chuyện với khoảng không. Hình như có ai ngồi bên bà để bà hỏi rồi trả lời lấy một mình như thế suốt đêm, gần đến sáng bà mới lăn ra ngủ. Thình lình bà hét lên mừng rỡ:

– Vợ thằng Hưởng đó à? Lâu quá mới gặp mày. Sao bây giờ mày ốm vậy?

Bất giác tôi thấy lạnh xương sống. Người đàn bà mà bà Diệc vừa nói chuyện là thiểm dậu tôi đã giận chồng uống thuốc ngủ tự tử ngay trong nhà tôi ba năm về trước. Hình ảnh cuối cùng lúc thiểm hấp hối đang diễn lại trước mặt tôi. Đôi mắt thiểm mở tròn sau khi y sĩ chích cho thiểm một mũi thuốc hồi dương. Đôi môi màu trái mồng tơi của thiểm mấp máy sau cơn hôn mê suốt mười tiếng đồng hồ. Những đường gân trên người thiểm chuyển động.

Chiếc giường run rẩy nghiêng ken kết. Thiểm nhìn chòng chọc vào những người có mặt quanh giường, tay quơ lên không gian. Đôi bàn tay trắng xanh, dài, tím đen bỗng co quắp lại. Bọt hai bên mép thiểm trào ra giữa tiếng khóc thét của đàn con nhỏ cơ hồ như vắng đầu đây.

Tôi lẹ làng quay lại sau lưng hình như có tiếng khua động. Tôi chạy đến vịn đèn to lên. Càng sợ tôi lại hướng mắt về bàn thờ của thiểm. Đôi mắt của thiểm như lờm tôi. Trong bóng tối chập chờn, tôi có cảm tưởng thiểm sắp rời khung kiếng để lần về hướng tôi đúng? Vội mở cửa tôi chạy tuôn ra ngoài đi bằng qua nhà Thanh năn nỉ:

– Mà qua ngủ với tao đêm nay, nếu không tao sẽ bỏ nhà đi chỗ khác.

Thanh gắt:

– Hồi đó tới giờ sao chị không sợ mà hôm nay lại bày đặt lộn xộn vậy?

Tôi thuật cho Thanh nghe chuyện bà Diếc. Thanh nín tôi chạy về hướng chòi bà. Lúc này bóng tối đầy đặc úp kín khu ngoại ô thành phố. Gió vẫn rít mạnh. Hình như trời nổi cơn giông. Mảnh trăng lúc này nằm vắt qua cây nguyệt quới đã bị trăng che khuất. Tôi nắm chặt tay Thanh. Chúng tôi đứng bên hè, vạch nhẹ vạch lá đưa mắt nhìn vào trong. Bà Diếc ngồi khoanh tay trên bộ ngựa gỗ. Ngọn đèn dầu hôi đặt trên chiếc bàn trầu với hai ly nước trà bốc khói. Bà vui vẻ nhìn đắm đắm vào khoảng không:

– Mà có gặp thằng Thế không?

Ngừng một lúc như để nghe kẻ đối thoại vô hình trả lời, bà tiếp:

– Mày không gặp nó sao? Hôm qua nó vô đây đòi ngủ với tao nè.

Đôi mắt Thanh mở to nhìn tôi. Chúng tôi đứng sát vào nhau. Bàn tay lạnh cóng của tôi chạm phải làn da đầy gai ốc của Thanh. Thằng Thế mà bà vừa nhắc đến là chú của tôi đã chết vì chứng bệnh phong đòn gánh mấy năm về trước cũng trong căn nhà này. Hối chán, bà lăn ra nằm sấp vào vách tay gối lên đầu, còn cái gối của bà đặt phía ngoài. Bà nép mình tránh và nói tiếp:

– Tao nằm đây, mày có mỗi lưng thì nằm xuống đi vợ thằng Hưởng.

Gió sông ào vào cổ tôi. Tôi lạnh cóng cả người như bị ướp nước đá. Chúng tôi quay vào nhà. Đi độ vài bước, tiếng cười sằng sặc của bà Diệc lại vang lên:

– Tụi bây rình rập gì tao đó? Tao không có đem thằng nào về ngủ đâu.

Tôi chạy nhanh, tiếng cười ghê rợn của bà như đuổi theo.

Chúng tôi xẹt vào buồng ngủ đóng kín cửa. Ngọn đèn chong vẫn để cháy tỏ. Khi chúng tôi vào giường, tiếng rì rầm của bà vẫn còn văng vẳng. Chẳng bao lâu tiếng thở của Thanh đều đặn. Lấy mền bịt tai lại, mắt tôi nhắm nghiền. Cuối cùng, cơn buồn ngủ vẫn không đến. Tôi lò mò đi tìm viên thuốc an thần. Tiếng đồng hồ bên hàng xóm đều đặn buồng hai tiếng. Sự sợ hãi vu vơ từ chập tối đến giờ lên tiếng từ già tôi.

Thanh rón rén bước xuống giường, tôi vẫn nằm co ro trong mền ngủ nướng. Ánh nắng buổi sáng len lén bước vào thăm theo đường song cửa sổ. Tiếng hàng quà vọt lên như vòi nước. Tiếng guốc của Thanh lốc

cốc trở lại, nó tung mừng lôi xềnh tôi dậy:

– Mau ra coi bà Điếc nè!

Tôi chạy ụt ịt sau Thanh. Đến sà nước, bà Điếc đang ngồi cạnh lu nước súc miệng bằng bàn chải với kem, bọt bèo ứa hai bên mép. Chiếc bàn chải đưa qua lại đều đặn trên hai nướu không còn răng. Chúng tôi vịn nhau cười sằng sặc. Bà Điếc ngẩng lên, đôi môi trắng xóa y như râu con lân. Tôi đến vịn vai bà, hỏi:

– Răng cở đâu mà đánh bằng bàn chải. Coi chừng chảy máu miệng bây giờ.

Bà nhở xong ngụm nước đầy bọt xà bông rồi há miệng chỉ vào trong cùng:

– Tao còn một cái răng cấm nè.

Thanh lăn ra cười:

– Hèn chi, hôm trước chị Nguyệt nói là chỉ bắt gặp bà đang ngồi ăn mía ghim.

* * *

MƯA đêm ồ ạt, cơ hồ như muốn trút xuống trần gian để lôi cả nhà cửa trôi theo dòng nước. Nóc nhà tôi tuông ngói rồn rần trong cơn lốc. Tôi cầm đèn đi xuống nhà bếp đẩy hé cửa sổ nhìn về chòi bà Diếc. Cái chòi lắc lư trước gió. Ngọn đèn bên trong tắt phụt tự bao giờ. Bà Diếc không nói nhảm. Vẫn không có tiếng động nào ngoài cơn gió dữ dội và khối nước ụp xuống mái nhà. Tôi khoác áo mưa cầm chiếc đèn bấm chạy vụt ra chòi. Vệt ánh sáng xanh quét vào chòi. Bà Diếc vẫn ngủ say. Tôi yên trí trở vào giường nằm co rúm trong mền như con tôm kho tàu trong lòng chảo. Hình như tôi đang chìm trong không khí ngọt ngọt

sâu thẳm không có cách nào ngoi lên được. Những kỷ niệm lợt lạt từ đâu lũ lượt kéo về. Đã bao lần tôi cố né tránh những thứ bận rộn đó, nhưng nó cứ rỉ rả lọt vào cuộc sống bên trong của tôi. Tôi sợ những đêm mưa rả rích như thế này. Ngọn đèn chong đang nhảy múa trong ống khói pha lê trong suốt. Âm thanh đều đặn của những giọt nước mưa trên mái ngói dần dần rủ tôi vào giấc ngủ.

Như thường lệ, cứ mỗi sáng tôi xuống sông lội một vòng cho tiêu bớt những thớ mỡ sa đang tích trữ dưới nây bụng tôi. Cái quần đùi đen để lộ đôi chân ú nần như hai cái ống nhỏ và trắng xanh như bụng con cá tra. Tôi đi ngang chòi bà Diếc để xuống cầu. Bất chợt tôi hé vách nhìn vào. Bà đang nằm quay mặt vô vách, thỉnh thoảng lại cựa mình rên khe khẽ. Tôi lách cửa vào trong, sờ trên trán của bà. Sức nóng chuyển sang bàn tay tôi. Bà vẫn chưa hay sự có mặt của

tôi. Tôi lay và gọi giật bà. Bà Diếc cố của mình một cách khó khăn rồi nhướng đôi mắt lõm sâu nhìn tôi, phều phào nói:

– Tao đau hồi hôm đến giờ.

Giọng bà chìm lĩm trong cổ. Bà run bầy bầy, đôi tròng mắt vàng như nghệ.

* * *

Sau khi khám bệnh, bác sĩ trầm ngâm giây lát, nói:

– Bà ta bị chai gan. Nên đưa bà vào nhà thương.

Nghe tiếng nhà thương bà phản đối, cho rằng nằm nhà thương là bị bỏ rơi rồi sẽ chết để cho ruồi bu kiến đậu. Đành chịu thua, tôi để bà ở nhà, rồi nhờ Thanh đi bố

thuốc theo toa bác sĩ và thay phiên nhau săn sóc bà. Tuần lễ sau, bệnh bà Điếc không thuyên giảm và cái bụng của bà to như bụng ễnh ương. Tay chân bà khô gầy như bộ xương trong phòng thí nghiệm. Tôi nhờ bao nhiêu người đến thuyết phục bà đi nhà nằm thương. Bà Điếc vẫn cho rằng nếu ra khỏi nhà này bà sẽ chết. Cuối cùng tôi nhờ hai ông hàng xóm khiêng bà lên xích lô. Bà cố giãy dụa nhưng sức bà đã kiệt nên bà không tài nào ra khỏi vòng tay lực lưỡng của họ. Trên chiếc giường sắt phủ ra trắng, bà Điếc nhắm nghiền mắt, đôi môi khô tái nhợt. Thỉnh thoảng, bà nhướn mắt lên đỉnh mừng rồi thiếp đi trong giấc ngủ chập chờn.

Thi (cô em họ tôi) ngồi bệt nơi góc phòng lẩm nhẩm đọc tiểu thuyết. Chốc chốc, Thi ngẩng lên liếc vội về phía bà Điếc.

Nửa tháng chầm chậm trôi qua. Chúng tôi thay phiên nhau ngủ nhà thương. Cứ mỗi buổi chiều, hàng xóm lũ lượt tới thăm. Những gói quà chất đầy ngăn tủ. Độ vài ba hôm bà được y sĩ rút nước thừa chứa trong bụng. Nước ào ào chảy xuống thùng thiếc, sỏi bột trắng ngần. Ruồi nhặng mở cuộc liên hoan quanh mép thùng. Số mỡ thặng dư của tôi rút lui dần sau nhiều đêm bị đánh thức. Thân thể tôi như rã rời từng mảnh. Người tôi nhẹ bớt nhưng đầu óc tôi nặng nề. Hai con mắt màu tím xanh như đánh phong. Tôi giao bà Diếc lại cho cậu em (con cô tôi) để về nhà nghỉ ngơi một lúc. Đẩy cửa vào nhà, mùi ẩm ướt trên nền gạch xông lên. Tôi đặt chiếc giỏ trên tay xuống lần ra sàn nước. Dòng nước mát dội từ trên đỉnh đầu chạy dọc xuống tận chân đã lôi tôi ra khỏi cơn nặng nhọc. Mùi cay nồng của chất alcohol và mùi tanh tanh của bệnh viện trôi theo dòng nước. Tôi trở

vào nhà quăng mình lên vông. Tiếng kéo kẹt đều đặn vang vang trong căn nhà âm u. Gió sông lòn vào khung cửa. Tấm màn màu da trời bay bay. Mí mắt tôi mỗi một ôm choàng lấy tròng mắt. Một ý tưởng chợ này lên đầu óc tôi. Nếu bà Diếc chết. Nếu... Tôi giật thót cả mình mẩy. Không, không thể nào... Tôi không dám nghĩ xa hơn. Bà điên rồi, mê muội... Nhưng cuộc đời của bà gắn liền cuộc đời tôi từ lâu. Nước mắt tôi trào ra. Tôi không thể sống ở nhà này với những bóng ma.

Tôi chợt nhớ ra mình đã tắt kinh từ một tháng nay. Duy đã đi Sài Gòn hơn một tuần rồi. Ôi! Tôi phải đi khám bác sĩ. Đàn ông thường không nghĩ tới hậu quả của một phút bốc bột. Tôi lấy tay sờ lên bụng. Từ lúc bà Diếc đau ốm, tôi quên tất cả, chẳng để ý đến sự phòng ngừa. Nhưng sự bồn chồn vẫn không làm giảm cơn kiệt quệ. Tôi mơ hồ như cái đầu tôi rớt qua một

bên vũng, mọi sự việc đã chuẩn khỏi óc. Màu trắng chập chờn của bốn bức tường với bệnh viện và những chiếc giường sắt phủ drap lùì xa rồi mất hút.

* * *

ANH DUY! Sau vụ phá thai em sụt mất mười hai ký thịt. Em gầy gò, xanh xao. Đàn ông như anh là kẻ vô trách nhiệm. Anh chớ tưởng sức mảy mà em trả đũa chuyện anh bỏ em bơ vơ với cái bào thai trong bụng được ba tháng. Đêm đêm, em giật mình, có cảm tưởng mình là kẻ sát nhân. Mai sau, xuống âm ti địa ngục, cũng riêng mình em chịu tội. Càng tội hơn là lúc đầu em chẳng may may bị lương tâm cắn rứt.

Bà Bảy Điếc đã chết rồi. Tới phút lâm chung bà chịu rửa tội để về với Chúa. Lẽ

nào, một cô gái trẻ tuổi như em ở bên lề cái thế giới âm hồn như vậy mãi sao anh.

Bây giờ em chỉ còn có hai lượng vàng và một cái máy may. Đợi cho đỏ da thắm thịt để che mắt thế gian, em sẽ tiếp tục may thuê cho thiên hạ. Đời em chưa hẳn tàn như là cảnh chợ chiều. Em sẽ chặt mót từng đồng để tìm bác sĩ giải phẫu thẩm mỹ. Em sẽ cho bơm cái ngực teo trở thành cái ngực vĩ đại, sẽ nhờ ông ta vá lại màn trinh. Để rồi anh xem. Em sẽ lấy chồng sĩ quan Thủ Đức. Nhứt định là đời em chưa lâm vào ngõ bí đâu. Trả thù anh, chẳng lẽ em muốn du côn đánh anh. Em sẽ làm một người đàn bà phong nhã. Đôi lúc em còn mơ đi học hát để trở thành ca sĩ phòng trà.

Giờ đây thì em cô đơn quá. Ba má em trị cái tội lầm lỡ của em bằng thái độ hất hủi, bỏ liều. Quần áo em bây giờ rộng phùng phình. Phải sửa sang lối ăn mặc,

trang diện, em mới bảo thủ anh cho anh sáng mắt ra là con Linh này không phải là thứ gái gặp chuyện rủi ro là đem nước mắt ra giải quyết.

Nhìn trẻ con lối xóm, em đau lòng. Phải chi anh chịu làm cha thì con chúng ta sẽ chường mặt với thế gian. Trời sẽ phạt em. Mai sau dù có chồng đàn ông, em sẽ tuyệt tự, phải xin con nuôi. Em vốn hiền lành, nhân đạo, tại anh, tại anh đó, em mới làm kẻ sát nhân.

Em sẽ ra đi khỏi tỉnh nhà, chạy trốn ám ảnh quá khứ. Mùa này có ốc gạo và xoài tượng. Các bà mang bầu tha hồ ăn cho thỏa thích bù tới lúc nằm giường cũ chỉ ăn cơm trắng với cá kho khô. Bây giờ em bệnh hoạn, chẳng ăn gì ngon, lại ngủ không được. Nhắm mắt lại em thấy đứa nhỏ bò qua qua bò lại, nhe hai cái nướu trống trơn ra cười với em. Lại nữa, hình ảnh bà Diếc ám ảnh

em từng giây phút, ban đêm lẫn ban ngày. Biết đâu em sẽ là phản ảnh của bà sau này, điên cuồng vì khát vọng quên mất tuổi già.

Ôi! em sẽ chết trong êm vắng, trong ám ảnh dày vò chẳng? Em phải đi, phải đi...

Em nhìn ra một chân trời khác. Em sẽ tìm yên ổn cho mình. Nơi đó, em chinh đồn lại cuộc đời. Để rồi anh xem! Kẻ nào khinh dễ em, kẻ đó sẽ hối hận. Anh đừng tưởng rằng đời anh suôn sẻ mãi đâu. Trời phạt anh thất nghiệp. Anh lường gạt tiền bạc thiên hạ nên anh bị tù.

Tuy vậy, em sẽ mở cho anh một con đường khi anh ra khỏi khám. Con đường ấy sẽ đưa anh vào vòng tay rộng lượng của em. Trời sinh chúng ta gắn bó với nhau. Dù có khinh nhau, nhưng chúng ta khó mà dứt sợi dây oan nghiệt đã ràng buộc chúng ta từ kiếp trước...

("Đêm tối bao la" hay "Bà Điếc" cũng được
in trong *BA MIỀN MUỖI KHUÔN MẶT*
– Kim Anh xuất bản 1966)

3. TIẾNG HÁT

Tôi nằm đã dưới trên căn gác trọ chịu nóng suốt buổi chiều. Sức nóng từ mái tôn dồn xuống mà chiếc quạt điện nhỏ để trên đầu giường không đủ sức chống cự. Tấm nệm nhồi bông gòn dày cộm tiết ra một sức nóng nhè nhẹ như căn rút dưới làn da lưng tôi. Tôi lăn trở liên miên, không thiết đi phở vào chiều nay, chỉ muốn nằm yên ở nhà sống lơ mờ về kỷ niệm.

Mấy bức màn xanh nhạt đứng yên trên khung cửa. Tôi kéo tấm màn bằng satin màu da trời qua một bên để đón gió. Lâu

quá rồi tôi quên ngắm mấy bức tranh của các nhà lực sĩ đẹp biểu dương bắp thịt. Tôi mê loại đàn ông vai u thịt bắp... Chỉ nghĩ đến nếu người tình của mình có cái thân mỏng lét như bộ ngực đa số các nhà văn ở nước ta và bộ đùi lạnh lẽo, màu da xanh lét của họ tôi cảm thấy buồn nôn.

Nắng hè cồn cào tâm hồn tôi, Tôi khao khát điều gì lơ mờ lắm. Một người tình trên bãi biển? Một chiếc áo mới? Một dạ hội khiêu vũ? Không! Tôi thêm một kỷ niệm nào đó mà tôi sống hồn nhiên bình lặng suốt thời thơ ấu. Tôi ngồi dậy, nằm mãi trên giường hình như máu trong người sắp đông đặc lại. Tôi tìm chiếc nùi giẻ lòi mấy bức tranh xuống lau bụi. Cành hoa hồng nhung đỏ thắm vươn lên giữa đám lá xanh, cắm vào chiếc giỏ lam bằng mây đan nằm trên chiếc bàn con giữa mấy cái ghế mây màu nước biển. Tôi yêu màu xanh nhất. Trong phòng tôi, màu xanh chiếm

gắn trọn hết từ riềm màu, đến « drap » gói mền mùng. Ngoài giờ làm việc ở sở tôi đắm mình giữa màu xanh, màu trời, biển, màu của tự do vẫy vùng như cuộc sống của tôi hiện tại.

Tôi xếp tập ảnh và cất lại một kỷ niệm. Tiếng giày gỗ đều trên bệ cầu thang, căn gác hơi lắc lư mỗi khi có người leo lên. Tôi đứng dậy thò đầu ra cửa nhìn xuống. Linh reo lên mừng. Tôi bước đến tặng vào vai nó một cái đấm nhẹ. Linh rồi rít giục tôi sửa soạn đi chơi rong. Tôi đưa Linh vào nhà, nó ngã người lên ghế mây kêu nóng. Tôi vội rinh cái quạt điện đặt trên bàn đối diện nó. Những mẩu chuyện vặt từ một tháng nay được dịp tuôn ra ồ ạt. Tiếng cười nói xôn xao của Linh làm tôi tạm quên những ám ảnh đang lảng vảng trong tâm trí tôi suốt buổi xế chiều. Linh là con ông anh chú bác tôi, ngoài cái tình gia tộc nó cho tôi cái tình bạn bè. Cả dòng họ bên nội của tôi, tôi còn

bấu víu vào nó. Linh cũng bỏ nhà lên đây đi làm cho một trường tư thục.

Tôi đã thay áo xong. Chiếc áo dài màu rượu chát hở bờ vai ôm lên cái thân hình có nhiều đường nét mềm dịu của tôi, với cái lưng thon, ngực cao mông đầy, đùi dài và kèm theo tướng đi có vẻ ung dung nhàn hạ. Tôi mỉm cười trước gương mãi nguyện là Tạo hóa đã nặn tôi cái thân hình này. Tôi thầm trách Hùng không có mắt thẩm mỹ khi ngắm tôi. Tôi vụt buồn, không ngờ trước cái công trình Thượng Đế lại bị người tình đầu hờ hững bỏ quên. Cái thân thể này mang một vết tích như một con tem bị đóng mộc.

Từ ngày mẹ tôi ôm gói theo chồng, tôi được cha tôi đưa về nuôi dưỡng. Tôi sống

trong mẫu hệ chỉ biết lơ mờ về tình phụ tử. Tôi còn nhớ rõ vào những chiều thứ bảy chiếc xe Simca màu kem đỗ trước căn nhà gạch của mẹ tôi nằm trên bờ sông Long Hồ. Người đàn ông khoảng năm mươi trong bộ complet màu xám thông thả đi vào lối sỏi viên hai bên một đám hoa đông hầu đỏ thắm ngoi lên giữa cành lá xanh mềm mại. Tiếng sỏi rào rạt dưới gót giày làm đôi mắt mẹ tôi rục sáng kèm theo nụ cười nở rộng. Người đàn ông đến bế xốc tôi lên hôn nhẹ ở má tôi. Tôi reo lên theo thói quen « ba về! » Khi ba tôi buông tôi ra thì chị vú đến sớt tôi như một con quạ bay ngang lũ gà con. Tôi được đưa vào buồng nằm bên chị vú và tiếng hát buồn tênh của chị đưa tôi vào giấc ngủ êm đềm. Nhưng chị vú ấy bị mẹ tôi kiểm chuyện đuổi đi khi ngực chị bắt đầu cao, mông chị bắt đầu phát triển lôi kéo cái nhìn nóng bỏng của ba tôi. Tôi ngủ chung với mẹ. Tôi nhìn trùng trùng. Sau này, tôi

hận má sơ ý để con còn nhỏ ngủ chung với cha lẫn mẹ.

Lúc tôi bùng mắt vào sáng chúa nhật, ba tôi biến mất. Trí nhớ tôi bắt đầu ghi nhận được sự liên hệ giữa người đàn ông thường xuất hiện xuyên vào những chiều thứ bảy đó. Lần cuối ba tôi không đến bế tôi lên và hôn tôi nữa mà ông ta đi thẳng đến chỗ mẹ tôi ngồi đấm túi bụi vào mặt bà. Mẹ tôi vẫn ngồi lặng câm. Ông ta nói rất nhiều và chấm dứt mỗi câu bằng những cái tát vào đôi má mẹ tôi,

Tôi nhớ một thời nào đó, mẹ tôi than đau lưng, ông đã dùng bàn tay mum múp thịt tằm quất bà, rồi thì gãi lưng, vuốt ve, cứng dưỡng từng bắp thịt trên cái thân mềm mại của bà. Tôi cảm thấy thân hình mình ran ran với một cảm giác kỳ dị lơ mơ. Cảnh đó cộng thêm hình ảnh đêm hè ghi một vết đen vào ấn tượng của tôi. Chừng

mười sáu tuổi ấn tượng đó bỗng phụt sáng, hồi thức tôi, đốt nóng cơ thể tôi vào những đêm tôi ôm chiếc gối dài giữa cặp đùi. Tôi hư hoại tâm hồn từ lúc ấy. Nhưng bây giờ, từng cái đấm hằn học, giận dữ nện ành ành trên lưng mẹ tôi. Bà co rúm như con cuốn chiếu, tóc tai đã dượt như ma đội mồ.

Tôi khóc thét và chạy đến đấm vào mông ông. Chị vú thứ hai chạy nhanh lại lôi tôi đi. Tôi giãy giụa, gào thét trong vòng tay của chị cho đến khi tiếng xe của ông gầm lên rồi lao trên con đường cần đá đổ đất trước nhà.

Rồi từ đó ông không lui tới nữa. Đến năm tôi bắt đầu thi vào đệ thất trường Trung học tỉnh, tôi phải xa mẹ đến sống trong một ngôi nhà cổ âm thầm của ông anh con bác để đi học. Tôi sống giữa họ hàng bên nội, tiếp nhận những tình thương xót góp nhặt của họ. Tôi sống như một loài cỏ dại, chưa

bao giờ tôi được năm ba lời giáo huấn của mẹ cha kể cả họ nội.

Thỉnh thoảng ba tôi về đám giỗ tổ tiên. Ông gọi tôi đến thăm hỏi những chuyện học hành và bố thí cho tôi vài ba trăm bạc gọi là tiền quà bánh. Chưa bao giờ ba tôi nhắc nhở đến mẹ tôi, cơ hồ như chưa bao giờ ông gặp người đàn bà đó trong đời.

Vào những ngày lễ, tôi về thăm mẹ. Nhà mẹ tôi chỉ cách nhà ông anh con bác tôi khoảng hai cây số. Ngồi trên chiếc xe đạp, tôi miên man nghĩ về sự cô độc của mẹ. Tôi thầm mong rằng một ngày nào đó ba tôi sẽ hối hận. Nhưng đó chỉ là một điều mơ ước vì bây giờ ba tôi đã có thêm hai bà vợ một lúc. Ba tôi đã có vợ chính thức người Pháp và mẹ tôi là nạn nhân không biết là thứ mấy của ông. Những người đàn bà yếu bóng vía trước tên tuổi và tiền bạc của ba tôi vung ra sẽ là một con ruồi kẹt trong cái

lưới nhện trùm lên đời họ. Khi có một vài đứa con bắt đắc dĩ với họ, ông lại kiếm có tấy chay và những đứa con kẹt giỏ ấy mang chung số phận ruồng rẫy với mẹ nó. Đôi khi ngồi đối diện với mẹ, tôi không khỏi lo âu. Mẹ tôi còn trẻ đẹp, còn lắm người châu chực ngoài cửa. Tôi đoán rằng có một ngày nào đó, mẹ tôi sẽ bị trong bọn người đàn ông vây quanh xỏ mũi mẹ tôi đem về làm của riêng.

Tôi giống mẹ ở tướng đi uyển chuyển như con mèo, chỉ khác bà ở đôi mắt. Ba tôi thường nói lén về đôi mắt của tôi với họ hàng bên nội:

– Con Nguyệt nó có đôi mắt mời trai.

Và ông còn đoán là tôi sẽ hư như mẹ tôi. Tôi cười thầm rằng tôi đã trót mang cái dòng máu tàn nhẫn bạc bẽo mà ông đã di truyền trong thân thể, tâm tính tôi.

Những tháng sau đó khi tôi về thăm mẹ, tôi đã bắt gặp người đàn ông với nét mặt thô bạo với thân hình to lớn, với hàm răng vàng ối nhe

ra cười chào tôi một cách ngượng ngùng và sau đó mẹ tôi bảo tôi gọi ông ta là cậu. Tôi đi vào buồng thay áo chợt nhìn trên giường bộ áo pyjama lạ và chiếc bóp vút bữa bãi trên đầu giường. Mẹ tôi đã bung mâm điểm tâm đặt trên bàn chỗ ông ta ngồi và gọi lớn để tôi đi ăn điểm tâm với người khách lạ. Tôi ngồi đối diện mẹ liếc nhìn cách săn sóc âu yếm của bà, tôi vụt hiểu ngay tiếng « cậu » của mẹ vừa dạy. Ông ta không thuộc loại họ hàng bên ngoại. Bỗng nhiên tôi cảm thấy mình bơ vơ lạc loài. Mẹ tôi còn trẻ quá, tôi không có quyền để bà sống cô độc. Người khách lạ uống vội vàng tách cà phê sữa rồi đứng dậy chào tôi và dặn mẹ tôi ngày mai ông sẽ trở lại ăn cơm trưa. Tôi đi lại ngồi cạnh mẹ, bà vẫn lặng thinh nhìn mảnh ánh

sáng hắt hiu từ cửa sổ rơi vào nền gạch. Đôi mắt mẹ càng u buồn. Tôi không dám cử động chỉ chờ mẹ tôi giải thích chuyện liên hệ giữa người đàn ông đó với bà. Tôi vò nát tờ giấy trong tay từ bao giờ. Tôi mong mẹ tôi nói một lời gì để vén cái màn nặng nề đang trùm lấy tôi đồng thời tôi thích chạy trốn, không muốn đối diện với sự thật.

Bỗng mẹ tôi quay về phía tôi, nghẹn ngào:

– Mẹ sẽ kết hôn với ông ấy. Người ta thương mẹ phải mến con.

Mẹ tôi tiếp tục rất say sưa, nhưng tiếng nói đứt nổi trong cổ họng và nước mắt thì nhau rơi trên đôi má còn rúm hồng của bà.

* * *

Buổi chiều vẫn còn ửng tràn sức nóng. Trời cao thăm. Mãi đến tháng tư rồi vẫn chưa có cơn mưa nào. Hai bên hè phố những cô nữ sinh áo trắng vừa trong một giáo đường bước ra, tay cầm quyển Thánh kinh, đòi guốc Đa Kao gõ dòn dã trên đường. Tôi sức nhớ là từ lâu, tôi không hề xưng tội hoặc lai vãng tới nhà thờ. Tôi đã lao vào cuộc sống truy hoan mê mết nên xem chuyện cứu rỗi linh hồn mơ hồ lắm. Ra đời với một mặc cảm bị người tình ruồng rẫy thuở đầu, với sự thiếu thốn tình yêu cha mẹ, với ám ảnh dục tình nóng bỏng, tâm hồn tôi mang quá nhiều hành lý kèn càng.

Chúng tôi ngồi trên taxi hướng về phía cư xá Lữ Gia. Tôi nhìn Linh, hôm nay nó mặc chiếc áo màu lá cẩm, chiếc ví đen nằm trong bàn tay dài trắng lạnh. Linh là một họa sĩ trẻ, hình như nó lãnh huy chương bạc trong mùa triển lãm năm nào. Có một anh bạn bảo rằng:

– Nét vẽ đa số các nữ họa sĩ hiền lành, rõ rệt quá.

Sở dĩ Linh chiếm giải vì nó có một lối vẽ rạch lên ấn tượng người xem những đường nét rướm máu. Tôi không biết chi về nghệ thuật, chỉ nhìn những bức họa của Linh qua óc tưởng tượng của mình. Khi đứng trước mấy bức họa của Linh, tôi vụt kêu lên:

– Mày vẽ cái gì giống như con đuôn ở củ hủ dừa vậy?

Nó cười rũ ra rồi giải thích đó là những nét vẽ Đông phương, Tây phương cả. Chỉ hình dung đó là một con cuốn chiếu, con trùng đất đang thu hình trên khung vải màu vàng nhạt. Tôi thầm nghĩ: Có lẽ chỉ có người Đông phương ăn con đuôn củ hủ cho nên Linh kêu nó là bức họa Đông phương chăng?

Bọn họa sĩ bây giờ vẽ thứ chi quái gở mà đặt tên cho bức họa thì kêu lắm, chẳng hạn như: hạ trắng, mẹ xanh, lời than của đá. Chưa bao giờ tôi xem lấy một quyển sách hay đọc một tờ báo nào trừ khi bắt buộc phải nhai các loại sách giáo khoa ở bậc trung học. Văn chương nghệ thuật đối với tôi như một thế giới nào xa lạ không thú vị. Những thứ nhảm nhí đó chẳng mang đến cho sự tươi mát của đời sống, một lối ve vuốt ở tâm hồn. Đôi khi tôi nghĩ rằng nếu không có nghệ thuật thì cuộc sống của mình cũng chẳng hề hấn chi. Tôi thích Linh ở những lúc tán gẫu về chuyện thời trang. Phải mặc màu áo gì cho thích hợp với làn da nâu hồng, cho ăn khớp với thời tiết, phải đeo những món nữ trang nào có giá trị và tân thời nhất trong đám con gái làm chung sở, phải làm cho chúng bạn ghen hờn nhan sắc và cuộc sống xa hoa của mình. Thỉnh

thoảng trong khi nói chuyện phiếm Linh đem tôi ra nhieć:

– Tư tưởng mầy luôn đóng khung trong những ô vuông trên thân áo, trên những cành hoa rải rác trên xấp lụa.

Tôi đâu chịu thua nó, tấn công lập tức:

– Còn mầy, lúc nào cũng cợ màu, khung vải, chưa hết còn leo qua mê văn thẳng này hay, khoái thơ con nọ có hình ảnh. Tối ngày như con ốc mượn hồn.

Linh nhựt cả hào khí không cấi nữa. Những lúc sắp sửa tranh luận những chuyện tào lao đó, nó nhịn tôi vì nó thừa biết rằng dù là một tay hùng biện cừ khôi nào mà thẳng cấi thuyết nói ngang ba làng cấi không lại của tôi.

Chiếc xe sắp lướt ngang chợ Trần Quốc Toản, mùi tanh tử, len vào mũi chúng tôi. Tôi rút nhanh chiếc khăn tay lụa mỏng

trong ví chụp vào mũi sọt mình sẽ mưa. Cuộc sinh hoạt ở đây vào buổi chiều vắng vẻ hơn. Tôi hỏi Linh đưa tôi đi đâu? Nó nói là đến nhà nữ văn sĩ ở cư xá Chí Hòa, vì hôm nay bà ấy có tổ chức một buổi tiệc mời anh em văn nghệ sĩ tới đó dự. Nó còn thêm là có mục hòa nhạc và ngâm thơ. Thoạt nghe tôi phản đối ngay vì nơi đó không phải là môi trường của tôi. Tôi sẽ bị chìm lĩm, bỏ quên. Linh trả lời không phải toàn là nghệ sĩ mà còn có một số bạn bè giới trẻ trung nữa. Nó còn thêm:

– Mà nhất định sẽ chói chang.

Ừ, thử đi đến đó xem bọn nghệ sĩ làm gì. Hãy tìm màu sắc lạ cho cuộc sống, thử đổi cái bối cảnh từ sở về căn gác hẹp xem sao. Lại nữa tôi mơ màng hy vọng nhan sắc mình sẽ là đề tài cho đám nhà văn, sẽ là nàng thơ cho lũ thi sĩ, sẽ là người mẫu lý tưởng của bọn họa sĩ.

Chiếc xe đỗ lại một khu phố gạch hai tầng. Chúng tôi chui ra. Linh nắm tay tôi đi vào cổng. Cái cổng bằng bê tông xây dưới giàn bông giấy đỏ chiếm từ cổng đến mái nhà tạo thành một cái mái đan bằng hoa đầy đặc che rợp cả khoảng sân vuông nhỏ.

Khách khứa đã có mặt đầy đủ. Tiếng cười nói xôn xao lẫn trong tiếng nhạc êm đềm từ chiếc stereo tiết ra. Mọi người quây quần ở phòng khách rộng dưới hai cái quạt trần. Vài bức tranh lập thể gần rải rác trên tường. Chiếc bình bằng thủy tinh cắm hoa lan trắng đặt giữa bàn. Mấy cái đĩa bánh ngọt bằng sứ Tàu màu ngọc thạch xếp thành hàng dài.

Chúng tôi bước vào giữa tiếng chào mừng, hình như Linh có quen gần hết những người có mặt nơi đây. Nó giới thiệu tôi với một loạt người quen biết. Nữ văn sĩ chủ nhà đơn đả mời tôi ngồi gần một nhạc

sĩ. Bà đã lớn tuổi, quý phái ở nước da và đa cảm ở gương mặt bầu bĩnh. Có một thời nào đó, lối văn mềm mại, ấm áp của bà đã thu hút khá nhiều độc giả. Nếu không viết văn, nhan sắc của bà cũng đủ chiêu mộ bọn anh hùng ma giáo quì dưới chân, cần cóc gì tới nghệ thuật.

Khi tôi ngồi yên nơi, Linh đi một vòng nói chuyện với bọn họ. Họ bu quanh nó hỏi thăm và bàn bạc tin nghệ thuật trong tuần. Tôi ngồi yên, quan sát từng nhân vật một. Thỉnh thoảng họ liếc về phía tôi. Tôi đâm ra ganh ghét sự sẵn đón của bọn đàn ông vây quanh Linh. Lâu quá rồi mãi lo ngắm dung nhan mình mà tôi quên an để ý đến nó. Nó không hẳn đẹp nhưng trời đền cho nó cái duyên dáng vừa vặn, Linh ăn mặc giản dị, kín đáo. Tôi có thể ganh tị với các con bạn trong sở của tôi từng tiếng ho, nhưng với Linh tôi có mặc cảm tự tôn. Bao giờ nó cũng là một bóng mờ đứng bên tôi

để hào quang của tôi nổi bật. Tôi tự trách mình không trang điểm kỹ hơn lúc đi phố. Soi vào chiếc gương nhỏ trong ví mặt mũi tôi nhợt nhạt dưới ánh đèn. Tôi liếc nhìn những người con gái có mặt nơi này họ đều trang điểm ăn mặc tỉ mỉ hơn. Tôi có cảm tưởng mình đang bị nhận chìm. Phải dè tôi được Linh báo trước là hôm nay đi dự dạ hội. Tôi sẽ mặc chiếc áo đỏ rập rờn ánh sáng. Chắc chắn tôi sẽ làm bà hoàng trong buổi tiệc này. Trong đám họa sĩ trẻ nổi lên những tiếng thì thầm nào là... ấn tượng, màu nóng, màu nguội, thời kỳ lam, thời kỳ hồng v. v... và bọn nhà văn dùng chữ thân phận, bản ngã, bản thể, hiện sinh v.v... Tôi cảm thấy mình lạc loài trong đám danh từ lạ mà hằng lâu tôi chưa có dịp nghe đến. Không khí này không lôi cuốn tôi chút nào. Tôi nhìn bọn họa sĩ, đa số gầy gò, khô khan, một loại người khó làm cho da thịt tôi nổi sóng. Phải làm cho họ điêu đứng

vì nhan sắc mình. Ý định vào đây đại náo tâm hồn bọn nghệ sĩ theo kế hoạch vạch sẵn của mình làm tôi lão đảo. Tôi khai thác đôi mắt trữ tình, mời mọc của mình triệt để. Linh trở lại rủ vào tai tôi:

– Mày ưng người nào trong đám này tao mang lại tặng.

Tôi nhìn qua một lượt rồi lắc đầu:

– Ồm đói cả, không có anh chàng nào hợp gout với tao. Tài cán của họ ăn không được phải không Linh?

Linh mỉm cười, vỗ nhẹ lên vai tôi rồi kéo ghế ngồi cạnh chàng nhạc sĩ trẻ với đôi kiếng cận thị, với nét mặt buồn rầu một cách bệnh hoạn. Linh nhắc lại tên chàng một lần nữa và quảng cáo kịch liệt những bản nhạc của chàng. Nụ cười chàng man mác buồn nhưng chiếc răng khểnh của chàng có vẻ tinh nghịch,

Đây là chàng du ca, thi sĩ chiếm hết ba phần tư trong tâm hồn chàng, phần còn lại để dành cho âm nhạc. Chàng đã từng vác cây đàn Tây Ban Cầm len lỏi vào nhân gian hát lên nổi nhục nhằn đất nước. Dân chúng ái mộ chàng, đàn bà đắm say chàng. Tôi nhìn chàng, cảm thấy mình chờn vờn muốn ngã vào sóng mắt mơ màng của chàng. Thật ra, tôi đã gặp chàng ở nhà Linh vài lần. Chàng đã hát « Mặt trời đã chết », giọng áo não như lời van vỉ của loài người lúc tận thế. Tôi đã cùng chàng tán gẫu về một tin vặt vừa nghe lũ bạn đồng sở kể ở trên báo rất tương đắc và được chàng mời đi ăn kem vài lần.

Lấy hết tất cả sự dịu dàng, tôi nói:

– Anh Hà không được khỏe lắm đó.
Hãy tịnh dưỡng.

Nhạc sĩ Hà nói:

– Nguyệt đạo này chín mọng như trái nho.

Tôi bắt đầu hỏi thăm công việc trình diễn của chàng. Hà bảo tuần sau chàng sẽ đáp phi cơ ra Huế để trình diễn tại trường Văn Khoa.

Chiếc bàn được mang đầy các thức ăn. Thực đơn gồm có: Chả, cơm nắm, bánh tôm chiên, cháo lòng và trái cây tráng miệng. Nhà văn nữ làm khổ chủ truyền lệnh cho anh em văn nghệ sĩ và các bạn trẻ hãy bắt tay vào bữa tiệc « self-service » theo lối Mỹ. Những chiếc ghế được lui chỗ khác vì số người bằng hai số ghế đã định. Người được chính thức mời còn kéo theo một vài người hộ tống nên nữ sĩ chủ nhà có ý kiến mới, rất công bình là mạnh ai nấy servir lấy. Dĩa nhạc êm dịu được thay bằng một dĩa nhạc vui tươi hơn. Tất cả đều đứng khít nhau quây quần bên hai cái bàn giao đầu.

Mỗi người tay cầm đũa, chén thủ thế. Họ chỉ chờ lệnh khai mạc của chủ nhân thì bắt đầu mở cuộc tàn sát các món ăn hâm hấp nóng đang bày trước mặt. Nữ sĩ chủ nhà đứng ở đầu bàn. Bà gọi cho tất cả chúng tôi một nụ cười thân mật và vồn vã mời nhập tiệc. Bà pha trò:

– Các bạn nhớ ăn nhanh, ăn cho thật nhiều, kéo về nhà sẽ hối hận.

Tiếng cười giòn dã nổi lên. Tôi chẳng kém, xông vào gấp vài thứ ưng ý bỏ vào chén. Các ông tấn công ồ ạt hơn các bà. Tuy nhiên các ông thua các bà ở chiến thuật trường kỳ. Tôi nhấm nháp vài ba miếng chả và một ít cháo rồi rút lui vào phòng rửa mặt. Linh kể tai tôi:

– Mà muốn giữ eo hả? Ăn ít, ăn nhiều gì cũng mang tiếng ăn.

Tôi nguýt Linh và đi thẳng. Tô xong đôi môi loang lỗ vết son, tội trở ra chỗ uống nước, Vài người đã ăn xong ngồi nhâm nhi bên tách trà ướp hoa sói. Tôi chọn một chỗ ngồi đối diện với chàng nhạc sĩ, Linh còn mãi ăn. Tôi hơi sốt ruột vì cái tật ăn lâu và ăn khỏe của nó. Ngồi một mình quanh những người xa lạ, tôi có cảm tưởng mình bị lạc lõng, bỏ rơi, bưng tách trà kê lên môi hớp từng ngụm nhỏ. Mùi thơm dịu xông vào mũi tôi. Chàng nhạc sĩ ung dung rút chiếc pipe đen ngời trong cái cái bao da ra nhồi thuốc rồi đánh diêm, Khói thuốc tuôn ra từ đôi môi buồn quyến là là qua nét mặt mệt mỏi của chàng.

Linh đã tiến về phía bàn đi bên cạnh người đàn ông trong chiếc áo sơ mi trắng và chiếc quần màu xanh đen. Chiếc áo hơi rộng khoát lên cái thân ít thịt nhiều xương của chàng. Miệng chàng lúc nào cũng toé toét cười mở. Linh đến bên cạnh tôi, trên

môi nó còn giắt chiếc tăm xỉa răng. Nó chỉ sang người đàn ông:

– Đây là họa sĩ Tiếp thuộc về trường phái siêu thực.

Chàng khom người một cách trịnh trọng chào tôi. Điều bộ chàng có vẻ hài hước. Cách chào của chàng thuộc vào thế kỷ mười bảy. Tôi cố nhin cười, chàng kéo ghế ngồi cạnh tôi, rót trà thêm vào tách tôi. Hình như mọi người đang hưởng về tôi và mỉm cười trước sự bốn cột của Tiếp. Thoạt đầu tôi cảm thấy hài lòng về lời khen của chàng nhưng một lúc sau Tiếp tôn vương nhan sắc tôi bữa bãi quá khiến tôi làm đề tài giải trí cho những người chung quanh. Nhưng không sao, tôi phải làm cho họ chú ý bằng mọi cách để trả thù cái hồ hững, bỏ quên của họ từ lúc tôi vào. Kìa, sao các bà dục đầu nhau thì thâm và len lén nhìn tôi. Hình như họ không mấy thích nét mặt

kiêu hãnh và cái điệu bộ lạnh lùng của tôi với họ.

Nhà viết kịch họ Trịnh với đôi mắt đỏ ngầu vì hấn đã ướp dạ dày với nhiều rượu whisky. Hấn tiến về tôi, hai tay xoa vào nhau như có vật gì nóng đang nằm giữa lòng bàn tay. Hấn tì tay lên thành ghế tôi, đòi xin chữ ký. Tôi hất mặt lên kiêu hãnh nhìn lâu vào mắt hấn rồi lặng thinh. Được dịp Trần vỗ vai Tiếp trách:

– Này Tiếp! Ta với mi không thù không oán... Có sao mi nữa...

Trần định ca vọng cổ. Mùi rượu nặc nồng. Tôi cau mặt và quay sang Linh cần nhằn về thái độ hỗn láo của gã họ Trần. Linh hạ thấp giọng đủ cho riêng tôi nghe:

– Tính anh ta vậy đó. Và lại nãy giờ hấn đâu có nói gì. Chính whisky nói đó thôi,.. Thôi bỏ qua đi!

Tôi nhìn Hà, chàng hình như không buồn để ý sự tán gái nham nhở của họ Trần, thì thầm với một thi sĩ ngồi cạnh.

Tiếp vỗ vai Trần:

– Đáng lý mày phải thêm một nghề khác ngoài cái nghề soạn kịch nữa.

Người đàn ông ngồi bàn Hà chen vào:

– Thằng Trần đáng lẽ còn là một diễn viên hài kịch trên sân khấu cải lương nữa mới phải.

Họ Trần chẳng kém:

– Đó là cái chắc, tao sẽ lãnh giải Thanh Tâm năm nay.

Đoạn hấn quay qua tôi đùa:

– Bao giờ lãnh thưởng, tôi trân trọng mời người đẹp đi dự.

Tôi cười xòa, sửa lại nhánh tóc vừa rớt

trước ngực. Những người ăn chậm nhất cũng đã hoàn thành xong các thức ăn. Họ đã rời bàn ăn quây quần nhau uống trà nghe nhạc. Cái đèn néon sáng quắc giữa phòng được thay vào mấy ngọn đèn mờ dính trên tường lồng trong cái chụp màu đỏ thẫm. Ánh sáng mờ ảo nhuộm lên người chúng tôi. Hà được mọi người yêu cầu chàng hát nhạc do chàng sáng tác. Cả phòng yên lặng. Cây đàn Tây Ban Cầm tiết ra một nhạc điệu trầm buồn và tiếng hát mỏng, mịn của Hà dịu dặt. Tâm hồn tôi như bị cuốn hút. Tôi liếc sang Hà, hình như chàng quên rằng chàng có mặt nơi đây. Hà dồn tất cả sự rung cảm vào bài hát. Lời ca như dìu tôi đến một thế giới ru ngủ. Thực ra, tôi chưa bao giờ vẽ trong đầu mình một thần tượng mỏng manh về thân xác phủ ngoài sự tài hoa. Mẫu người lý tưởng của tôi không đòi hỏi ở cái tài mà phải là một anh chàng có cái thân cuốn cuộn bấp thịch ẩn dưới làn áo

thun. Tôi chỉ là loại người không sống bằng tinh thần. Tâm hồn, tài hoa đối với tôi chỉ là những từ ngữ thừa trong quyển tự điển của đời mình. Tôi có cuộc sống khác Linh. Nó thờ cúng kỷ niệm, quá khứ, ca tụng đời sống tinh thần, cơ hồ như bỏ quên thực tại.

Tiếp vỗ tay rào rạt, tôi giật mình bỏ rơi những ý nghĩ vụn đang rải rác trong đầu. Đèn chính lại bật sáng sau khi Hà chấm dứt bài hát. Tuần trà thứ hai được tiếp diễn. Họ xúm nhau bình về thi ca, tán thưởng Hà. Chàng chỉ nhếch mép cười nhìn tôi rồi châm lửa vào đầu pipe.

Tiếp quay nhìn tôi:

– Cô Nguyệt! Tôi có cái hân hạnh được cô ngồi mẫu cho bức họa của tôi đề triển lãm vào mùa thu năm nay không?

Tôi gật đầu ưng thuận và kiêu hãnh nhìn vào lũ con gái, tiếp:

– Nếu anh cần vẽ tranh tối có thể giúp anh.

Sau câu nói ấy tôi nhận thấy vài tia mắt vừa mĩa mai lẫn ghen hờn của bọn người ngồi quanh.

Khi tôi từ nhà vệ sinh đi lên, bọn con gái muốn trả đũa bằng cách xúm nhau ca tụng Linh. Tôi đứng dậy bỏ đi ra sân nói dối với chủ nhà là cảm thấy khó thở cần đổi không khí. Linh theo tôi ra hành lang, tôi đề nghị với nó nên đi về sớm. Tôi sẽ không còn can đảm ngồi lại đây để thấy một cái thế giới ngột thở của lũ đàn bà nhỏ nhen, trong đó có cả tôi nữa.

* * *

Thi sĩ Tùng lái chiếc Peugeot 403 đưa chúng tôi về. Hà cũng rút lui theo chúng tôi. Vừa ra khỏi nhà Tùng rủ đi chơi rong

quanh thành phố. Trời tối đặc, con đường rộng thênh thang, hai bên dãy đèn bóng đục tỏa ra một thứ ánh sáng mỏng trải trên mặt đường. Tùng vịn tay lái nghêu ngao ngâm vài bài thơ tiền chiến. Giọng thốn thức rên siết quá mức thành khôì hài. Tôi ngồi bên Hà. Khi Tùng vừa dứt tiếng ngâm, Linh yêu cầu Hà hát. Tôi tựa lưng vào thành nệm, tóc bay choàng qua má Hà. Chàng vẫn để yên cho nhánh tóc tôi ve vuốt trên má chàng. Tôi nhìn sâu vào mắt Hà, ngọn đèn nhỏ trong xe tắt phụt, Bóng tối trong

dẫn, mắt Hà sáng ướt và bàn tay chàng chạm phải những ngón tay thon dài của tôi. Mùi khói thuốc từ mỗi chàng tiết ra trong lời hát và hơi ấm từ chiếc áo len xông ra làm tôi bỏ rơi quan niệm cũ. Tôi nhận chàng có một cái gì siêu thoát cái tầm thường của những gã đàn ông vai u thịt bắp mà tôi đã trót ngã vào vòng tay họ.

Tôi liếc nhìn đồng hồ, quá giờ giới nghiêm rồi, chiếc xe quẹo sang đường Trần Quý Cáp, phố xá đã đóng cửa chỉ còn rải rác vài nhân viên công quyền. Tùng dừng xe trước một cửa tiệm còn hé hé mở. Chúng tôi ụp vào quán, bà chủ nhà nhe hàm răng hô chào. Bà quở sao lâu quá không thấy tăm dạng của Tùng. Tùng gãi đầu, và kêu bốn đĩa cơm tấm bì. Hà bảo chúng tôi nên uống chút cà phê cho đỡ buồn ngủ. Linh che miệng ngáp, nước mắt sóng từ khóe mắt của nó ứa ra, có lẽ nó không quen thức khuya. Tùng xúc cơm ăn ngẫu nhiên. Khi nửa đĩa cơm với thì bao tử Tùng được trấn an. Tùng tỉnh táo hẳn. Tôi xúc vài muỗng cơm cho vào miệng. Nhìn sự nhộp nhúa của quán cơm bình dân tôi muốn lợm giọng. Nền gạch ẩm ướt, chén đĩa vớt lên từ cái thùng cây lênh bênh mỡ, những hạt cơm vung vãi trên nền xi măng, mấy cái bàn gỗ không có một miếng vải phủ, keo

ớt nổi meo trắng, mùi tanh nhẹ từ chiếc muống nhôm làm cổ họng tôi ứ nghẹn. Tôi bỏ muống xuống nói dối là còn no lắm. Linh vẫn tiếp tục cuộc hành hương trên đĩa cơm đầy ăm ắp. Hà lưỡi thui nhai có vẻ ngon lành. Tùng gọi thêm hai chai bia 33, bà chủ cầm chai bia ướp lạnh rót thêm vào ly Tùng. Chàng nheo mắt nhìn bà chủ quán:

– Nè cô Hai, ông chủ nhà đâu vắng?

Bà chủ nhìn xuống chân đáp:

– Dạ, nhà em thôi em lâu rồi.

Nói xong bà sờ soạn lên thành ghế đôi mắt thoáng buồn.

Tùng cười hóm hỉnh:

– Vậy có ai phụ cô Hai buôn bán không?

Bà chủ quán chỉ con bé còn kẹp tóc nói rằng nó là cháu của bà phụ giúp bà. Tùng

ngó Linh, nụ cười bốn cột:

– Vậy bà muốn tui về phụ chạy bàn cho bà. Tui không lãnh lương chỉ xin một ngày ba đĩa cơm tấm.

Bà chủ khoảng ba mươi, nhưng gian khổ đã đào sâu những đường nhăn trên vầng trán xạm nắng.

Khung cảnh một cái quán khuya thấp đèn vàng vọt và nếp sống quanh hiu của người đàn bà làm tôi rời rã thêm. Tôi quay sang Hà. Trán chàng cao và sáng bóng như mũi giày mở vệt, Tôi nhớ lại tiếng hát của chàng ở phòng khánh tiết lúc nãy. Tôi tưởng chừng mình gần gũi chàng thêm, để không sợ hãi khi bị ám ảnh cô đơn. Tự nhiên tôi muốn ngã vào vòng tay Hà, để ngủ một cách thanh thản trong hơi thở đầm ấm của chàng suốt đêm.

Chúng tôi trở ra xe tiến về phía trường

Colette. Đến ngã tư Lê văn Duyệt và Phan Đình Phùng thì tiếng còi rít lên. Hai người cảnh sát lù lù từ sạp báo bước ra hỏi giấy tờ. Hà nói rằng vì bận đi trình diễn tận Thủ Đức và xe hỏng máy dọc đường nên chúng tôi về trễ.

Hai giờ khuya!

Hai người cảnh sát khám xe cho có lệ rồi tha cho chúng tôi chạy luôn sau khi nhấc sơ vài câu. Hà đề nghị nên đỗ xe bên hông trường Colette chờ hết giờ giới nghiêm sẽ tiếp tục cuộc rong chơi ở ngoại ô thành phố.

Để giúp vui, Tùng ngâm thơ, ca vọng cổ, hát theo kiểu kích động nhạc v.v... Hà hát những bản nhạc do chàng sáng tác và những bài hát tiền chiến. Ánh sáng quạnh hiu trên đầu đèn thuốc Hà lóe lên giữa bóng tối.

Tấm thân mảnh dẻ của Hà, vẻ mặt hiền hậu đa cảm của chàng, ánh mắt hững hờ khó hiểu của chàng làm tôi đổi quan niệm khác về đàn ông.

Tôi đã từng mê say một ánh mắt, nụ cười trên khuôn mặt gã đàn ông hoặc khi tôi khoái một cử chỉ nhỏ nhặt của hắn là tôi có thể hiến thân một cách dễ dàng. Rồi thì sau đó, tôi lặn ngụp trong cái chán nản mênh mông. Bây giờ, trước mặt Hà, tôi tự hỏi: Mình yêu Hà ở cái đẹp tâm hồn và ở cử chỉ hay là mình bị cơn bùng bột của nhục dục hành hạ? Mùa hè thường dao động hoang mang ở tư tưởng và ở thân xác tôi và tôi đắm đuối trong cơn nóng sốt đui mù, không thể ngoi lên.

Linh ngoẻo đầu bên cửa kính ngủ lơ mơ. Tôi cảm thấy ngồi bên chàng nghe chàng hát thì không còn gì đắm thắm hơn nữa. Thỉnh thoảng Tùng gọi giật Linh, cấm

nó không được ngủ trộm. Linh mỉm cười rồi ngồi yên như tượng đá. Gió hiu hiu từ khung cửa kiếng hẹp, Tùng úp mặt vào tay lái thi đua ngủ gật với Linh, Hà quăng điều thuốc ra cửa kiếng. Sương xuống ẩm ướt, ngấm vào da thịt làm tôi rùng mình kéo cửa kiếng. Trong sự im lặng tuyệt đối, ngồi cạnh Hà tế bào tôi thao thức từng cơn khi mùi thơm từ đôi môi bụi ngủi và ánh mắt mỗi mệt của chàng nhìn lâu vào mặt tôi. Tôi chờ đợi vòng tay chàng mở ra, tôi sẽ ngã vào đó, buông xuôi khoảng đời còn lại của mình. Linh dụi mắt ngơ ngác, tôi buông Hà ra và giữ thế ngồi cũ. Nó phát nhẹ vào vai Tùng:

– Bốn giờ rồi, ta có thể tiếp tục cuộc hành trình.

Tùng lè nhè quay lại đằng sau:

– Hà! mày có ngủ được chút nào không?

Chàng gật đầu ngỏ tôi mỉm cười. Tôi quay đi để tránh nụ cười lém lỉnh trộn lẫn ngạo nghễ của Tùng.

Con đường xa lộ phẳng phiu như một vạt lúa căng thẳng đen ngòm. Đoàn quân xa rần rộ nối đuôi nhau. Tùng ghì tay lái mắt chiếu thẳng về phía trước. Ánh đèn pha ngược chiếu rọi thẳng vào bên trong. Giọng ngâm thơ của Tùng róng rả nổi lên. Linh nhìn ra nền trời mông mênh, nổi lên những chấm sao lấp lánh như bột kim tuyến rắc trên tấm lụa đen. Con trăng lưỡi liềm đơn độc bên khóm mây xám có hình giống như con sư tử với cái bờm nhuyễn, mềm mại.

Hà kêu lên:

– Xem đám mây kia! Có phải nó giống như một con thú rừng giỡn trăng không?

Tôi mỉm cười thú vị và ngạc nhiên về

ý nghĩ của Hà sao tương tự như ý nghĩ của tôi. Linh thì cho là cái áo choàng bằng lông chồn của cô đào Liz Taylor thường dùng để đi dạ hội. Tùng sau khi chế chúng tôi lãng mạn rởm, kêu đói ầm lên.

* * *

Cây đèn dầu hôi trong quán nhả ra một vệt ánh sáng vàng vọt lung linh trước gió. Tùng cho xe leo lề tiến thẳng vào sâu một cái quán nhỏ cách đường chính khoảng hai mươi thước, rồi bước ra khỏi xe chui vào quán. Người đàn ông trong chiếc quần đùi và cái áo bà ba vải đen bê ra sân một cái bàn tròn thấp tránh ngọn ánh sáng của ngọn đèn dầu. Nét mặt hắc đen xám chìm lơ lơ trong bóng tối và tôi chỉ thấy hàm răng trắng bệch nổi bật giữa màu da. Chúng tôi ngồi quây quần bên bốn ly cà phê sữa bốc khói. Văng trắng non nhả ra một thứ ánh

sáng lơ mờ. Bên kia máy điện, giăng mắc vô số bóng đèn. Từ chỗ chúng tôi ngồi đến đó chỉ cách nhau một con đường rộng mà tôi tưởng chừng như hai thế giới khác biệt.

Linh đứng dậy đi vào quán để tìm thức ăn điểm tâm. Sương xuống làm tóc tôi ẩm ướt và chiếc áo dài mỏng manh không đủ chống lại dưới sức lạnh rỉ rả của màn sương trên đầu. Tôi rùng mình, gai ốc nổi đầy đặc lên da. Hà đưa chiếc áo « ba đơ suy » màu xanh thẫm trùm lên người tôi. Sức ấm dần dần phục hồi trên da tôi. Linh đã trở ra bê trên tay một đĩa bánh bao bốc khói. Trong bóng còn mờ đôi mắt nó ngồi lên kèm theo nụ cười lém lỉnh. Chắt cà phê đã làm nó tỉnh táo và tươi tắn hơn. Nó đặt vào lòng bàn tay tôi chiếc bánh nóng trắng ngần. Bốn chúng tôi ngồi ăn trong yên lặng. Thỉnh thoảng Hà gởi về tôi một tia nhìn triu mến và bàn chân chàng rút ra khỏi giày sờ soạng trần chân tôi. Trong khung

cảnh xám nhạt, đường nét trên khung mặt Hà thanh tú. Nụ cười của chàng mất đi vẻ buồn ngao ngán quẩn rủ. Một chút dĩ tính hiện lên cặp mắt bốc lửa. Hình như bàn chân chàng nóng và run rẩy trên mu bàn chân tôi. Linh chốc chốc lại nhìn tôi mỉm cười, đầy tinh quái và trêu chọc. Bỗng tối trong dần. Những nét mặt nhọc và những con mắt mờ dần hiện rõ. Linh bảo chúng tôi nên đến đài chiến sĩ chờ xem mặt trời lên. Sau rặng cây xanh, những cụm mây trắng đục từ từ nhuộm hồng và những tia sáng bắt đầu le lói xé dần khoảng bóng tối lơ mơ đang giăng mắc không gian.

Tùng đưa Linh về nhà còn tối mời Hà lên thăm căn gác trọ của tôi. Chúng tôi đều mệt mỏi và cần một giấc ngủ êm đềm. Trong lúc tôi đi rửa mặt để tìm lại chút ít tỉnh táo thì Hà ngã người lên chiếc giường đơn độc của tôi, hút thuốc. Tôi lão đảo ngả quy trong cảm giác cũ kỹ...

Rồi tôi thiếp đi giữa cơn mệt lả người. Tôi lạc vào một nơi có nhiều cây cối. Tôi có cảm tưởng là Hà và tôi không còn liên lạc với thực tại, đánh rơi cả quá khứ và tương lai. Hà ngồi tựa bên gốc cây rợp bóng, ngheu ngao hát. Tôi chạy tung tăng với bàn chân trần trụi dẫm lên bãi cỏ xanh êm. Tiếng hát chàng vi vút và thê thảm thấm vào xương da tôi một áng sương lạnh cóng. Khi tôi trở lại tay cầm một bó hoa màu tím ngan ngát và thơm choáng váng, một loài hoa mà tôi chưa biết tên, định kết thành vòng quàng vào cổ chàng thì bỗng nhiên tiếng hát chàng tắt mất. Tôi chạy đó đây và tìm kiếm quanh chỗ chàng ngồi, nhưng Hà đã tan trong làn khói tím. Tôi thất thểu, lạc loài trong một vũ trụ thuần một màu tím lai láng. Tôi gào thét cho đến khi giật mình biết rằng tôi vừa thoát cơn mê.

Tôi mở mắt và đầu óc tôi xoay dần như bị trói vào cánh quạt điện đang quay hết

tốc lực. Tôi trở mình qua nhìn Hà. Chàng vẫn ngủ say, nét mặt xanh xao, cái thân hình mỏng manh và miệng há hốc để phô trương hai hàm răng thiếu trật tự đầy bọt đen của khói thuốc. Tiếng ngáy Hà ồ ạt như cửa gỗ, đôi chân khảng khiu của chàng làm tôi vụt buồn nôn. Tôi với tay lên ngăn kéo cái bàn đêm đặt trên đầu giường xem lại bản lịch an toàn. Tôi thắc mắc không hiểu mình đang lúc bị thai hành hay là kinh tởm cái cơ thể tố cáo sự trụy lạc của Hà, cái thân hình phản ánh cuộc đời tôi hiện tại.

Con đường tráng nhựa phẳng phiu như giải lụa, bóng đêm huyền ảo, lời ca dưới ánh trăng non dịu dịu biến Hà thành một ông Hoàng của hồn tôi. Bây giờ nhìn chàng dưới ánh sáng trần trụi ban ngày, tôi có cảm tưởng mình nằm bên một kẻ ốm đói, không nhà cửa co rúm bên vỉa hè thành phố.

Tôi đã sa ngã vào trong nhiều vòng tay khao khát, và tôi đã tỉnh dậy để nhìn lại cuộc đời trống rỗng, thiếu tình thương của mình.

Tôi vội vã xuống thang gác, đi tắm.

4. LÌA SÔNG

Từ các máy phóng thanh đặt bốn góc chợ, tiếng nói khàn khàn gào thét, nhắc nhở các chị em phụ nữ khéo léo tay tiên từ nhà quê đến chợ tỉnh hãy thi đua đấu xảo bánh mứt vào dịp lễ Hai Bà Trưng. Cái giọng như vương đờm rãi trong cuống họng của một bà giáo già chốc chốc vọt lên ồn ào, tràn ngập phố phường và những vùng phụ cận.

Cũng như mọi năm, em đã nghĩ ra một thứ bánh mới với đề tài phù hợp ngày lễ. Hồi năm ngoái, em đem đấu xảo chiếc bánh

bông lang hình bầu dục với nền kem màu ngà chạy rần của màu cặn rượu chát lỏng giữa những đóa hồng nhung bằng đường đánh với tròng trắng trứng gà. Em làm mặt bánh giống tấm carte de Bonne Année có hình một bó hồng với chiếc nơ màu thiên thanh eo lả quăn lấy chân bó hoa như một làn khói. Năm đó, em lãnh giải nhì vì chiếc bánh của em bị một ngón tay thù ghét nào đó quẹt lem luốt một nửa cánh hồng trước khi ban giám khảo đến chấm thi. Tuy nhiên, cái tai nạn bất thần đó không giết chết nổi cái tài tiểu xảo của em. Giải nhất năm đó lọt vào tay một cô giáo dạy ở Kiến Hòa. Em càng tức mình khi ban giám khảo có lời an ủi và khuyến khích em cố gắng vào dịp lễ năm sau. Năm này nhất định em sẽ trở hết sở trường của mình, chúc vô địch bánh mút sẽ về tay em dễ dàng lúc em ăn một miếng bánh. Em đã nghĩ trong đầu hơn tuần nay. Đề tài năm nầy sẽ là một chiếc

bánh hình chữ nhật lớn bằng tờ báo với cái phong màu xanh nổi lên hình hai vị nữ anh hùng mặc áo vàng vương giả ngồi chễm chệ trên bành voi, bên hông mỗi bà giắt một thanh trường kiếm. Em sẽ làm giống hệt tấm ảnh Hai Bà ở tờ phụ bản của báo Saigon Mới phát hành hồi năm ngoái. Em sẽ cẩn thận đặt chiếc bánh đó vào trong lồng kiếng khóa lại. Chắc chắn dù ai có thù ghét cũng khó lòng phá hại được em. Em sẽ nộp bánh sau rốt và phải một đứa học trò lanh lẹ nhất lớp đứng làm công an chìm khi em vắng mặt. Đề tài chắc chắn vừa ăn khớp với ngày lễ và sẽ làm lóa mắt mấy cụ già có con trai muốn tìm dâu khéo, dâu ngọt như em.

Con gái làm bánh trái thêu may là dự mấy bà già để họ coi mắt cho con trai họ. Chính ở bàn tay chải mái tóc thật khéo, tô môi vẽ mặt thật rực rỡ mới lôi kéo cái nhìn háo hức của đàn ông. Em dự dỗ anh trước rồi đến mẹ chồng. Ba bốn tháng đầu

em làm phụ xảo, nữ công. Còn việc chải chuốt tóc tai, má môi quần áo là việc em phải làm suốt đời để cột chân anh. Đàn ông ưa kiếm chác, săn đuổi tình ngoài. Em trói anh trong vòng tay gấn bó, chung tình. Em ao ước em như bộ ván gỗ, anh nằm trên ván lâu chừng nào, gỗ càng đen mun, bóng ngời. Em cầu xin em là trà tàu càng uống lâu càng đậm vị. Lòng anh đối với em như lạch nước trong em sẽ làm con cá gì đây để nhớn nhơ trong đó? Em không thể làm con cá thia thia đùn bọt nhuyển như cườm trong một góc cỏ mọc từ mé nước. Tung tăng hơn nữa là con cá bạc đầu. Dọc ngang hơn nữa là cá mang rỗ có thể hơi ngược dòng nước chảy xiết. Đời làm vợ chưa chi đã tạo cho em nhiều hồi hộp. Một đêm nọ, em soạn lại vòng vàng, chuỗi hạt và món tiền hồi môn. Đồ tuế nhuyển đem về nhà chồng gồm cặp gối thêu đôi ngỗng trời trên nền sa teng xanh biếc, cái mền đỏ viền

nhiều xanh lục, một cặp áo gấm Thượng
 Hải bông nhỏ như đồng tiền điệu, một cặp
 ché da rạn và một bộ đồ trà Thế Đức màu
 da gà. Nhiều quá phải không? Nhưng có
 cái hồi môn nào quý hơn cái tấm thân khô-
 ng tì vết này dù nó có ốm o, khô lép như
 cái quạt mo. Nết na, gia giáo bảo vệ trinh
 tiết người con gái đã đành, nhưng cái nhan
 sắc xấu xí chẳng phải là người lính cảnh sát
 giỏi để phòng thủ tấm màn quý báu đó sao
 anh?

* * *

Này anh! Các bà cô thường cho di
 chuyển những quả bánh dự thi bằng xe
 lôi, một loại xe đạp gắn đằng sau cái rờ
 mọt. Nếu bánh hơn nữa, bác phu có chiếc
 Goebels hay xe Sachs cũ kéo tiếp sức. Sợ khi
 xe chạy qua cầu gập gềnh làm hư ổ bánh dự
 thi nên em mượn chiếc xuống ba lá nhờ

hai đứa học trò gái bơi đưa bánh đến khán đài. Đêm đó, khi bánh từ nhà bếp đem đặt trên bộ ván gỗ giữa nhà, em ngồi ngắm cái công trình của mình suốt từ gà gáy canh tư đến trời rưng sáng với tất cả ước mơ lẫn hồi hộp lo lắng. Cái cấp bằng vô địch bánh mút màu mỡ gà chạy với bốn con rồng vàng giao đầu nhau óng ánh như tô ngân nhũ viền chung quanh với hàng chữ đầu bằng mực Tàu viết hoa tên họ em thật bay bướm, đậm đà. Tiếng máy phóng thanh khắp tỉnh lỵ sẽ gọi tên em nhiều lượt như một điệp khúc hối thúc các cụ già muốn tìm vợ dậu, vợ hiền cho con trai họ.

Anh! làm sao em quên được cái ngày sau khi ban giám khảo công bố em được giải vô địch về môn bánh nay và một bà khoảng năm mươi tuổi chiếm giải nhứt về món bánh xưa, loại bánh xúng tay oằn như ba cánh sen bẻ ngửa, Tiếng vỗ tay sôi lên và tiếng hò hét vang một góc chợ. Bao nhiêu

máy ảnh thi nhau nhảy sáng vào mặt em. Cuộn tròn cái bằng trong tay em áp vào ngực mình để trấn tĩnh cơn sốt sung sướng đang tấn công làm tay chân run lên như đi giữa mùa đông thiếu áo ngự hàn. Em trịnh trọng cúi đầu chào quan khách e ấp như cô dâu ngày cưới. Tối đêm đó, trước khi lãnh giải em đã xúc dầu bông lài trên đầu để giữ cho tóc mượt mịn. Người ta bảo rằng mái tóc dài thì sang. Em phải đứng trên ván cho đuôi tóc khỏi chấm đất. Rầu nhứt là lúc gội đầu, tóc em rối như ổ chim sẻ. Phải dùng cái lược thật thưa khó khăn lắm mới chải xong mái tóc. Lúc nào tóc rối em phải dùng tay gỡ từ lộn làm ê ẩm cả da đầu. Nhiều khi em muốn đi cắt tóc như mấy chị em đồng nghiệp ở tỉnh cho gọn và hợp thời trang nhưng khổ một điều là môi em trớt tuợng trưng sự hỗn vật. Má em nói con gái đầu quần môi trớt không phải là vợ hiền, dâu thảo. Trời bắt em mang tội trớt môi

nên không muốn gây thêm cái lỗi do chính mình tạo ra. Em bấm bụng giữ mái tóc dài. Để trang trí cho mái tóc đẹp em cuốn phía trước thành hình chữ S vắt kẹp lươn lẹo làm nặng cả đầu. Búi tóc thì thả tòn teng lăn trên lưng. Em thường cài lên đó mấy đoá hoa cúc vàng bằng nhung rực rỡ. Hồi còn đi học ở Trường Cao Tiểu Vĩnh Long dạo đó em sắp sửa thi bằng thành chung, chúng bạn trong lớp lần lượt uốn tóc. Em về năn nỉ xin má cho uốn tóc như tụi nó. Má nạt rân và nhiếc: « Thứ con gái đầu quăn môi trớt ở góa tới già ». Em rán cử theo lời má nhưng đến bây giờ hơn nửa đời người, em vẫn cô độc. Phải dè em đi cắt tóc uốn theo các ca sĩ nổi danh. Có lần em ôm cặp đi học, dọc đường em thấy một cành lài mọc len giữa bờ rào bông bụp, em vội vàng rút một đoá lài còn ngậm vài giọt sương sớm cài lên mái tóc. Hôm đó, thay vì đi thẳng vô lớp, em lén lên phòng giáo sư. Bấy giờ các

nữ giáo sư chưa đến, em đứng trước gương đánh lên tường, đoá lài trắng trên tóc làm mặt em sáng sủa đôi chút. Em yên tâm ôn tập xuống lớp. Vừa đặt lên bàn thì Đức – một con bạn tinh nghịch nhứt lớp em nó đi ngay lại với nét mặt vô tình một cách giả vờ thò tay phúi cái bông lài rơi xuống đất còn nhieếc em ăn ở bấy hầy để rác rến rớt trên đầu không hay biết. Em học lớp hỗn hợp có con trai. Chúng nó cười lên ùn ùn như pháo nổ. Giọng cười đáng ghét xoáy vào tim em như một cơn trốt bất thần. Mỗi hồi em rịn từ chân tóc, chun lông và máu hình như dồn lên mặt gấp rút, em chơi vơi trong sự ngỡ ngàng vì bị xúc phạm.

Cho đến bây giờ mỗi khi giắt bông cúc lên búi tóc em lại nhớ đến giọng cười của con Đức. Chuyện cũ gần hai mươi năm qua rồi. Em có tật giận dai và nguyện rằng sống để dạ chết đem theo. Nghe đâu bây giờ nó đã có con đùm con để lại ghen tuông

đáo để. Nó dạy trường tiểu học, được nghỉ vào ngày thứ năm. Chồng nó làm giáo sư trường Trung học công lập ở một tỉnh lỵ. Chồng nó dạy toàn là nữ sinh lớn số sộ. Nó bèn nghĩ ra kế xin ông Hiệu trưởng vào dự thính lớp Việt văn do chồng nó phụ trách. Nó kiểm soát từ cái nhìn của chồng với các cô nữ sinh nổi danh mê thầy trẻ.

Anh! Em vốn nhu mì khuất phục. Tiếng chồng đối với em có nhiều ý nghĩa. Em sẽ không đối xử với chồng như nó. Chồng là kẻ độc quyền nắm trên cuộc đời em. Em vui lòng nằm dưới... đầu hàng anh một cách kiêu hãnh, vinh quang. Đời là căn phòng lộng gió, người con gái như tờ giấy phơi-lụa mỏng, chỉ chực bay bổng. Chồng sẽ là viên đá dẫn lên cho em được an toàn như tờ giấy kia khỏi tung thốc. Em đã nằm dưới anh mà vẫn thấy ánh sáng, vẫn ôm hạnh phúc, vẫn muốn nuốt ực ý vị. Hãy đốt em đi. Anh hãy làm lửa than để nướng em như

nướng trái bắp non, hãy quần lấy em như môi lửa rơm quần vào nồi cá cho thịt xương cá mềm mụp. Em như đĩa nước mắm đồng lò lợ anh hãy làm trái ớt dầm vào cho nước mắm thêm ngon. Em như chiếc áo đặt vào ngăn tủ nhiều gián mọt, anh hãy làm thổi bằng phiên để làm cho áo giữ được lâu bền. Chồng của em! Em thì thầm kêu ba tiếng đó, xúc cảm đến ràn rụa nước mắt.

* * *

Trời tờ mờ sáng, bãi cỏ của sân vận động còn ẩm ướt mù sương. Đoàn nữ sinh mặc đồng phục trắng, quần tây bỏ ống và chiếc áo sơ mi ngắn tay, quàng khăn đỏ, xanh, vàng, tím, lam để phân biệt từng đội một. Các nữ huấn luyện viên đeo lưng lẳng chiếc còi trên cổ. Từng loạt tu huyết hét lên từng chập. Buổi diễn hành sẽ bắt đầu vào bảy giờ sáng. Hôm qua, khán đài

đặt trước nhà lồng chợ quay mặt ra sông. Các đoàn nữ sinh sẽ từ sân banh lũ lượt kéo qua đường Phan Thanh Giản xuống Tổng Phước Hiệp rồi rẽ qua chợ và giải tán sau tòa tỉnh trưởng. Ban giám khảo về mọi môn nữ công năm nay gồm có tỉnh trưởng phu nhân và các đại diện phụ nữ.

Các bà hôm nay có cơ hội phô trương quần áo, giày dép, nữ trang. Tuy gió lộng từng cơn lên khán đài nhưng không đủ sức làm mất nếp tóc của các bà. Những mái tóc đánh rối, phun keo to phồng như ổ chim dòng dọc sức nức mùi nước hoa đủ loại. Ông tỉnh trưởng bệ vệ trong chiếc áo dài gấm màu đỏ bông chữ thọ đến giữa những giọng kèn đồng, trống cơm inh ỏi rần rộ đón chào.

Em bước lên khán đài phía bên tay mặt dành cho nữ công chức. Tóc em hôm nay cũng đổi mới. Em quần tóc hình khu ốc

cao khỏi gáy. Gió hiu hắt mơn trớn trên gáy em. Ngại nhút là lúc chín giờ nắng cháy chan hòa lên đỉnh đầu, lũ gàu sẽ vùng lên cắn xé da đầu em. Tóc em hôm nay giắt hàng chục cây kẹp nhỏ, hơn nữa nếu ngồi giữa quan khách mà em giương móng tay cào càu da đầu thì coi sao được. Phải chi em ngồi trong lớp thì tha hồ xoa tóc nhờ lũ học trò lên nhổ tóc sâu, chải gào bắt chí.

Em dạy cách tỉnh hơn hai mươi cây số chỗ không mấy an ninh. Thanh tra, Ty trưởng ba bốn năm mới đến thăm chỗ khi ho cò gáy này một bận. Trường em chỉ có ba lớp ọp ẹp xiêu vẹo. Mái lá ẩm mục, vách phên trống trải. Mùa nước ngập, thầy trò lội bì bõm như đi bắt hoi cá. Khi nào trời mưa, mọi người xúm nhau chạy dột. Ông Trưởng giáo gần về hưu đảm nhiệm lớp năm. Thầy giáo lớp Tư đầu lơ thơ bạc, lù đù như con cá sấu. Tụi em có ba thế giới riêng ít khi bàn bạc chuyện vãn với nhau. Học

trò mỗi lớp hơn năm mươi đứa lúc nhúc.

Qui trình, phương pháp sư phạm, tác phong nhà giáo ít khi có mặt nơi đây. Em ở nhà trọ cách trường ba công đất. Món giải trí của em vào buổi tối là đọc tiểu thuyết tình. Em chia sẻ hoàn cảnh các nhơn vật cả muống nước mắt. Thần kinh bị dao động làm em mất ngủ thường xuyên. Trong lúc giấc ngủ chưa đến, em nghĩ dong dài về tương lai. Một vòng tay che chở, bảo vệ em suốt đời, một mái nhà có nhiều ánh sáng và những bức màn voan hồng nhạt phất phơ bên cửa sổ. Gió sông lộng từ ngõ ngách căn buồng. Ở đây, em gần gũi với thiên nhiên, nhất là với tiếng chim. Gần Tết, có tu hú, về mùa hạ trên cành cây gòn có tiếng quạ đen và dưới ánh trăng sáng vắng tiếng đỗ quyên. Em có thể nghe tiếng bìm bịp kêu và vài giờ sau nước lớn dồn đầy bãi sông chát chúa là loài chim ác là. Tiếng cộc lốc là tiếng chim gõ kiếng mà người thợ mộc

bảo rằng chúng lấy mỏ gõ vào cây trắc để vẽ bùa Lỗ Bang. Vui tươi, béo lẻo là tiếng chìa vôi, buổi sáng nào, chúng cũng riu rít trên mái ngói. Loài chim mạnh mẽ đẹp nhưng không có ngôn ngữ tiết điệu riêng. Chúng thường kết những cái ổ như vò rượu bên cạnh búi. Chim thẳng chài lông xanh biếc, đẹp nhưng lại câm. Em yêu nhất là tiếng chim sẻ trên sân lúa, và tiếng le le, tiếng chàng bè khởi đầu buổi hoàng hôn óng ả. Quê của anh sẽ là thiên đường của loài chim và thiên đường của em nữa. Em là con chim sẵn sàng chịu nhốt trong cái lồng êm dịu của anh. Căn nhà của anh không phải chỉ có ánh sáng hạnh phúc, nó phải đẹp ở trong bóng tối đê mê...

* * *

Quanh em toàn đồng khô cỏ cháy bên cạnh hai ông giáo già mỗi một, lười biếng,

vây quanh một lũ con nít quần áo xốc xếch, bộ giò mốc thích, da thịt khét nắng. Mấy đứa con gái đầu chí như vôi. Chúng dục đầu xem em chấm bài, loài chí mê thế giới mới làm những nhà thám hiểm đổ bộ lên tóc em. Chúng mở cuộc hành quân trên da đầu em rần rộ.

Em thức khuya nên có tật dậy trễ. Để chuẩn bị cho bữa điểm tâm ngày hôm sau em đã dậy đứa học trò lớn nhất có dịp đi ngang chợ mua bánh trái đem vào lớp cho em. Em ăn điểm tâm tại lớp vì không có thì giờ ăn ở nhà trọ. Phải có mặt đúng giờ để coi chừng lũ học trò con trai nghịch ngợm, nếu lỡ để chúng nó đấm đá nhau té đầu trầy mặt thì cha mẹ nó đến mắng vốn mình. Hồi năm ngoái hai đứa học trò của ông trưởng giáo đánh nhau, ông kêu vào tát cho mỗi đứa một cái, lỡ tay thẳng nhỏ chảy máu cam ướt đầy cả áo. Sợ lòi thôi, ông Trưởng giáo cho thằng trưởng lớp đem áo giặt phi

tang và đồ ngọt, đồ mặn cả buổi. Vậy mà trưa hôm sau, cha nó vác cái búa sáng ngời đứng trước cửa trường, mình ở trần trùng trọc bện quần đùi mặt mũi đỏ kè. Những bắp thịt cuộn cuộn nổi lên cũng đủ đe dọa ông Trưởng giáo rồi, hướng hồ là hấn mang võ khí. Hấn chửi thề và kêu tên ông Trưởng giáo muốn được toàn mạng hãy ra nộp mình. Em và thầy lớp Tư xông ra năn nỉ gần mòn lưỡi, ông ta mới chịu ra về. Ông trưởng giáo đứng nén khe ở góc lớp, mặt mày không còn chút máu. Em vừa đến lớp, mâm điểm tâm đã dọn sẵn. Một tròng bánh xèo màu vàng nghệ còn nóng hổi, bên cạnh mớ rau tươi xanh mướt. Chén nước mắm ớt đỏ ối quyến rũ hạch nước miếng. Món ăn lót lòng duy nhất có thể ăn được ở cái chợ chồm hổm này là bánh xèo và bánh tầm bì. Em mê nhất món bánh tầm bì. Những con bánh trắng ngần dài như chiếc đũa tươm mỡ ăn kèm với bì và nước cốt dừa trắng.

Mùi bánh thơm ngát lẫn trong màu đục như sữa của nước dừa “bồng con”. Em ngồi vào bàn thản nhiên gói bánh xèo vào lá rau xà lách. Lúc em ăn lũ học trò lăm lũi chép bài do đứa trưởng lớp ghi sẵn trên bảng. Em vừa ăn vừa xõa tóc cho mấy đứa nhỏ nhổ tóc ngứa. Anh xem, chẳng lẽ em làm trò làm dáng với hai ông bạn đồng nghiệp này hay sao? Ở chỗ chó ăn đá, gà ăn muối này em tuyển cử ai vào vòng chung kết cho cuộc đời mình. Con trai ở đây mười lăm tuổi đã sửa soạn làm chồng. Tuổi bằng em ở đây sắp sửa làm mẹ nội, mẹ ngoại rồi. Chưa chát hơn lũ học trò gái mà em đến đây dạy đầu tiên thỉnh thoảng dắt con đến thăm. Học trò chẳng mấy năm là mẹ của một đàn con lủ khủ còn cô giáo vẫn là con gái. Em nghĩ mãi không biết biểu lũ con học trò gọi mình là cái chi. Mẹ kêu cô thì con phải gọi là bà chớ. Con gái được làm bà nghe chát ngắt vô duyên. Em lo lắng không

muốn dạy ở đây lâu hơn. Lật bật rồi học trò em có cháu mình phải làm bà cố, bà cố thì còn gì đời em nữa. Nước mắm càng để lâu càng nên thuốc, con gái để lâu như hũ mắm treo đầu giường mà treo bằng loại chỉ lược, chỉ rút ở thân cây chuối bẹ thơm thì thơm lắm. Có nhiều khi nghĩ tới đây, em ngáp ồm ồm, chán đời nhưng không đủ can đảm cắt tóc đi tu.

Ông Trưởng giáo trường em mê đi ăn giỗ, ăn cưới. Lúc nào các bậc phụ huynh cũng nhớ tới ông. Ông thường bỏ lớp cho mấy đứa lớn dạy thế ông một tuần vài ba lần. Mồi trên ông có vành viền trắng theo tướng số là chúa mê ăn. Ông chôn trong bụng ngày giỗ, ngày chạp trong nhà lũ học trò. Ăn uống no say xong, ông về máng vông, bện xà rong cho mát rồi nằm đưa kéo kệt suốt cả buổi học. Có khi lũ học lớp trò dậy giấc ông chẳng thiết đến rầy la, trừng phạt.

Vào một buổi sáng, ông Ty trưởng chột nghĩ đến trường tụi em đã lợt sổ nhiều năm nay. Ông dùng hors-bord cùng ông Thanh tra rẽ nước lướt sóng hơn mấy giờ mới tới nơi. Còn cách trường chừng một trăm thước ông Ty trưởng muốn bắt gặp quả tang cách làm việc và tác phong bọn thầy giáo ở xa Ty, bèn đề nghị với ông Thanh tra tắt máy hors-bord dùng dầm bơi để không gây tiếng động. Hai ông có dáng dấp trái nhau. Ông Ty trưởng ốm cao như cây tre miếu, ông Thanh tra có vẻ xỏ sữa hơn. Hai ông cột hors-bord cách chừng mười thước đổ bộ lên núp sau hè lớp giống như hai chàng hề Laurel và Hardy. Ông Trưởng giáo vẫn thản nhiên nằm lim dim trên vồng phơi bụng, thịt da chảy nhè nhùng. Mùi rượu đế nặc nồng ướp một góc lớp. Hai ông nhìn nhau và thì thầm điều gì không rõ. Ông Trưởng giáo ngỡ là mấy đứa học trò lớp nào đi tiểu ngoài hè. Ông bèn tăng

hắng một tiếng cho hạ đàm rồi nhieć:

– Quân nào rình mò ngoài vách đó, tao bận xà rong chớ chưa cời truồng mà.

Hai ông đi qua lớp khác thì ông giáo đã đi đánh bài đầu mất bỏ lữ học trò nhốn nháo như đàn vịt hắng. Thua buồn, hai ông xuống hors-bord ra về. May quá! Hôm đó em đã ăn sáng xong, lá tẩy em chưa bị lật.

* * *

Cuộc diễn hành khởi đầu, hai chiếc xe hoa chở hai con voi bằng giấy carton bồi. Bà Trưng chị mặc áo gấm vàng, bà Trưng em với áo màu xanh da trời. Hai chiếc xe hoa bò chậm chậm trên mặt đường. Qua ngang khán đài Hai Bà lật đật rút hai thanh kiếm ngang mặt lên chỉ thiên. Bà Trưng chị trên mặt có nốt ruồi dưới khóe mắt.

Bầy khán giả nghịch ngợm hai bên lễ khúc khích cười.

– Kia Thi Sách chết yếu tại Trưng Trắc có nốt ruồi sát chồng.

Tuy nhiên, họ không ngớt trầm trồ. Hai Bà năm nay mỹ miều hơn các bà năm ngoái. Mấy đứa học trò con trai quý quái huyết sáo, vỗ ngực hét to:

– Anh là Thi sách đây em!

Cuộc diễn hành chấm dứt. Máy phóng thanh gào thét mời quan khách trở về sân banh xem cuộc biểu diễn nội trợ giỏi. Hàng trăm cái bàn trải khăn trắng và một loại hoa huệ. Khăn ăn chén đĩa, ly muống đã đặt sẵn. Thịt cá, rau cải. Đã phân phát đồng đều. Mỗi toán bốn nữ sinh mặc quần đen áo bà ba trắng họ chỉ chờ ba tiếng trống lệnh là bắt tay vào việc. Người xem đứng xung quanh ngoài rào. Tiếng trống thông

thả điểm ba dùi, máy phóng thanh từ trên cây bã đậu trước cửa sân thét lên:

– Canh chua cá lóc và thịt kho nước dừa xiêm.

Tiếng nói từ máy phóng thanh vừa dứt, các nữ sinh gọt, chặt, xắt thái từng búng. Lò dầu hôi, lò than đỏ rực. Khói bốc ngùn ngụt. Trời hôm nay thương các em nội trợ nên không nổi gió lớn. Thời gian thi chỉ có một giờ, đòi hỏi các em làm vừa nhanh vừa khéo, vừa ngon và tổ chức gọn gàng trọng bếp lửa. Các bà mẹ bà chị đứng ngoài rào hò hét nhắc nhở không ngớt miệng.

Trước quang cảnh từng búng đó, bao nhiêu ý tưởng rối rắm chen lẫn vào ngõ ngách tâm hồn em. Em cảm thấy mình lạc loài giữa rừng người nhốn nháo xô đẩy nhau.

Anh nè! thời buổi này, đàn bà con gái khéo léo việc bánh trái chưa chắc đã được ưu thế. Chữ dung đúng vọt hàng đầu. Em chẳng ham địa vị bà Trưng chị làm vua kiêm quả phụ, làm kẻ anh thư mà sống cô đơn. Hoa Mộc Lan đi đánh giặc mười lăm năm rồi mới về cố hương lấy chồng, ba mươi ngoài tuổi mới sanh nở làm sao chịu thấu cơn đau? Em ghét một pho kiếm hiệp trong đó tả một cô nữ hiệp với nhan sắc tuyệt trần với đường gươm tuyệt kỹ, lòng dạ tốt hơn một nàng tiên. Vậy mà tác giả quên tặng cho cô nàng một tấm chồng, hay làm van làm phước cho nàng cặp xách làm tình với một chàng phong lưu mã thượng nào đó. Tác giả vốn là ông Trời Con, nắm lấy quyền sanh sát nhân vật trong chuyện, có sao tác giả lãng trí như vậy? Người thiếu tình ái như lau khô, cỏ mục. Nhà họa sĩ ngày xưa một khi vẽ đàn bà thường hay tô lục chuốt hồng, đến nỗi khi vẽ Phật Quan

Âm, họ cũng cho bà đeo vòng vàng chuỗi hột thật nhiều. Với em, một kẻ cô đơn khát tình truyện nào không có bóng dáng đàn bà là chuyện ấy lạt và truyện thiếu tình yêu trai gái là chuyện thiếu xương sườn, thiếu linh hồn, thiếu ý nghĩa. Ái tình gấn bó cũng như nước chặt không đứt, bút không rời, phơi không khô, chum không cháy.

* * *

Anh! em quên làm sao được một tuần sau khi em ôm mảnh bằng vô địch bánh mứt về cẩn thận lồng kiếng treo trước cửa buồng. Buổi sáng mùa hè đứng gió, tiếng ve rả rít trên cành liễu bên bờ sông, em rửa rổ rau muống ở cái cầu nhúi cạnh gốc liễu. Con sâu trên cành liễu sút tay rơi xuống nước, bầy cá lòng tong vẫy đuôi vui mừng, giành con mồi ngon đang chết đuối. Em vội vàng tung rau trên cầu để hốt đàn cá

đang tranh ăn. Lũ cá hốt hoảng lủi trốn chỉ còn sót lại con cá nhỏ hơn ngón tay út đang vẫy dụa trong rổ. Em buồn quá! Bắt đầu từ buổi sáng này, em trở lại cuộc đời cũ. Từ khi mười tám tuổi, em biết làm bếp và em tính thậm là sẽ dọn cơm ngon canh ngọt cho ba má để báo hiếu trọn hai năm thôi. Bắt đầu từ hai mươi tuổi là em sẽ phải làm bếp cho chồng cho đến khi chết. Vậy mà, hôm nay em còn quanh quẩn ở cái bếp nơi chôn nhau cắt rún, nghĩ có buồn không?

Bỗng có tiếng kêu khê khê trên bờ, em quay lại. Một bà lão hầy còn sỏi trong chiếc áo dài the La cái kẹp cây dù trong nách. Tóc bà còn đen và hai hàm răng khít rịt, đen ngời. Bà ấy chào em bằng một nụ cười nửa miệng hỏi em chỗ nào bán lá lợp nhà. Em chỉ bà trại lá cách nhà em chừng 500 thước. Rồi đó em tiếp tục công việc. Bà khách không đi mà cứ đứng nhìn từ đầu xuống chân em và khéo léo gợi chuyện. Bà hỏi em

cách làm bánh kể cả phương pháp dạy trẻ con. Em có cảm tưởng mình là một thí sinh trước một bà giám khảo hơi khó tính. Tuy vậy, em vẫn mềm mỏng bắt chuyện với bà. Một giờ sau, thấy không có lý do nào để giữ em lại lâu hơn, bà khách kiêu từ. Cuộc nói chuyện giữa bà khách không để lại cho em một chút thú vị nào mà cảm thấy mình bị khuấy rối một cách hết sức vô lý.

Chưa hết đầu anh, cũng vào ngày hôm đó, em đạp xe đi tìm thăm một con bạn thân nhất ở gần chợ tỉnh, em lại gặp một người lạ mặt khác ra chặn đường. Ông này cũng đi xe đạp song song với em trên con đường ra tỉnh. Thỉnh thoảng ông khách lại vượt qua mặt em một đoạn đường rồi xuống xe ngoái lại nhìn em cười cởi mở phô trương hai hàm răng vàng óng. Ông theo em cho đến khi em vào nhà con bạn cũ. Em nghĩ rằng ông này muốn giữ thói đùa bỡn em. Hình ảnh hai hàm răng sáng lóa như đầy

em vào gian hàng bán đồ đồng trong chợ Bến Thành.

Cách đó khoảng một tuần, em được cái lệnh tối hậu của má em là phải dọn dẹp nhà cửa có ngăn nắp để đón khách quý đến chơi.

Má em bảo phải mặc áo dài và mở hộp sắt trao cho em đôi neo quai chảo và chiếc kiềng cổ chạm tỉ mỉ. Tối chiều khách mới tới, em khoác màn bước ra tay bưng khay trà ướp hoa sồi thơm ngát. Em ngẩng lên nhìn người khách ngồi đối diện em. Sự ngạc nhiên làm em mất cả bình tĩnh. Hai tách trà sóng sánh suýt đổ ra khỏi khay. Em kêu lên cho đủ riêng mình nghe — ba má anh — hai người khách kỳ khôi mà em gặp tuần trước.

Anh! Con gái chưa chồng như cái xà lách thiếu phân bón. Bây giờ em làm vợ anh rồi, tình yêu anh, sinh lực anh châm

bón vào cơ thể em, em đã béo mập thêm. Da thịt em tươi ngon ngọt thấm nhuần khí âm dương tương hợp hòa đồng. Đàn bà đẹp là nhờ đàn ông tiếp sức, vun quén. Em ngon lành như mớ rau non, mọng như trái chùm ruột, mát như trái dưa leo. Mụn cáem trên mặt biến mất, tay em hết nổi gân xanh. Đàn bà! Từ bực xử nữ leo lên địa vị đàn bà khó khăn đấy chứ. Em được làm vợ anh rồi, đời em ngọt như cây mía lau.

5. CHIỀU MỆNH MÔNG

Chiếc xe Simca màu bùn giảm tốc độ bò vào cổng gạch của Nghĩa Trang Quân Đội. Chiều chúa nhật, cơn mưa vừa ướt đất làm nhộp con đường đất sét lổm đổm vài cụm cỏ xanh. Nắng thỏn mồn dần trên những ngôi mộ đá trắng đồng nhất xếp hàng dài, thẳng lối, đều đặn.

Nhân hãm thẳng chĩa cánh tay mỗi mồn sinh lực đẩy cánh cửa xe. Nụ cười chàng nở rộng trên đôi môi thiếu máu. Người con gái ngồi bên cạnh trong chiếc jupe màu lam bó mông khó khăn bước xuống cầm trên tay

bó huệ Đà Lạt phơn phớt vàng. Nàng sửa lại đôi kính râm hơi lệch xuống sống mũi rồi nhìn Nhân nhắc:

– Nhớ lấy cho moa bó nhang.

Nhân cười gượng, trên khóe miệng hiện vài nếp nhăn sâu. Người con gái bỏ mặc Nhân, lặng lẽ đi vào lối mòn. Nhân đứng đĩnh theo sau cầm trên tay đôi nến trắng và bó nhang trầm màu gỗ. Nhân bước dài đi sánh vai với nàng. Thỉnh thoảng chàng ngó ngoái lại sau lưng như vừa nghe ai gọi. Lúc nào Nhân cũng ngại có ai đi theo rình rập mình khi chàng đi chơi với người đàn bà mà không phải là vợ chàng. Chàng ưa thích những giây phút hồi hộp, thêm khát quãng đời con trai ngẩn ngủi qua mau.

Người con gái nhìn đắm đắm vào dãy mộ ở lô đầu. Nàng giục Nhân bước mau hơn và lần mò những khuôn mặt lồng trong tấm kiếng bằng pha lê trong suốt hình bầu

dục. Chân nàng bước đi chậm chạp như đếm từng ngôi mộ. Nàng đã cùng gia đình Thành đưa Thành vào đây hơn một năm. Quá khứ êm đềm chôn vùi dưới khối đá hoa trắng im lìm. Cuộc hành trình của tình yêu vẫn tiếp tục. Phương chạy theo những hình bóng khác. Những cuộc chiếm đoạt, lửa bịp thất bại đã diễn ra bao lần làm tâm hồn nàng sần sượng. Nàng nhận thấy mình đã sa ngã quá dễ dàng nhưng nàng cho là tại mình chưa gặp được một người. Phải chi Thành còn sống, Phương lắc đầu không muốn nghĩ xa hơn. Nàng dừng lại trước tấm ảnh màu sếpia ở đầu mộ bia. Chiếc képi và cái áo trường sĩ quan Thủ Đức làm cho nét mặt chàng rần rỏ hơn. Đôi mắt Thành rực sáng nhưng nụ cười khơi lên một chút u buồn. Với hai vành tai, dài đáng lý chàng phải sống trường thọ, nhưng một cô bạn Phương cho rằng: Diêm Vương ganh ghét cái số đào hoa của chàng nên sai Ngự Đầu

Mã Diện bắt chàng về đi lính cho ông ta.

Phương ngắm Thành xuyên qua khung kính nhỏ. Nụ cười thân mật đó lôi Phương về một kỷ niệm năm nào. Thành một chuẩn úy Vùng Bốn Chiến Thuật gặp Phương trong kỳ nghỉ phép vào mùa hè năm trước ở bãi biển Nha Trang. Nàng đầu hàng trước nụ cười bồm đĩ của chàng. Mỗi tình đó sống đắm đuối trong hai tháng rồi vụt tắt. Với cái tính dễ chán của Phương nếu Thành còn sống chắc gì Thành giữ nổi người con gái mang chứng bệnh bốc đồng thường xuyên và một tâm hồn nổi loạn bất tử. Thành chết bất thần làm Phương tê điếng. Nàng kêu gào nguyên rủa Thượng Đế khi chiếc quan tài Thành từ từ hạ xuống lòng đất. Tâm hồn Phương như sợi dây đàn căng thẳng. Nàng dễ đau khổ cũng như không khó nguôi ngoai. Hai tháng sau, nàng cặp tay với một kếp khác đi uống cà phê phin mỗi sáng và có thể đan dúi với bất cứ những thanh niên

nào có một trong những điều kiện giản dị — điển trai, nói khéo, dư tiền. Có gì đâu? Có gì đâu? Phương đã bao lần lặp lại câu ấy trong đầu. Nàng nhìn cuộc đời đứng đưng vô vị. Nhưng có nhiều lúc Phương nghĩ thầm: Mai, bắt đầu từ mai, mình chỉnh đốn lại cuộc đời. Hư đốn quá rồi! Nhưng ngày mai đó theo kiểu ngày mai ăn khỏi trả tiền.

Tấm ảnh dính trên bia đá phút chốc nhạt nhòa sau đôi kính cận. Trước mặt nàng hình như có lớp sương mù dày đặc. Dòng chữ trên mộ bia lung linh nháy múa sau làn khói thơm ngát của nến hương trầm. Phương ngồi trên thành mộ ngắm dòng chữ khắc bằng ngân nhũ vàng óng.

Đoàn Trung Thành, cố thiếu úy sanh năm 1940 đã đến xong nợ nước ngày... tại... Anh dũng bội tinh với nhành dương liễu.

Nhân bị bỏ quên lủi thủi tìm một nơi ngồi lặng nhìn Phương đang cúi mặt mân

mê chiếc khăn lụa, đôi môi ẩn dưới màu son Miss Dawn mím lại – hình như hàm răng Phương cắn chặt môi. Nhân cảm thấy nao nao buồn vì khung cảnh nơi đây bát ngát và yên lặng quá. Chàng nhớ lại chương trình dành cho Phương suốt ngày chúa nhật này. Sáng đưa Phương đi uống cà phê, vì Phương không bao giờ dùng điểm tâm. Ra khỏi tiệm vào lúc tám giờ, nàng đòi mua quyển tạp chí thời trang rồi rủ chàng đi lại nhà một vài người bạn. Nàng bắt Nhân phải chọn giúp nàng một kiểu áo có thể khai thác cái duyên dáng trên thân thể “đàn bà — trẻ con” của nàng. Rồi đến bữa ăn trưa ở một tiệm Chợ Lớn. Rồi chàng phải đưa Phương đi chải tóc. Một chầu phim nghệt thờ ở Rex. Rồi cả hai đi ăn kem và lên trường đua. Giờ thì cả hai đi viếng Nghĩa Trang Quân Đội. Nhân nghĩ đến chương trình buổi tối. Chàng mệt, cảm thấy mình già quá rồi không thể theo kịp

cái lối sống ô ạt của Phương. Tiếng xào xạc của bước chân Phương gõ trên thành mộ lô Nhân ra khỏi những ý nghĩ lan man trong đầu. Nhân mỗi một đứng lên cố tạo nụ cười bình thản gửi về nàng.

Tia nắng cuối ngày rút êm trên nghĩa địa lạnh lẽo. Phương rủ Nhân đi một vòng nghĩa địa. Hai người bước so le vào những hàng mộ chen chúc trên khoảng đất giới hạn tầm mắt. Nhân chợt thấy trên ngôi mộ cheo leo tận cùng nghĩa địa một ông lão với màu da xám tối trong bộ áo bà ba trắng đang lom khom cúi lên mặt kiếng lồng trên tấm mộ bia, ông lão với mái tóc muối tiêu lấm bầm một mình. Đôi môi xám xịt chốc chốc run lên, cặp mắt ông trợn ướn. Phương bước nhanh đến ông ta, hai tay khoanh trước ngực. Nàng liếc nhanh dòng chữ cuối cùng « cha lập mộ ». Tự dừng, Phương cảm thấy bụi ngùi trước cảnh tre khóc măng. Nàng quay đi không muốn

nhìn lâu vào đôi mắt đỏ ngầu của ông ta. Với dáng điệu chằm rãi, buồn rầu lẫn thành khẩn ông sửa lại mấy chun trà bốc khói bên cạnh mấy cái bánh ngọt đựng trong cái đĩa sồn vành. Phương nổi gót không nhìn lâu vào ông ta cho đến khi ông khuất sau cổng chính.

Chiều mênh mông và sáng bàng bạc. Tâm hồn Phương dễ xúc động như mặt nước chỉ một chiếc lá rơi cũng làm chao động, nhất là sau một buổi sáng du hí buồn nản và vô vị. Nhưng chắc chắn rằng, khi rời khỏi nơi đây để bước vào một nơi vui tươi khác Phương sẽ quên bằng đi mất. Nàng sợ chìm mình lâu trước những khung cảnh gợi buồn. Ra đến xe, Phương ngoảnh lại nhìn ngôi mộ Thành lần nữa. Phương dừng lại nheo mắt nhìn thẳng bé mặc chiếc quần đùi và chiếc sơ mi sọc đang cúi xuống ôm bó huệ nàng vừa cắm ở đầu mộ.

Trời xám ngoét, bóng tối rình rập ng-

hĩa trang. Phương rùng mình giục Nhân đi nhanh ra cửa. Nàng kéo kính cài lên tóc, ngoái lại sau. Chiếc xe vẫn thản nhiên lao mình trên mặt đường hai ngọn đèn hình quả bóng trên cột gạch cổng chính tiết ra thứ ánh sáng vàng vổ, như hai con mắt đờ đẫn của ma trời. Phương quay kiếng lên và khép luôn cửa gió. Những kỷ niệm với Thành vừa thức giấc rồi đột nhiên bị đứt đoạn vì tiếng đánh ầm của bánh xe lọt vào ổ gà sên sệt nước bùn trên mặt lộ. Phương liếc sang Nhân. Chàng vẫn ghì tay lái. Nàng tự hỏi tại sao mình có thể ngồi bên cạnh người đàn ông không thể định nghĩa bằng cách nào. Một người bạn, người tình hay là người hộ vệ nàng? Không, không thể nào Nhân có thể là người tình được. Một người đàn ông nhút nhát, yếu như bún thiêu, Phương sợ nhút đôi mắt đờ đẫn và nụ cười vén cả nướu răng bóc trần cả một sự tẻ ngắt vô vị.

Nhân chỗi dậy trong cảm giác buồn nôn. Chàng nhướng mắt nhìn lên mặt đồng hồ reo trên mặt bàn đêm. Những con số bằng chất lân tinh xanh lập lòe, xoay tít đảo lộn nên Nhân không tìm thấy mặt số. Hình như chiếc giường đang quay nghiêng như muốn trút chàng xuống nền gạch. Nhân nhắm mắt lại, định thần hướng mình nằm. Tiếng tim chàng loi rộn rã, mồ hôi ẩm ướt trên vầng trán phẳng phiu của chàng. Các khớp xương tê nhức và hai lòng bàn tay chàng lúc nào cũng trỉn ướt mồ hôi. Nhân thường cần nhẩn về cái gia sản của ông cha gieo rắc trong huyết chàng mỗi khi bị chứng tê thấp hoành hành. Nhân mỉm cười tự hỏi có phải hai đầu gối mình nhức mỗi vì đi bách bộ suốt quãng đường dọc theo bến tàu với Phương đêm thứ bảy dưới ánh đèn vàng vọt không?

Đêm đó, Phương mặc áo polo trắng mặt ổ ong và chiếc quần jean màu vỏ cam tàu ngon ngọt với kiểu ống chân voi. Tiếng giày escarpin của nàng gõ đều đều trên mặt đường đen ngòm, phảng phiu như mặt sương sáo. Âm thanh này đưa chàng về những kỷ niệm đã mất với người con gái trước khi làm vợ chàng. Những cảm giác hồi hộp đầm thắm đó như lùi xa trong một quá khứ sâu thẳm nào. Nhánh tóc Phương đùa giỡn với gió sông tấp lên má chàng. Nguồn rung cảm nhẹ nhàng lướt trên từng sợi thịt Nhân. Phương tíu tít đem chuyện những người đàn ông bủa vây nàng. Nhân cố gắng giữ nụ cười hưởng ứng để tỏ ra người biết nghe chuyện. Trong giây phút đó, chàng cảm thấy ý định của cuộc tìm kiếm kích thích tố trong nếp sống nhờn nhọt buồn tênh với vợ vụt đượm một chút hài hước. Sự chán nản, mỗi mẹt dìm Nhân muốn ngộp thở. Chàng tự nhủ! Chàng phải

làm thế nào để đền lại cái công trình mà chàng bỏ ra theo đuổi Phương suốt mấy tháng nay. Chẳng lẽ Nhân kéo cờ trắng đầu hàng vô điều kiện hay sao? Ừ, phải áp dụng chiến thuật trường kỳ chinh phục; biết đâu Phương sẽ chịu thua cái tài chịu đấm ăn xôi của chàng Phương gọi:

– Nghĩ gì mà dờ dẩn ra vậy?

Nhân chối:

– Tôi vẫn nghe Phương chớ. Sau khi ông giám đốc công ty Hiệp Hòa bị Phương cho leo cây thoa mỡ bò rồi đến ai?

Phương mỉm cười giọng đắc thắng:

– Moa nói thiệt, khi lưới của moa tung ra, cam đoan với toa là dính được cá kình, chớ loài lòng tong, cá chốt, moa cho lọt tuốt.

Thình lình tiếng mở cửa vợ chàng vắng

lên. Nàng co quắp mình lại như con cuốn chiếu. Nhân chụp lấp hông nàng lay mạnh. Bàn tay chàng chạm phải thớ thịt mềm nhão như miếng bông đá của nàng. Cái thân thể bung vành này bị bôi xóa hết những đường cong nét lượn sau tám lần sinh đẻ. Người đàn bà nhướng mắt ngó chàng với đôi mắt đầy bóng tối chìm giữa hàng mi đen. Thiếu phụ quay vào vách kẹp chiếc gối ôm giữa cặp đùi đầy thịt. Chỉ chùng nhai giập bã trầu, tiếng ngáy của nàng lạnh lót sôi lên.

Đôi lúc Nhân định nghĩa vợ rất mực tự ti. Vợ là kẻ đã thuê một cái thân xác đàn ông để làm chồng, thuê trọn quyền, trọn đời. Mỗi phân vuông trên da thịt chồng, không có người đàn bà nào được phép rờ đến chớ nói chi đến việc ôm eo ếch chồng để chồng chở đi xa lộ hóng gió, ngắm trăng sao. Móng tay vợ chàng dài ngoài công việc làm đẹp, còn có công dụng cấu véo chàng khi trong áo chàng có mùi nước hoa lạ. Móng tay

nàng chuốt nhọn, rất khéo. Bôi thuốc màu vỏ củ hành ít khi gãi lưng cho chàng ngủ vì cả hai hiểu rằng chàng trạc ngoài bốn mươi rồi, đâu còn nổi sãi ngựa trên lưng như trẻ nít nữa . Hàm răng đều chắc nịt, và khít rịt của nàng trước kia, ở cái thời thanh xuân xa lắc mỗi khi nàng ăn mía, chàng có cảm tưởng trái tim của mình thành khúc mía kia, bây giờ hàm răng đó chẳng ngần ngại cắn vào vai Nhân khi nàng khám phá ra vết son trên áo chàng. Đôi mắt nàng, bây giờ vẫn còn hàng lông nheo dài cong vút nhưng ít khi gởi chàng một cái nhìn âu yếm, tình tứ. Nàng dùng mắt để kiểm soát chàng chặt chẽ, thiếu điều con ruồi con muỗi cũng không dám đậu trên mình chàng. Vậy mà Nhân vẫn lén lút tìm của chua của ngọt. Trời phú cho đàn ông bộ óc thông minh phi thường. Với Nhân, ngoài việc làm ăn, bộ óc chàng đã hoạt động dữ dội để chàng thoát cái lưới kiểm soát chặt chẽ của nàng.

Đàn bà dù sao cũng là kẻ bại trận. Việc họ thuê xe taxi đi theo dõi chồng vẫn là trò trẻ con, trừ ra họ muốn thám tử. Vợ Nhân đi bắt ghen trông thật mệt. Nàng bới tóc thật cao thật chặt, dắt kẹp thật nhiều sợ khi hỗn chiến với tình địch sẽ bị níu tóc dễ dàng. Nàng mặc ngoài quần xì líp, quần gài nút thật chặt vì nàng sợ lúc ra đấu trường, tình địch sẽ lột truồng nàng.

Nàng thường nhìn Nhân như soi bóng, tận hang cùng ngõ hẻm trong ý nghĩ chàng nhất là lúc Nhân đi làm về trễ vì lý do kỹ thuật của chiếc xe bộn tuổi của chàng. Dù Nhân có biện bạch cách nào đi nữa cũng không làm sao tránh khỏi đôi môi nhếch lên với nụ cười lạt lẽo, nghi kỵ của nàng.

* * *

Nhân choàng dậy trong mớ âm thanh gần gũi quen thuộc. Tiếng dao băm trên thớt đều đặn nhịp nhàng từ dưới bếp vọng lên. Tiếng gào thét, vụn vụn của mấy nàng tập tễnh làm danh ca trong giờ tuyển lựa ca sĩ thường xuyên vào sáng chúa nhật ở chiếc radio bên phòng khách. Tiếng cãi cọ của hai thằng con út chàng về một phim hào hứng mà chúng vừa đi xem hồi chiều thứ bảy. Chúng vừa thuật chuyện vừa diễn xuất lại mấy pha người dơi bay. Mấy cái ghế ở phòng khách ngã âm xuống nền gạch nghe buốt óc. Thằng Lân, đứa con trai đầu lòng của chàng hút gió bản “I love you, darling”. Giọng nhún nhảy của nó bắt chước ca sĩ ngoại quốc một cách vụng về.

Nhân lấy chiếc gối của vợ kê thêm vào óc. Chàng nhìn qua khe cánh cửa buồng khép hờ hững để quan sát bên ngoài. Thằng Lân đang ngả bóng trước tủ kiếng. Nó trịnh trọng chải chuốt mái tóc bóng ngời

mà con ruồi đậu phải chống gậy. Ít khi Nhân bắt gặp nó có vài sợi bung. Nó tập luyện những nụ cười thật tươi, thật quyến rũ. Vụt chàng ao ước địa vị của nó. Hồi Nhân bằng tuổi nó bây giờ thì đứa em thứ hai của chàng sửa soạn bò ra đời. Nhân đã thành thạo khoa pha sữa bò trong chai pha lê, thuộc nằm lòng mấy bài hát ru em để phòng khi thay vợ lúc nàng ẵm đầu sổ mũi. Còn nó, đến tuổi này vẫn ung dung. Ngoài giờ học ra, nó dành khoảng thời giờ còn lại đánh quần đánh áo chùi bóng chiếc xe Honda để đưa cô này rước cô khác. Thỉnh thoảng Nhân bắt gặp vài đứa con gái đứng lấp ló ngoài bờ rào len lén nhìn vào.

Vợ Nhân giờ nấp vung cái nồi nước chưng cách thủy đang sôi ùng ục trên bếp. Nàng cầm chiếc đĩa tre xâu vào trái tim heo để trong cái thổ vẽ hình bát tiên. Trái tim đỏ như nhuộm phẩm và mùi châu sa, thần sa, nhãn nhục bốc lên ngạt ngào. Trán

nàng nhón trớn mồ hôi vì hơi nước nóng bốc lên cuộn cuộn.

Tiếng dép lẹp xẹp từ ngoài cửa nhà bếp tiến vào. Chị hàng xóm reo lên:

– Nấu gì mà thơm phức vậy thím Hai?

Vợ Nhân mỉm cười đáp:

– Ông nhà tôi muốn trở bệnh suyễn nên tôi chưng tim heo cho ông ăn.

Chị Tư ghé mắt nhìn vào nồi khen:

– Thím chưng tim khéo ghê. Ở bên nhà, tôi muốn chấy nước miếng vì cái mùi thơm phức đó.

Chị Tư nhổ ngậm cổ trâu vào thùng rác, hỏi:

– Ai bày thím chưng tim heo chưng trị bệnh suyễn đó?

Chị thêm:

– Tim heo chung châu sa, thần sa và nhãn nhục là trị bệnh xây xẩm chớ.

Vợ Nhân tròn mắt hỏi vặn:

– Chớ suyễn thì ăn món gì?

Chị Tư đằng hắng lấy giọng:

– Thím mua gà ác loại gà vừa mới biết đập mái, đem tiêm sanh địa. Thím rán lựa mua cho được sanh địa thứ thiệt màu đen ngời, ăn mới bổ, bằng không còn có món này hay gấp trăm lần.

Vợ Nhân có vẻ sốt ruột hỏi dồn:

– Có tốn tiền nhiều không?

Chị Tư lắc đầu nói:

– Thím nên mua ngọc dương về tiêm thuốc bắc. Đến tiệm thuốc bắc, thím cứ nói cần bổ một toa về tiêm ngọc dương là họ biết liền.

Rồi chị nhấn mạnh:

– Mua ngọc dương ngoài chợ cũng chưa tốt bằng được đem dê về làm ở nhà. Trước khi cắt cổ dê, thím nhớ lấy dây cột thật chặt phần trên ngọc rồi mới cho dê uống rượu đế. Đoạn cột dê vào nọc, đánh cho nó chạy đến kiệt sức vì mệt và say rượu. Lúc dê ngã lăn ra đất, mồ hôi xuất hạn thì thím cắt ngay lấy ngọc dương, đem tiêm để ăn với muối tiêu và chanh. Nếu muốn ngon hơn nữa thì uống dặm thêm rượu Ngũ Gia Bì. Tôi dám chắc với thím thầy Hai sẽ hết tuyệt bệnh suyễn và có nhiều sức khỏe có thể lấy thêm một trăm con vợ bé nữa.

Chị Tư hạ thấp giọng tình quái:

– Thấy thầy Hai có tuổi rồi, dùng được chớ cỡ thằng Lân mà cho nó ăn ngọc dương thì nó rợn đục rợn cái ai mà chịu được.

Nhân phì cười, khi chàng vừa tỉnh giấc

giữa lúc chị Tư và vợ chàng bàn về môn thuốc suyễn.

Vợ Nhân lặng thinh một lúc rồi tiếp:

– Cái món gà ác tiềm sanh địa ít có rắc rối hơn, chớ bây giờ mua dê về lấy ngọc thì cực cho tôi lắm. Chồng chớ bộ cha mình sao mà mình cung phụng quá quắc như vậy.

Chị Tư kể tại vợ Nhân nói nhỏ nhưng cũng đủ Nhân nghe:

– Ấy! Tía của mình thì mình tắm bổ theo kiểu khác. Còn đảng này chồng của mình, mình cho nó ăn ngọc dương thì mình nhờ chớ có ai vào đây?

Vợ Nhân lắc đầu lia lịa:

– Thôi đi bà, tới chừng đó chắc tôi nằm chèo queo ở nhà.

Nhân bụm miệng không dám cười lớn. Câu chuyện ngồi lê đôi mách này sẽ đi xa hơn và lý thú hơn. Trước kia, vợ Nhân cũng nghĩ đến tắm bồn. Buổi trưa nào, nàng cũng làm món rau trộn. Nàng thích ăn dấm Tây, dầu ô liu, rau sà-lách son và trứng gà luộc. Nhân ăn món đó vẫn giữ da mặt xanh xao. Nàng càng lúc càng hồng hào và mình mẩy nặng nề vì bọc thêm một lớp mỡ.

Cách mấy tháng sau, Nhân uống la-ve để lấy cái vẻ đầy đặn, và bụng chàng càng lúc càng nhão, tay chân vẫn khẳng khiu như trước. Người đàn ông đó không sa ngã vào rượu chè, hút xách hoặc chơi bởi lang bang, nhưng tâm trí chàng bị ám ảnh bởi những giấc mộng dữ dội. Người vợ nghi ngờ, ra công dò xét. Người đàn ông ít râu, tóc hớt mọc chậm, nhậu say mặt xanh dờn hẳn là người nhiều âm đen tối; nàng tin sao được, phải luôn luôn làm thám tử mới hòng bảo vệ hạnh phúc được.

Nhân yếu đuối về thể chất, và tinh thần trách nhiệm lại xuống một cách rõ rệt. Tuy nhiên, sự thèm muốn rạo rực vẫn cửa quây thao thức. Không hẳn là chàng chỉ nghĩ đến sự gối chăn, nhục dục. Chàng chỉ muốn ôm lại thời xuân xanh đã mất, và giữ trong tay thân thể tươi mát của một người tình. Chàng không có thời con trai. Vừa mới lớn lên, chàng đã lấy vợ, chưa hưởng được chút tự do phóng khoáng nào. Cuộc đời béo bở, giòn rụm đối với chàng như một con chim rô-ti treo ở quán cơm mà chàng là kẻ đang đói, túi rỗng, ở ngoài cửa thèm khát ngó vào.

Chiều ba mươi Tết hôm nay, chàng thấy mệt mỏi. Vợ chàng ủi một đồng quần áo mới cho lũ con. Màu quần áo chói chang dưới ánh nắng hắt qua khung cửa. Dưới chân nàng, bên dãy lu chứa nước, rổ rau

sống tươi non và hai con gà vừa vặt lông trắng ngần. Bếp lửa hồng và ấm hân lên. Không khi lảng vảng mùi thịt hầm và mùi thịt nướng. Nhân cảm thấy khát và muốn ăn dưa hấu nhưng cơn lưỡi biếng như buộc chân chàng lại. Chàng phải làm gì để tiêu hết buổi chiều nay? Nhân vụt nghĩ tới Phương và một sự phấn khởi bỗng bốc cháy. Chàng nhìn vợ dò la nét mặt nàng. Hôm nay nàng có vẻ hạn chế hò hét lũ con nghịch ngợm.

Lợi dụng lúc bà hàng xóm qua chơi Nhân lái xe ra cửa. Chỉ dặn thằng Lân nói lại với mẹ nó chàng đến thăm người bạn cố tri vừa đi xa về, Nhân nhấn ga. Chiếc xe rên siết, chân chừ một lúc mới chịu bò ra cửa. Nhìn vào kiếng chiếu hậu, Nhân kiểm soát lại mặt mũi mình một lần nữa. Mái tóc chàng có vài sợi bạc vừa mới cắt ban sáng và được chải gôm láng mượt làm sáng sủa nét mặt xương xương khắc khổ của chàng được vài ba phân. Nhân định

tạt vào chợ Saigon tìm một món quà biếu Phương. Chàng hình dung lúc trao gói quà bọc giấy đỏ cột nơ hồng trên tay Phương chắc hẳn chàng sẽ được Phương đền công lặn lội chọn quà bằng cái bắt tay thân mật kèm theo nụ cười trộn chút tinh nghịch hồn nhiên. Nụ cười với lúm đồng tiền bên khoé miệng đó đã ám ảnh chàng thường xuyên. Chàng sẽ rủ Phương rong chơi trên xa lộ, nhìn những cánh đồng chết lặng dưới vòm trời ba mươi đen đặc. Nhân tưởng tượng, trong khi ghì tay lái, chàng sẽ được Phương báo cáo những chuyện tũn mủn. Tiếng cười nói xôn xao của Phương sẽ giúp Nhân ăn mót tuổi trẻ, thay đổi cái không khí buồn nản ở nhà.

Đường phố chiều nay rộn rịp. Chàng đậu xe bên lề nhà ga xe lửa rồi đi bách bộ một vòng vào chợ. Như mọi năm, chợ búa vẫn mang bộ mặt đom đóm. Cũng những gian hàng bày biện các vật trang trí cho ngày

Tết. Những màu sắc lòe loẹt của mấy gian hàng bán hoa giả. Những hộp bánh mứt ngọt ngào bọc giấy bóng. Tiếng hò hét, rao hàng quảng cáo kem đánh răng, rượu nội hóa ồn ào. Nơi đây sưu tập muôn ngàn kiểu áo thời trang, vô số mái tóc lạ mắt. Kể xem, người đi sắm Tết muộn vào chiều ba mươi xuôi ngược, xô bồ đến chóng mặt. Gian hàng nào cũng triển lãm vài ba cô con gái lúc nào nụ cười cũng đậu trên môi, giọng nói ngọt ngào như mứt kèm theo ánh mắt dụ dỗ, chiêu hàng.

Nhân dừng lại trước một cửa hàng bán nhang đèn và giấy tiền vàng bạc. Thường thường, gian hàng này mọi năm dành cho các chú ba Tàu đứng bán. Họ không cần phải thuê con gái để dụ dỗ người mua cho mấy. Chàng đọc phốt qua dòng chữ đỏ vẽ bằng sơn dầu trên tấm vải trắng căng thẳng trước hàng “Hội Bảo Vệ Danh Giá Đàn Bà” với nét chữ hơi thô. Chàng nhìn vào hàng,

chợt ngạc nhiên khi thấy một tốp đàn bà sồn sồn trên bốn mươi tuổi cũng quần áo tươi tắn, phấn sáp đắp đầy mặt. Nhân bảo thăm: “Không biết mấy cụ lập hội này với mục đích gì? Đàn ông cỡ như chàng còn muốn đá động gì đến các bà. Các bà khỏi lập hội bảo vệ”. Chàng nhìn sang hàng hoa mუმ mუმ cười. Màu xanh lật lìa của lá, màu đỏ máu của mấy đóa tuy-líp, màu vàng chói của mấy cành hoa cúc bằng chất plastic. Màu sắc chửi rửa nhau nhưng bù lại mấy cô hàng hoa thật dễ thương. Nhân vụt mუმ cười so sánh hai gian hàng kế nhau này. Nhân cười thầm. Đáng lý ra, cái biểu ngữ này nên đem treo bên hàng hoa vì các cô gái này cần được bảo vệ mới phải hơn.

Nhân đến hàng nước hoa ghé vào mua một lọ *Soir de Paris* loại mà Phương thích nhất. Chiếc xe trở lại đường Hồng thập Tự.

Nhân đạp ga cho xe chạy lẹ hơn. Hàng

cây hai bên vệ đường lùi về phía sau. Ra đến hai bên vệ xa lộ, đổ xuống dốc cầu Phan Thanh Giản một khoảng cách độ năm trăm thước rồi chàng ngừng xe trước gian nhà trắng cách lộ chính bằng một đoạn đường đất ngắn hai bên trồng hoa lăng hậu tím rục. Ánh nắng chiều chảy xuống đọng vũng trên mái ngói đỏ. Nhân đi dưới dàn hoa thiên lý che rợp sân trước. Mùi thơm thoảng dễ chịu. Chàng bước lên thêm đưa tay định gõ cửa. Chợt Nhân dừng lại vì trên đầu cửa một tấm danh thiếp với nét chữ bằng bút chì nguyên tử xanh viết một cách vội vàng “muốn tìm tôi, đợi qua Tết — Phương”. Nhân đứng im, một cái gì mát mát len lỏi vào đời chàng. Nhân bước trở ra xe nghe chân mình nặng nhọc.

Chàng sẽ về nhà, đắm chìm cái hạnh phúc giản dị, mờ nhạt cũ. Ở đó, vợ chàng với tiếng nói lạnh lạnh với mùi ngái ngái rất quen thuộc trên mái tóc dính gàu của nàng,

với mùi da thịt mà chàng đã ngủi suốt hai mươi năm, với mùi thuốc bắc phảng phất khắp căn phòng. Chàng sẽ nhìn những nét nhăn như cái bao bố cột miệng trên bụng vợ, những đường nứt nẻ trên da sau nhiều lần nàng sinh đẻ. Chàng nhìn những biến cố trên bụng, thân thể vợ như nhìn một bức tranh quen thuộc. Chàng sẽ quay lại ngôi nhà, nơi đây vợ chàng sống bằng quá khứ và hiện tại của nàng. Nàng chỉ làm xáo xáo trong nhà qua loa khi cảm thấy hạnh phúc bị đe dọa.

Nhân cảm thấy ấm áp, muốn về ăn một tô cháo nóng, uống một chút rượu sâm rồi đi ngủ. Sáng mai chàng đón xuân và qua Tết, Nhân có thể tìm Phương. Nhưng để làm gì? Nàng sẽ đưa cuộc giao du đến đâu? Tự dừng, Nhân bị chạm tự ái. Gân cốt chàng rã rời. Cuộc chạy đua với tuổi trẻ thật gian nan quá. Nhân nghĩ thầm:

– Thầy kệ đem chai nước hoa này về cho bà xã cho bà mừng.

Nhưng ngay bây giờ, chàng cảm thấy từ đây đến nhà còn xa và Nhân còn đang chơi với giữa buổi chiều mênh mông.

6. CÂY ĐỘC KHÔNG TRÁI

Thật là vô duyên! Tôi vừa thua bài hết bốn mươi ngàn. Tôi mê bài đến đổi hờ hững cả việc bán bar và rước khách. Chỉ có bài bạc mới xua đuổi cái chán nản của tôi. Hôm qua đi bác sĩ hộ sinh tôi mới biết mình có mang. Lúc túng thiếu, suy sụp mà bị cái chương ngại vật đó thì phiền quá.

Tôi ôn lại những kẻ ăn nằm với tôi, nhưng không rõ ai là tác giả bào thai đó. Thực tình lần này, tôi không có ý định phá thai. Phá nhiều lần tôi thấy mình đi sâu vào

tội ác lớn. Nhưng mấy con bạn đồng nghiệp nói:

– Mày mang của nợ đó thì chết đói.

Thoạt đầu không biết tính làm sao, tôi còn do dự. Thành giục:

– Mày ráng kiếm cho tao mười ngàn đồng. Tao sẽ đưa mày đến một ông y tá chuyên môn phá thai. Ông ta lành tay lắm, moi nó ra nội trong nửa tiếng đồng hồ và chỉ trong hai ngày mày sẽ trở lại bình thường.

Thành nhấn mạnh:

– Gần Tết rồi tổng gắp nó đi còn kiếm bạc xài Tết chứ.

Nói xong nó vỗ đầu tôi khuyến khích:

– Mày nghĩ coi « tình nghĩa » gì đó mà dẽ. Bao giờ tao « dính » nữa tao sẽ đến nhờ ông. Mấy lần trước đi mấy chỗ khác đau

muốn tắt thở còn tốn nhiều tiền.

Tôi hơi lo hỏi:

– Nhưng nếu nó « phản » lại thì tao sống sao cho nổi?

Thành bủu môi:

– Mày chỉ nghĩ vậy. Thôi thay quần áo mau lên rồi tào đưa cho đi.

Tôi hẹn nàng chiều trở lại. Khi đưa Thành ra khỏi cổng, tôi trở vào giường nghỉ ngơi miên man rồi ngủ thiếp đi.

Đêm đó, ác mộng làm tôi chập chờn và thức giấc mấy lượt. Sự sợ hãi làm tôi mệt lã. Rồi chịu hết nổi, tôi nuốt hai viên thuốc ngủ. Giấc ngủ sau đó ngắn và nặng nề đè lên nhịp sinh hoạt của trái tim tôi.

Tôi trở lại khoảng thời gian mà tôi có thai lần đầu. Tuy được bảy tháng rồi nhưng tôi vẫn ngủ với khách. Nhưng đến tháng

thứ bảy cái bụng to tướng đã bôi xóa tất cả những đường cong nét lượn trên thân thể tôi rồi. Buộc lòng tôi phải ở nhà. Cuộc sống truy hoan huyện náo bỗng đột ngột ngừng lại. Tôi vụt thấy rõ cuộc đời mình hơn bao giờ hết. Khi quay tí trong gương máy của cuộc đời phóng đăng, ít khi tôi nhìn rõ thân phận của mình. Tôi đi làm ở bar đến mười một giờ rưỡi đêm. Đêm nào không « đi khách » tôi ngủ vào lúc hai giờ khuya mãi tới mười giờ sáng tôi mới có thể dùng điểm tâm. Khoảng thời gian còn lại từ mười giờ đến bốn giờ chiều là tôi sửa soạn nhan sắc. Đọc báo dành cho phụ nữ để nghiên cứu cách nuôi da mặt, tôi dò xem hiệu son phấn nào có thể phù hợp với nước da bánh mật của tôi. Bởi đó, mà tôi ít có dịp nghiên ngắm đến hiện tại của mình.

Nhưng cuộc diện sắp tới sẽ khác. Tôi sẽ giam mình trong một căn buồng biệt lập để chờ ngày đập bầu. Âm ảnh đó sẽ đến, tôi

đâu phải là hạng đàn bà nặng tình mẫu tử. Chân trời từ khuôn bếp tới thêm cửa gia đình đâu phải dành cho tôi. Thế giới của tôi là quán rượu chìm lơ mờ trong cảnh đèn đỏ, trong khói thuốc như sa mù buổi sáng. Cuộc đời của tôi, thu gọn trên chiếc giường, mắt tôi đã quen chạm lên một cơ thể trần trụi, mềm nhũn của khách làng chơi sau phút làm ái tình. Đó là nếp sống quen thuộc lười biếng và tái nhợt âm thầm trôi qua rồi choàng lên tâm hồn tôi như một cái lưới vô tình bền chặt.

Lần phá thai đầu tiên, tôi sợ đến cuống người. Tôi cứ nghĩ: một mạng người sống tiềm tàng, chốc nữa đây sẽ rời khỏi cơ thể tôi, làm tôi thấp thỏm rùng mình như bị chém hụt. Cơn đau tử tê bắt đầu. Tôi đưa tay lên xoa bụng. Tôi cảm thấy sợ hãi hơn đau đớn. Hai hàm răng tôi cắn vào nhau cố nén từng tiếng rên khe khẽ đang chực ở môi tôi. Tia máu tươi chảy dài theo đùi,

rơi rớt trên nền gạch. Tôi cơ hồ nghe cỏ cái muống nạo trong sâu cơ thể, bức cả những cội rễ và tức tuổi sắp tuông ra ngoài nguồn sống nhẩn nại muốn làm một phản ứng hung hăng có thể vật ngã tôi. Thành ngồi thu hình bên chiếc ghế đặt cạnh buồng lâm râm cầu nguyện, mỗi lần nghe tôi giẫy dụa, Thành không kềm được run rẩy.

Giữa cặp đùi tôi, chất nước lênh loảng từng đợt tuông ra. Mỗi một đợt như đẩy tôi vào cơn mệt lả. Mồ hôi tôi lạnh ngắt rỉ từng chân tóc, chân lông. Mỗi một đợt như bóp thắt cơ thể tôi, sắp chìm tôi vào cơn hôn mê dài vô tận.

Hình như có một cơn địa chấn hoành hành ở bụng tôi. Cơn đau dữ dội như muốn tháo trút gan ruột ra ngoài. Hình như có một áng sương mù lẫn bóng tối sắp rũ xuống người tôi. Nếu máu cứ tiếp tục ra, nó sẽ quấn chặt lấy tôi, làm cho cảm giác

tôi tê đi và tôi sẽ bị đẩy sau cánh cửa côi chết.

Tôi chợt nhớ một người bị bệnh lao xương. Lâu lắm, hẳn bị một biến chứng hành hạ và trong giây phút đó hẳn thấy tất cả đời hẳn dàn trải ra, rõ rệt và chớp nhoáng như một cuộn phim quay mau. Lúc đó, trong cơn đau đớn không cho tôi thấy rõ cảnh nhà bảo sanh tư nơi mà tôi sanh nở đầu tiên. Trước phút lâm bồn, tôi cố vịn vào thành ghế, lê bụng đi đi lại lại một cách vất vả ở phòng chờ. Nơi đó một vài sản phụ cũng đang chuyển bụng như tôi. Họ chờ đợi phút nghiêm trọng sẽ đến. Có bà đi uốn tóc lại chiều hôm qua để đón mừng con. Có bà khóc trong cơn đau âm ỉ lại cố nuốt ngấu nghiêng món ăn mà họ thích nhứt trước khi leo lên bàn sanh. Có bà cầu xé gắt gỏng với chồng. Sự náo nhiệt căng thẳng sôi lên. Chỉ có riêng tôi là phải chịu cơn đau một cách lẻ loi, không thân nhân, không một ước vọng

lần hạnh phúc về đứa con sắp chào đời. Tôi nhìn cái bụng mình một cách khinh khỉnh và mỉa mai. Đứa con đó được sáu tháng thì bị bệnh cướp đi. Khi nó mở mắt chào đời thì tôi giao nó cho vú em. Giờ này, tôi chợt nghĩ rằng nếu đẻ xong, tôi chỉ nhìn khuôn mặt nó, cho nó bú thì chắc chắn trong lòng tôi, tình mẫu tử sẽ nhúm lèn và tôi hưởng cái sung sướng cao quý của người đàn bà,

Chiếc xe xích lô dừng lại trước ngõ hẻm, hai bên chỉ chít nhà cửa. Chiếc bảng màu trắng đục hình mũi tên chỉ vào một gian nhà gạch lợp ngói; dòng chữ đỏ viết rất sắc «Y tá chích thuốc theo toa Bác sĩ ». Thành rút tiền ở chiếc ví màu đen rập rờn ánh bạc, dúi vào tay ông phu xích lô và đẩy tôi vào cửa. Quanh nhà, tường cao vây kín che mất cả mặt tiền.

Đứng ngoài nhìn vào, chỉ thấy mái nhà lổm đổm vài mảng rêu xanh, phần còn lại

là màu xám mốc. Thành ấn chuông. Tiếng ngân dài dội vào lòng tôi niềm lo âu hỗn độn. Tôi hỏi lại Thành một lần nữa:

– Có đau không? Nói thiệt cho tao đỡ lo.

Thành mở to mắt nhìn thẳng vào mặt tôi rồi quả quyết:

– Nếu tao nói gạt mày thì mày cứ việc trông quần lên đầu tao đi.

Tôi đứng tựa lưng vào tường. Mắt Thành dán vào khe cửa. Chiếc cổng sơn màu lục nõn bằng thiếc ngời ngời dưới cơn nắng trưa trắng xóa. Khoảng mười hai phút sau, cánh cửa he hé để lộ ra con mắt trũng sâu với hàng lông nheo còi cọc vẽ thêm đường viền đen ngó lên một cách hách dịch. Hình như con mắt đó đã nhận ra người quen nên cánh cửa từ từ bét ra để lộ trần nửa khuôn mặt đắp đầy phấn nụ và tô thêm một lượt

má hồng đậm, lợn cợn chiếm gần hết chiếc má lồi xương!

Thành lẹ miệng:

– Con đưa bạn tới « thăm » ba má đây.

Cánh cửa nơi rộng vừa đủ cái thân hơi phì nhiêu thịt mỡ của Thành lách vào. Người đàn bà khoảng năm mươi trong bộ đồ màu trắng chi chít những chấm đỏ như confetti. Hai con mắt mụ hừng hừng nhìn tôi từ đầu rồi cười mủm mủm trộn một chút cay nghiệt nở trên đôi môi màu máu bầm của mụ. Tôi gật đầu chào mụ và bước theo Thành. Tiếng đóng ầm chiếc cửa vang lên rồi tắt mất giữa không gian yên tĩnh của khu xóm vào buổi trưa. Thành đi vào phòng khách. Tôi dừng lại, ngạc nhiên vì số người có mặt ở đây đông đảo. Mọi người yên lặng, những đôi mắt đợi chờ trộn lẫn lo âu chốc chốc hướng về căn buồng với cánh cửa màu da trời đóng im. Thành nói rằng

đi đến đây vào buổi sáng hay buổi chiều thì phải chờ đến rục xương. Phải chọn giờ mà thiên hạ còn bận ngủ trưa.

Tôi tìm chiếc ghế thừa rồi tựa lưng vào góc nhà trong khi Thành đi tuốt xuống nhà sau. Lấy chiếc khăn tay chạm nhẹ nhẹ trên vầng trán nhộp mồ hôi, tôi nhìn một lượt gian phòng khách. Với cái tủ chè bằng gỗ, bóng ngời đựng vài bộ đồ trà sứ trắng, vài chai whisky chưa mở nút đứng rải rác trong đám ly pha lê. Giữa chiếc tủ, một con chó Nhật Bốn bằng len chải rối bông như cái bờm sư tử màu vàng óng. Cái lọ hoa huệ để trên đầu tủ và chiếc ảnh bán thân của Chúa Cứu Thế dính trên tường bên trên lọ hoa. Chính giữa, bộ salon màu nâu thẫm. Hai bên những chiếc ghế dựa, sơn vernis kê sát tường. Căn phòng lát gạch màu đỏ xen lẫn màu trắng. Chiếc quạt trần mở hết tốc lực.

Tôi quay sang bà bên cạnh gợi chuyện:

– Bà đến đây lần đầu phải không?

Thiếu phụ phục sức sang trọng với bộ đồ lụa phơn phớt vàng, nàng nhìn tôi mỉm cười:

– Lần thứ ba rồi.

Tôi không bỏ lỡ cơ hội, phỏng vấn ngay:

– Đau lắm không bà?

Thiếu phụ lắc đầu rồi mỉm cười trấn an tôi, tôi nhìn nàng tỏ vẻ biết ơn, nàng nói tiếp như để phân bua:

– Tôi đông con quá, bắt đắc dĩ mới phải đến đây.

Tôi lặng thinh nhìn vào nhà sau. Thành lộ mặt ra ngoắc tôi vào phòng biểu tôi ngồi xuống chiếc giường sắt loang lổ nước sơn xanh. Chiếc chiếu, mới trải trên mặt giường.

Ngon đèn néon bật sáng. Cái bàn đêm đặt trên đầu giường. Mụ chủ biểu tôi nằm xuống rồi lôi chiếc bassin để dưới gầm giường, kẹp miếng bông gòn trong cái pince de crochet lau sơ qua một lượt đoạn đặt dưới mông tôi. Chiếc quần sa ten đen của tôi tuột dần xuống rồi rút ra khỏi đầu ngón chân cái. Tôi nắm tay Thành để lấy nghị lực. Nhìn nét mặt thản nhiên của nó, niềm lo âu của tôi vơi dần, Tôi nằm vừa tầm mắt cái mặt bàn đen lộn cợn bụi bặm. Gói băng vệ sinh vừa vứt bừa bãi trên chiếc kệ bên cạnh cây dừa sắt dài hơn năm tấc, đèn ngòm lớn bằng cái cầm xe mô tô. Dụng cụ chỉ có ngần ấy. Mụ lôi chiếc ngăn kéo lấy ra cái mâm nhỏ đựng vài sợi dây thun đỏ dài bằng chiếc dừa ăn cơm, bít đi một đầu.

Mụ vuốt đùi tôi dỗ dành:

– Em đừng lo, qua sẽ làm cho em rất êm, không có chút gì đau đớn hết.

Mụ ung dung lấy cây sắt trên tường cho vào ống thun. Tôi nhìn Thành như dò hỏi. Nó vỗ đầu tôi rồi ngồi bên cạnh. Mụ bôi lên cây sắt bọc thun một chất nhờn như pom-made. Mụ vụt nhìn tôi và dịu giọng:

– Em rán chịu khó một chút.

Tôi lặng nhìn Thành, không có can đảm nhìn vào chỗ mụ đứng. Chiếc đĩa sắt len vào da thịt tôi, mụ cầm phần cây sắt còn lại ngoáy tròn vài vòng. Hai bàn tay tôi nắm chặt thành giường bông lỏng dần...

Tôi không cần phải phí sức chống trả cơn đau như tôi tưởng.

Tôi chỉ nghe tiếng chiếc đĩa sắt đang nô giỡn trong tận cùng sâu kín của thân thể. Cánh cửa phòng vụt mở. Thành reo lên:

– Ba vô kia!

Người đàn ông cao lớn, mặc chiếc áo thun trắng và cái quần đùi sọc xám bó lấy đùi dài gần chấm xương bánh chè. Ông cười hì hì vỗ vai Thành rồi đặt tay lên bụng tôi bóp nhẹ nhẹ. Mụ vợ lùi ra nhường chỗ. Ông rút cây sắt ra chữa lại ống thun. Ông nhìn Thành và nói:

– Cái thai này được hai tháng.

Rồi ông nhìn xuống mặt tôi như dò hỏi ý kiến. Tôi gật đầu xác nhận lời phỏng đoán chuyên nghiệp của ông. Ông đỡ tôi ngồi dậy. Mụ vợ mang cho tôi một ly nước trà nóng và viên thuốc Pyramidon gói trong tờ giấy màu hồng nhạt. Ông dặn thêm:

– Bao giờ thấy có gì khác lạ, cô trở lại đây nghen.

Nỗi lo lắng cơ hồ như không còn nữa. Tôi bước xuống giường ra ngồi ngoài phòng khách. Ông lấy chiếc pipe vắt sau túi quần

ra khỏi thuốc. Sở dĩ tôi đến sau mà được vào trước vì Thành là thân chủ ruột của tên y tá này. Nó là kẻ mại bản cho những cuộc tàn sát mầm non của hấn. Sau khi rít một hơi dài thuốc, ông nhìn lên bàn thờ Chúa, phân bua:

– Vợ chồng qua làm việc này để giúp cho chị em. Qua ở trong nghề hơn mười năm rồi không có trường hợp nào gọi là nguy hiểm hết.

Tôi ngồi lặng yên nghe ông kể. Nguồn vui nhẹ nhẹ khi nghĩ rằng mình vừa thoát nạn làm tôi lâng lâng như nhấp phải một ngụm rượu ngon. Tôi đang lặn lội trong niềm hân hoan và phát họa một chương trình vui trong mấy ngày Tết. Tôi không phải ép buộc nằm nhà vì sợ người ta xui xẻo khi mình đến chúc Tết. Tôi sẽ say túy lúy trong vòng tay những gã nhân tình trẻ tuổi trong đêm giao thừa.

Tôi vừa ăn cơm trưa xong phải ngủ một giấc cái đã vì suốt đêm rồi tôi thức đánh chẵn. Đạo này hình như da mặt tôi hơi dày. Phải tập thở và uống nước trái cây. Luôn luôn tôi cố gắng thu xếp cuộc sống theo chỉ thị giữ gìn nhan sắc. Câu chuyện phá thai kỳ này bị bôi xóa lem luốt dành trong ý nghĩ tôi.

Thành đến thăm tôi với chiếc áo hoàng yến và mùi Muguet ngọt ngào. Nó vô đề ngay: –

Mau thay áo theo tao đi thăm con Ánh!

Rồi không đợi tôi cất vấn, ả nói một loạt:

– Nó vừa vào nhà thương Saint-Paul để lấy tử cung. Coi bộ có mùi trầm trọng lắm! Tứ cố vô thân, may mà nó có ông Pat sủng ái tình nguyện theo săn sóc nó.

Tôi giật mình:

- Chùng nào bác sĩ mới thiến nó?
- Ngày mai... Thôi thay áo mau đi!

Từ khi trục cái thai về tôi sống bình thản, coi như mình trải qua cơn chiêm bao lạt lẽo, trong suốt. Hôm nay, trước tình cảnh của Ánh, tôi chợt thấy mình thắng thốt. Tôi đã từng nghe người ta thuật lại là những kẻ bị cắt bỏ tử cung sẽ mập phì ra, lộ dần tướng đàn ông. Đã vậy, họ còn cau có, gắt gỏng và khật khùng nữa.

Ánh cũng là bạn thân tôi. Cũng như tôi, nó không chịu làm mẹ nên bây giờ nó chẳng có mụn con nào. Câu “cây độc không trái, gái độc không con” đúng với trường hợp chúng tôi. Từ đây, Ánh chẳng còn chứa ghen gì nữa và đã bước qua tuổi bốn mươi rồi.

Tôi chỉ mặc chiếc áo dài màu vàng cam, để mặt trần. Trên chiếc cyclo, tôi nói:

– Mốt là Tết Trung Thu rồi. Tao có mua bánh nướng và bánh dẻo cho lũ con mày.

Thành có bốn đứa con khác cha. Nó gởi tất cả cho bà mẹ nuôi dưỡng. Trong bốn đứa, chỉ có đứa đầu lòng là có máu Việt không pha máu ngoại lai. Đứa thứ hai là con của một ông Bang người Tiểu Châu. Hai đứa chót là con gái, một đứa lai Pháp, một đứa lai Mỹ. Chúng tôi thường gọi nó là bà mẹ Quốc Tế.

Tôi nhìn Thành buồn rũ rượi. Tôi cũng gần bốn mươi tuổi rồi, Thành chắc lười:

– Con Ánh phá thai nhiều lần quá rồi. Thế rồi một ngày nọ nó cảm thấy đau đớn. Đi khám bác sĩ, nó mới hay là tử cung lỏng lẻo cần phải mổ. Lúc đầu, nó sợ nên đi chậm cứu.

Vậy mà bệnh nó chẳng thuyên giảm chút nào... Bây giờ nó phải cắn răng, cõm ghe bè bạn tới nhà thương Sain-Paul.

Trời im gió. Nắng vàng óng ả. Nhưng có sao tôi thấy cơn lạnh lẽo len lõi từng đốt xương sống. Đêm qua, khi qua một ngõ hẻm, tôi thấy con nít bắt đầu chơi đèn lồng và đèn kéo quân. Tôi đã hơn một phút, nghĩ đến một đứa nhỏ trong nhà vào những kỳ Tết Trung Thu bên cái cỗ bày bánh mứt và trái cây. Hình như lại thấy thiếu thốn, nhưng những ý tưởng lơ mờ đó bị những cuộc bài bạc xóa đi.

Tôi đặt tay lên bụng. Một ám ảnh chập chờn muốn chìm tôi vào cơn lo lắng, lao đao đến rã rời tay chân. Không! Tôi không thể xin con nuôi. Phải đẻ đau mới thấy tình mẫu tử thấm thiết là thế nào.

Chiếc xe đã đến ngã tư Lê văn Duyệt và Phan Thanh Giản. Tự nhiên tôi chợt sờ sợ

khi nghĩ mình sắp đối diện với khuôn mặt khổ sở và tuyệt vọng của Ánh.

Tôi chỉ phá thai ba lần. Một hy vọng mong manh chợt lóe lên. Tôi phải đi khám bác sĩ. Chiếc xe cyclo ngừng lại. Tôi nói với Thành:

– Chiều nay, tao muốn mày dẫn tao đến thăm con mày, tao sẽ mua tặng chúng vài món đồ chơi.

Thành nhìn tôi, rồi mơ màng... Riêng tôi, tôi phác họa đến cuộc đời làm mẹ. Những thời giờ được gói ghém vào những công việc sẵn sóc, chăm bón cho đứa con. Thân thể của mình dần dần được gạn lọc trong trẻo vì bốn phận cao quý. Tôi bật cười tự hỏi: Tôi có thể mua gánh bán bưng để nuôi con, hay là vẫn phải đi bán bar và rước khách? Cuộc đời phóng đảng của tôi đã tiếm vào đầu óc tôi những cơn bốc đồng. Tôi nhu nhược lắm, không thể cắt

xén những thú kênh cang và rườm rà của cuộc đời hiện tại. Rất có thể là tôi thành thật cảm xúc sâu xa về tình mẫu tử ngay giờ phút này, để rồi sau khi ra khỏi nhà thương, tôi quên tuốt, coi như mình vừa đọc một trang sách vô vị.

Nhưng cái viễn ảnh lồng trong tuổi già cô độc làm tôi rùng mình. Đã bao đêm không ngủ, tôi chợt nghe tiếng gọi từ chốn huyền ảo, xa xăm nào vẳng lại: Phải nhìn lại thân thể! Phải nhìn lại thân thể! Tôi đã từng thấp thỏm và giấc ngủ nặng nề kéo đến để rồi sáng hôm tôi bình thản nhìn cuộc đời.

Tôi tự nhủ:

– Gần bốn mươi tuổi rồi. Không còn xa xôi gì nữa...

Tôi sẽ vẽ lại trong trí hình ảnh thằng bé mút ngón tay trỏ trong lịch quảng cáo sữa

Guigoz. Ủa, tôi vẫn chẳng thấy mình mân mê tình mẫu tử. Phải chăng tôi nghĩ đến con là ở chỗ phòng lúc tuổi già?

Tôi nói với Thành:

– Tao cần giữ một đứa trẻ nào đó để tao coi mình có thích thú làm mẹ hay không?

N.T.T.V.

CHIỀU MỆNH MÔNG TẬP TRUYỆN
NGUYỄN THỊ THỤY VŨ – KIM ANH
XUẤT BẢN. NGOÀI NHỮNG BẢN
THƯỜNG CÒN IN THÊM 10 BẢN ĐẶC
BIỆT IN TRÊN GIẤY CROSQUIT
TRẮNG DÀNH CHO TÁC GIẢ
VÀ NHÀ XUẤT BẢN, THỰC HIỆN
XONG TẠI CƠ SỞ ẤN LOÁT CỦA
NHÀ XUẤT BẢN NGÀY 1-7-1968
BÌA: CÙ NGUYỄN

